

ρου ἢ ἡμεφρία ὅπου ἔχουσιν οἱ κατὰ δίκου, Ἐκακῶς ποιοὶ ἀνθρώποι δὲ αὐτῶν
 φόνου, ὅπου ἐκάμασιν. οὐδὲ ἔποτας κατὰ ἀλήθειαν ἐδύωτο νὰ λο-
 γαριασθῆ ἡσανικὴ βία ἔχουσιν καὶ ἡμεφρία, ὅπου πένουσιν ἐκεῖνοι πρὸς
 τὴν θεληματικῶ ὅπου εἶχασιν ἐπίτοι. ἀλλὰ μὴ βάνετε εἰς νομῶσας
 εἰ πρῶτα ἀδελφοί, πῶς νὰ εἶναι μῦθοι ἐπίτοι ὅπου σᾶς ἐδιηγήθηκα.
 Εἰ πρῶτα λέγειν πολλὰς φορὰς ἐπίτοι ἐκεῖνον τὸν μέγαν κριτὴν ὅπου
 μῦχτος, τὸν ἡγούμχον λέγω, ὅπου ἦτον ἀνάμεσα εἰς ἀνθρώπου ἀγ-
 γελος, νὰ τῶς βάλη εἰς τὰ χάρια τῶς ὅπου εἰς τὸν βράχην τῶς οἰδερα
 καὶ δεσμοῦ, καὶ νὰ ἀτραλιδῶσιν οἱ πόδες τῶς εἰς τὴν κρύα τῶς, εἰς τὴν
 εἰ ξύλον τῶν κατὰ δίκου, ὅπου νὰ μὴ λυθοῦσιν ἀπὸ τῶν δεσμῶν πρὸς τε-
 ρα πρῶτα τῶν δεχθῆναι μνήμα. μᾶλλον δὲ νὰ ἔμπου εἰς τὸ μνήμα
 εἰς τὸ βόπως δεδεμῶν, ἢ μετὰ τὸν θάνατόν τῶς νὰ μὴ δώσῃ θῆλη
 μα νὰ ἔμπουσιν εἰς μνήμα. Καὶ δὲν δέλω οὐδεποτῶς νὰ σᾶς κρύψω
 οὐδὲ τὸ ὑπὸ τῶν ἡλεμῶν ταπεινῶσιν καὶ ζωτῆρι μῦχου ἀγάπης
 καὶ πρὸς τὴν ὅπου μετάνοιαν ἐτομῶν τῶν ἀληθῶς μετανοῶν. Μέλλωντας
 ἐκεῖνοι οἱ καλοὶ πολῖται τῆς χώρας τῆς μετανοῶν μετὰ βίοντας ἀπὸ τῶν
 τῶν τῶν ζωῶν νὰ ποσὺθοῦσιν πρὸς τὸν κῦ, καὶ νὰ πρῶτα θοῦσιν εἰς ἐκεῖνο
 τὸ βῆμα τὸ ἀδέξασιν, εἰς τὸ ὅποιον δὲν εἶναι καμῖαν πρὸς τὴν πολιτεία,
 εἰ πρῶτα λέγειν ἐπίτοι τὸν μέγαν ἐκεῖνον μετὰ ὄρκου δὲ τῶν πρὸς αὐτῶς
 καὶ τῶς, νὰ μὴ ἀξιοθῶσιν λέγω ἀνθρώπινης τιμῆς, μὰ ὡς ἀλόγα
 ζῶα, ἢ νὰ ρηθῶσιν εἰς τὸν ῥεῖθρον τῶν ποταμῶν, ἢ νὰ πρῶτα θοῦσιν εἰς βο-
 ραν τῶν θηρίων εἰς κανὴν χωρῆφι. τὸ ὅποιον πρᾶγμα εἰς ἔνεμα πολ-
 λὰς φορὰς, ὑπακείων τῶς τῶς ἐκεῖνος ὁ ἀββᾶς, ὁ λύχρος τῆς διακρί-
 σεως, πρὸς ἀπῶντας νὰ γίνετα εἰς τὸν δῖον τῶς ἐς εὐμῶν ἀπὸ πᾶσιν
 καὶ ἐλογίς τιμῶν καὶ ψαλμῶδων. ὅπου ἀκούσετε τὴν ἐλογίς φοβερὸν Ἐ ἐλεεινὸν
 θέαμα ἐγένηκε, ὅπου τῶν ἐσιμῶσασιν εἰς τὴν ἐχάτην ὥραν τῆς θανάτου
 τῶς. ὅπου πᾶσαν οἱ συγκατάδικοι ἐκεῖνοι ἡθέλασιν γνωρίσει πῶς ἐκεῖ-
 νος ὅπου ἐκείνου πρὸς τῶς ἀπὸ τῶν τῶν ζωῶν, ἔμελλε νὰ τελειώ-
 σῃ, ἔχοντας ἐκεῖνος ἀκόμη σῶν τὸν νομῶν του, καὶ τὰς φορὰς του, τὸν
 λ' ἐπὸ δὲ κληκῶνας, καὶ διψῶντας, Ἐ κλαίοντας, καὶ ἐπιθυμῶντας, με-
 ἐλεεινότετον ἢ θος, καὶ μετὰ λυπημῶν Ἐ σκυθρωπὸν λόγον, σείωντας
 τῶς κεφαλαῖς τῶς ἡρωτῶσαν ἐκεῖνον ὅπου ἄφινεν ἐπὸ τῶν ζωῶν, Ἐ
 κατόμχοι ἀπὸ τῶν συμπάθειαν ὅπου εἶχασιν πρὸς αὐτὸν, τῶς ἐλέγασιν.
 Ἐ εἶναι ὡς ἀδελφεῖς καὶ συγκατάδικοι. πῶς, Ἐ λέγεις ἢ ἐλπίζεις. Ἐ
 λ' ἐλογίζεις. ἐτελείωσες ἀπὸ τὸν κῆποι σου, ἐκεῖνον ὅπου ἐζήτησας, ἢ δὲν
 ἡδωθήης; ἐφθασες, ἢ δὲν ἐπέτυχες; ἔλαβες τὴν πληροφορίαν, ἢ

ἔχεις ἀδελφον καὶ ἀβέβαιον τῷ ἐλπίδα; ἐσπῆρες τῷ ἐλοδοθερίαν, ἢ
 κλονεῖται καὶ ἀμφιβάλλει ὁ λογισμός σου. ἐρροίησες καὶ οὐκ ἔφασι
 σμὸν εἰς τῷ ἐρρίαν σου, ἢ ἔχει δὲ οὐκ ἔστιται ἐπιστομῆσι ἔπι μωμεί-
 νη. ἐγίνηκε καμία φωνὴ εἰς ἐσένα νὰ σοὺ λέγῃ μέσα σου, ἰδέ ἐγίνηκε
 ἕρτης; ἢ ἐρεθίσασί σου ἀμαρτίαν σου, ἢ ἐσωσέσῃ ἡπίσις σου; φάνη-
 ται σου ἀκούει νὰ ἀκούῃς ἐκείνῳ τῷ φωνῷ, ὅπου λέγει. ἀς στραφούσιν
 οἱ ἀμαρτωλοὶ εἰς τὸν ἄδην, ἔδεικνυται τὰς χεῖρας του καὶ τὸν πόδα
 σου, ῥίψετέ τον, εἰς θ' ἀκότος θ' ἐξώτερον. ἢ ἀς εὖνη ἀπ' ἐμπρὸς οὐ-
 μαρτωλός, ἀλλὰ νὰ μὴ ἰδῇ τῷ δόξαν τῆς θύ; ἢ λέγῃς ὅλας ἀδελ-
 φέμου; εἰπέ μας πῶρα καλοῦμαι σε. δεῖ νὰ γνωρίσωμαι καὶ ἡμεῖς εἰς
 τὴν λογί; καταστασιν μέλλουμαι νὰ εὐρεθούμαι. ἀλλὰ τὴν ὁ κατὸς τῆς ζωῆς
 σου λοιπὸν ἐτραλίθη. καὶ δὲν θέλεις διωθῆθαι πλέον νὰ εὖρης ἄλλον
 ποτὲ. εἰς τῆτα τὰ λόγια ἑνὲς ἀπ' ἐκείνους ὅπου ἐμωμωῦνταν τὸν ὕπαιον
 τῆς θανάτου, ἀπεκρίνονταν. δόξα τῆς οὐρανῶν ὁ κύριος, ὁ ὁποῖος
 δὲν ἀπεκράθη οὐδὲ ἐβίβησε τῷ πρὸς οὐχίω μας. οὐδὲ ἐς ἐνοσέμας τῷ
 ἐλεημοσύνη του. ἄλλοι πάλιν ἐβίβησε καὶ, ἐδοκίμοι δὲν μαῖς ἐδῶ
 καὶ εἰς κωμῆσι ἔβροῦμα εἰς τῶν ὀδόντας τῶν δαμμένων. Ἄλλοι ἐλέ-
 γχον ἐκεῖνο μὲν ὀδὸν καὶ πόρον. ἀρα περὶ αὐτοῦ θέλει ἡ ψυχὴ μας
 ἐκεῖνο εὐνερόν εἰς ἀνυπερόνητον τῶν πνέσματων τῆς ἀέρος. καὶ τῆτο ἐλέ-
 γχασι, δεῖ νὰ ἀκούει δὲν εἶχασί θάρρος, μὰ σοχαζούμαι τί ἔχει νὰ γῆν
 εἰς ἐκεῖνο θ' φοβερόν κριτήριον. ἄλλοι πάλιν ἀπεκρίνονταν ἄλλο
 πλὴν λυπηρότερον ἀπὸ τῆτο, καὶ ἐλέγχασι. κακὸν θ' ἔπαθεν ἡ ψυχὴ
 ἐκείνη, ἢ ὅποια δὲν ἐφύλαξε θ' ἐπάγγελμά της ἔκεινον ὅπου ἔταξε
 καθαρόν τὸ ἀμαρταν. εἰς τούτῳ τῷ ὄραν μοναχίω θέλει γνωρίσει θ'
 τί της εἶναι ἡτοιμασμένον. Ἐγὼ δὲ ἐσώντας νὰ ἰδῶ, καὶ νὰ ἀκούσω τῆς
 τασιμα εἰς ἐκείνους, παρόλῳρον ἐμελλον νὰ πέσω εἰς ἀπὸ γινωσιν τῆς
 ἐκαυτέμου, σιοπῶντας τῷ ἀμέλειά μου, καὶ συκρίνωντάς τιν' πρὸς
 τῷ κακῶν τῶν τῶν ἐδὲ κλυτάς. δεῖ τὴν ἕλλογισ λογιάζετε ἢ ἡτον καὶ
 ἢ κατὰστασις ἐκείνη τῆς τόπου, ἔπι κατὸ κησισ; ὅλη σιοτενῆ, ὅλη βρε-
 μερά ἔπι δυσώθης, ὅλη ὀυπρὰ καὶ ξηρά. δεῖ τὴν μὲ πᾶσα δικαμον ἡτον
 ἄνομα τῆς φυλακῆ ἔπι κατὰ δίκη. εἰς τόν ὅπου καὶ αὐτὴ ἡ θεωρία
 τῆς τόπου ἡτον διδάσκαλος πᾶσα λογίς μετανόιας ἔπι κλαυθμῶ. ἄλ-
 λά ἐκεῖνα ὅπου εἶναι εἰς τοὺς ἄλλους βαρέα ἔπι ἀκατάδεκτα, εἰς ἐκέ-
 γνω ὅπου ἐνθυμωῦνται πᾶσι; δεῖ ἐπέστασιν ἀπὸ τῷ ἀρετῷ, καὶ ἀπὸ τὸν
 πλοῦτον τὸν πνέσματικόν, εἶναι ἀγαπητερά ἔπι ἀκατάδεκτα. ἀλλὰ τὴν
 μία ψυχὴ ὅπου νὰ ἐσερήθη τῷ παρήσιας, ἔπι θάρρος ὅπου εἶχε πρὸ
 ἕτερα

Λουκ. 7.
Γω. 1. 20.

ψαλ. 118.
ψαλ. 118.
ψαλ. 118.

ψαλ. 118.

ψαλ. 118.

ψαλ. 118.

σημειώσα
τὸν τόπον
ὅπου μετὰ
νομιῶν.

1

κ

κ

λ

Ἰτερα μὲ τὸν δῆ, Ἐ ὁποῦ ἔχαστε καὶ ἐπέσειν ἀπὸ τῆς ἐλπίδα εἰ τῆς ἀπα
 θείας, Ἐ ὁποῦ ἐξέτισε καὶ λῶσιξε τῆς σφραγίδα τῆς σωφροσύνης καὶ
 τῆς καθαρότητος, καὶ ὁποῦ ἐγδύθη ἀπὸ τὸν θησαυροὶ τῆς πλοῦτου τῆς
 πνύμαλικῶν χαρισμάτων, καὶ ὁποῦ ἐξενώθησαν ἀπὸ τῆς θεϊκῆς πα
 ράκλησιν Ἐ πῆρηγοριαν, ἀθετῆς τῆς τῶ ζωταγῆς Ἐ τῆς συμβίβασιν
 ὁποῦ εἶχε καμωμένῳ μὲ τὸν δῆ, καὶ σβίνωντας εἰ καλὸν τῶ τῆς δα
 κρύων, ἐκούτη πληθομένη μὲ τῆς ἐνθύμησιν ζῶτων τῆς χαρισμάτων
 ὁποῦ ἐσερήθη ἀπὸ τῆς ἀμέλειαν τῆς, Ἐ κατανοημένη μὲ πόνον Ἐ λυ
 πῶ ὅχι μόνον δέχεται ζῶς πρὸς φημένῳ πόνου καὶ τῆς ταλαιπωρίας
 μετὰ πάσης πρὸς θυμίας, μὰ πάσῃ πῶ μισότερον νὰ θανατόνη τῆς ἐπι
 τῆς τῆς εὐσεβῶς μὲ τῆς ἀσκησιν καὶ μὲ τῆς γυμνασίαν τῆς ἐργασίας
 ἀρετῆς, μόνον ἀν' ἐπόμεινον εἰς αὐτῆς κακία λείψανον ἀπίστας ἀγά
 πης ἢ καὶ φόβου τῆς θεῶ. τῆς ὁποίας διαγωγῆς καὶ ζῶ που κατα ἀλή
 θειαν ἢ ἄλλοι μακαριοὶ εἶσσι. Ἐ ἔχοντας τῆς εἰς τὸν νοουῶτας,
 Ἐ λογαριάζοντας εἰς ἕπος τῆς ἀρετῆς ἀπὸ εἰ ὁποῖον ἢ ἄλλοι ἐπισημοί,
 ἐλέγασιν. ἐνθύμηθῆκα μὲν παλαιῶν ἡμερῶν, καὶ κείνης τῆς θερμῆς,
 καὶ ἐμψύρου μας ἀρετῆς Ἐ ἐπιμελείας. Ἄλλοι ἐφανάζασιν πρὸς τὸν
 δῆ, λέγοντες. πῶ εἶ ἂν παλαμάου ἐλεημοσύνη ὡς κέμε, τῆς ὁποίας καλ. π. ἢ.
 εἰς εἰς τῆς ψυχῆς μας μὲ τῆς ἀλήθειαν σου; ἐνθύμηθῆκα τῆς οὐνεθε Γ' αβ, κ θ.
 σου Ἐ τῆς κόπου τῆς δούλων σου. Ἄλλος ἐλεγε. ποῖος ἦθελε δαυνηθῆ
 νὰ μὲ θέσῃ εἰς τὸν μίωα τῆς ἐμπροσθεν ἡμερῶν εἰς τῆς ὁποίας μὲ ἐρύ
 λασσιν ὁ θεός; ὁπότεν ἔλαμπεν ὁ λύχνος τῆς φωτὸς σου ἐπάνω τῆς κε
 φαλῆς τῆς καρδίας μου, Ἐ τῆς ροῦς μου, Ἐ μὲ τῆς ἐν τῶ ζῶ πῶ ἐνθύμη
 πῶ τὰ προῦτέρως κερθώματα, καὶ κλάμωντας τα ὡς μὲν ἀβρέ
 φη, ἐλέγασιν. πῶ εἶναι ἢ καθαρότης τῆς πρὸς δουχῆς μας. πῶ ἢ παρρη
 σία πῆς. πῶ εἶναι εἰς χαρῆμα εἰς γλυκὺ τῆς δακρύων, ὁποῦ εἶχα μὲν καλ. π. ἢ.
 τῆς πικρότητα τῆς ἀμαρτιῶν μας; πῶ εἶναι ἢ ἐλπίδα τῆς παντελοῦς
 ἀγνείας καὶ καθαρῆς πίτος. πῶ ἢ ἀποδοχὴ τῆς μακαρίας ἀπαθείας;
 πῶ ἢ πίστις ὁποῦ εἶχα μὲν πρὸς τὸν ποιμένα Ἐ καθηγούμενοι μας; πῶ
 εἶναι ἢ ἀεργία πῆς πρὸς δουχῆς σου ὁποῦ ἐφάνετον εἰς ἡμᾶς; ἐχάθησαν
 ὅλα ἐτῆτα, καὶ ἐλείψασιν ὡς νὰ μὲν ἐδέξασιν φανῆ πετῆ. καὶ ὡς
 νὰ μὲν ἐθέλασιν εἶσαι, ἢ φανισήκασιν καὶ ἐδιαβήκασιν. ἐτῆτα λέγον
 τας καὶ κλάμωντας, μέρος ἀπ' ἐκείνοισ ἐπῆρακα λούθη νὰ δαμνη
 θῶσι, καὶ νὰ πμωρηθῶσιν εἰς τούτην τῆς ζωῆς, Ἐ νὰ ἐλευθερωθῶ
 σιν ἐπειτα ἀπ' ἐκείνοισ, καὶ ἀπὸ τῆς βασάνης καὶ κλάσεις του εἰς τῆς
 ἀλλῆς ζωῆς. ἄλλοι ἐπῆρακα λούτασιν τὸν κῆ, νὰ πρὸς ἄλλοι εἰς ἐπιλη

ψίαν, ἄλλοι γὰρ χάσσω τοὺς ὀφθαλμοὺς τὰς, Ἄλλὰ γὰρ γίνονται θεία
 μα ἐλευσάνον σιμᾶ εἰς ὄλω ὄσω αὐτοῖ ἐθέλασι βλεῖωσι. ἄλλοι γὰρ γο
 νοῦσι πρᾶλυτοι, καὶ κληήρεις, μόνον γὰρ μὴ ἐθέλασι λάβη δεικνύω
 τῶν εἰ τῶν μέλων τε ἀγῶνιστο λείσεων. Ἀλλ' ἐγὼ ὦ φίλοι μου (σωμι
 λῶντας πολὺν καιρὸν μὲ πολλὰ ἀγάπῃ μετ' ἐμείνω, ὅπου ἐχαί
 ρουωταν γὰρ προσκαρτεροῦν εἰς τὴν μερίδα τῆ πένθους, ἐλπιόμην σα
 τῆ ἐμαυτῆ μου, καὶ θαυμάζων τὰς ζω ἠοπάγηκα ὁλοτελῶς ἀπὸ τὸν
 νοῦ μου, δὲν μπορῶντας γὰ κρατῶ τὸν ἐμαυτὸν μου ἀπὸ τῆς τῆν
 ξιν, καὶ τὰ δ' ἄκρυα. ὅμως κίμνει χρεῖαν γὰρ σφαροῦ μὴ εἰς τὸ πρῶτον
 μας δὴ γημα, ἀπὸ ὅποῖον ἐμακρυά μὴ καμπίσον. Ἀπὸ μὲν ἄντας
 λοιπὸν ἐγὼ εἰς ἐκείνῳ τῷ φυλακῆ ξιάκοντα ἡμέρας, ἐπαναστρέφω ὁ
 αὐτοπόμνητος εἰς τὸν μέγαν ἐμείνον ποιμνία. ὁ ὅποιος ἐσῶντας γὰ
 μὲ σοχαδῆ ὄλον ὡσπερ ἄλλοιω μέρων, καὶ ἴσες κίετα, ἐγνώρισεν ὁ πῆν
 ὅρος τὸν ξόπον τῆς ἀλλοιώτεως, ἔ λέγει μου. ἢ πρᾶγμα εἶναι τῆ το
 ὦ πάτερ Ἰωάννη; εἰ δὲς τῶ ἀγῶνας ἐκείνων, ὅπου κεπάζοισι ἔ κυρα
 ζομεται εἰς τῷ ἄσκησον; ἔ ἐγὼ ἀποκρισόμενος, τῆ εἶπα, καὶ εἶδα ὦ
 πέ μου, ἔ ἰθαύμασα. καὶ ἐκρῖνα πῶς γὰρ εἶν πλεα μακρόιοι ἐμείνοι
 ὅπου ὕστερα ἀπὸ δ' πῶμα, κλάροισι κα; μετανουοῖσι τοῖς το ξόπως, πα
 ρὰ ἐμείνοι ὅπου δὲν ἐπέσασι πατὴρ, καὶ δὲν κλάροισι. Ἄλλὰ ἢ ἐκείνοι μὲ δ'
 πῶμα ὅπου ἐπέσασι, ἀνάσταθῆκασι μίαν ἀνάστασι, ὅπου δὲν ἔχει κ'
 πλεα κενεῖα κίνε μῶν. ἔ ἐμείνος μου ἔβεβαίωσα, πῶς ἔττι εἶναι ἢ
 ἀλήθεια. ἔ ἰδιγᾶτο μου ἐμείνη ἢ ἀψοδῆς γλώσσα, ὅτι προτίτερα
 δέκα χρόνω εἶχα ἐδῶ λέγει εἶνα ἀδελφὸν πολλὰ σπουδ ἄγον, ἔ τέ
 τοιας λογίς ἐργάτην καὶ ἀγωνιστῶ, ὅπου θεωρῶντας τον γὰ ἔχτ ὅστω
 ζῆσον τῆ πηδύατος, ἔ ξεμα δὲ λόγου του, ἔ ἐροβούμῳ πολλὰ τὸν κ'
 φθόνου τῆ δὲ βόλου, μήπως καὶ ἀπὸ τὸν πολὺν δρόμον ὅπου ἔκα
 μνοι, ἢ θελε προσκόψη τὸν πῆδα ζου πρὸς καμίαν πῆξαν, δ' ὅποιον
 πρᾶγμα φυσικᾶ συμβαίη ἐκείνων ὅπου ξέχρῳ; ἔ πῶς παδῶσιν ὄγλυ
 ῥορα. δ' ὅποιον ἔ ἐγινεν. ἔ πειτα ἐρχεται πρὸς ἐμῶν βαθεῖαν ἐσπέρ
 ραν, δείχνει μου φανερά τῷ λαβομαΐαν του, ζητᾶ ἐμπλάσσει, γυ
 ρῶν καυτῆρα τῆς διορθώτεως, θορυβεῖται διωατῆ Ἄλλὰ τῷ ἀμαρτίαν
 του. ἔ πειτα θεωρῶντας τὸν ἰαξόν, ἐμῶν τὸν ποιμνία, πῶς δὲν ἤθελα
 γὰ φανῶ ἀπὸ τομος ἔ σκληρὰς πρὸς τῆ λόγου ζου, ἐπειδὴ ἢ τον ἀξιος
 συμπαθείας, ρίπτει τὸν ἑαυτὸν του χαμαὶ εἰς τῷ γλῶ, ἀγκαλίζειται
 τοῦ πόσας μου, λούει ζω ἀρκείως μὲ τὰ δ' ἄκρυα. Ζητᾶ γὰρ καταδικα
 ὀδῆ, καὶ γὰρ πεμφθῆ εἰς ἐκείνῳ τῷ φυλακῆ ὅπου εἶ δὲς. ἐρώναζον,
 ἀδελφῶν

Παράδειγ
 μα εἰς ὅς μο
 να χῶ με
 τανουῖτος.

ΒΙΒΛΙΟΤΗΚΗ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΣΟΦΙΑΣ
 ΚΑΙ ΤΗΣ ΚΑΤΑΓΟΓΗΣ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΤΡΑΠΕΖΑΣ
 ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΣΟΦΙΑΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΚΑΤΑΓΟΓΗΣ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΤΡΑΠΕΖΑΣ

ἀδελφούς εἶναι νὰ μὴ δὲξωθεὶς. ἐπίστα τὸσον ἐδωκῆθη νὰ κἀμὴ
 μὲ τῷ βίαντου, ὅπου ἠνάγκασε τῷ δὲσπλαχνίαν τοῦ ἰατροῦ, καὶ ἐμε-
 τέφερον τὴν εἰς ἀποτομίαν ἔσκληρότητα, πρᾶγμα ὅπου ὀλίγας φο-
 ρὰς φαίνεται εἰς τοὺς ἀρρώστους, ἔπειτα δὲ οὐκ ἔστιν. φθαίνει δὲ ὀγλυγο-
 ρύτερον ἐπὶ μετανοουῦτας. γίνεται πρὸς τοὺς κρινωνὸς καὶ ζωοφορος τῆ
 κλαυθμοῦ τως, καὶ συμμέτοχος πένθους. ἐσωντας λοιπὸν νὰ πλη-
 γωθῆ εἰς τῷ καρδίαν ὡς ἀπὸ σπασθι, ἀπὸ τῷ λύπῃ ὅπου γινώσκται
 δὲ τῷ ἀγάπῃ τῆ θεῆ, ὕστερα ὁκτῶ ἡμέρας, ἀφ' οὗ ἔφθασεν εἰς ἐκείνον
 τὸν τόπον, ἐπέρασεν ἀπὸ τοῦ τῷ ζωῶ πρὸς τὸν δι, ζητῶντας νὰ μὴ
 ἀξιοθῆ ταφῆς, ἀλλ' ἐγὼ τῆτον ὡς ἀξιον καὶ ἐφεράτον ἐελῶ, ἔπειτα
 φάτο ὁμάδι μὲ ἐπὶ πατέρας. δὲ τῶ το καὶ ὕστερα ἀπὸ τῷ δουλικῷ
 ἐβελόμῃ τῆς δουλικῆς ἔταπεινῆς μετανοίας, εἰς τῷ ὀγδὼ ἡμέ-
 ραν ἐλδοθερόνεται ἔλυεται καὶ ἀπὸ τῷ δουλικῷ τῆ καρμίου, ἢ ἀπὸ
 δ' πῶμα τῆς ἀμαρτίας. Ἀλλὰ καὶ εὐρίσκειται καὶ ποιος ὅπου εἰσώρι-
 σε ἔκείνο φανερά, πῶς δὲν ἐτυκώθη ἀπὸ τὰ εὐτελή καὶ ρυπαρά μου
 ποδάρια, πρὶν νὰ δὲξιλιάσῃ καὶ νὰ πρᾶυνη τὸν δι μὲ τῷ μετὰ ἄλλω το
 πείνωσιν ἔκτανυξιν ὅπου ἐδιδίξε. καὶ δὲν εἶναι θαυμασόν. δὲ ἢ
 ἐκείνος πέονοντας εἰς τῷ καρδίαν τοῦ τῷ πρὶν ἐκείνης τῆς πόρνης, μὲ
 τέτοιας λογῆς πληροφορίαν καὶ αὐτὸς ἐκτάβρεξε ἐπὶ ἀρχείω μου πᾶ-
 ρδας, ἐπειδὴ ἔοκς εἶπε, πῶς καθε πρᾶγμα εἶν δυνάτον εἰς ἐκείνον
 ὅπου πρὶς δει. Εἶδα καὶ ποιας ψυχῆς ἀκάρτατος ὅπου ἦσαν μαυνο-
 μῆως καὶ ἀφορμάρια δοσμενίας εἰς τῆς διεσθαρμῆρας ἀτάπας τῆ
 σωμάτων, ἔ εἰς τῆς σαρκικῆς ὀπιθυμίας, ἀπόποιος πέροντας ἀφορ-
 μῆ μετανοίας ἀπὸ τῷ δουλικῷ ἐκείνου τῆ σωνηρῆ ἐσῶς, ἐμεταβάλλ
 λασι τῷ αὐτῷ ἀτάπῃ εἰς τὸν δι, ἔ πηλῶντας καὶ νικῶντας πρὸς
 τοὺς καθε λογῆς τερικῆν καὶ κερμικῆν φόβον, ἀχρόστατα ἐνεκνξιδή-
 κησιν εἰς τῷ ἀτάπῃ τῆ θεῆ. δὲ τῶ ὅκς δὲν εἶπεν ἐκείνῃ, τῆς πόρνης
 (ἢ ὅποια μετὰ ταῦτα ἐγινε σώφραν ἔ ἐγκράτης) ὅτι ἐκείνη ἐροβήθη
 πολὺ, ἀλλὰ διότι ἠπάτησε πολὺ. καὶ ἠδωκῆθη εὐκλεα μὲ τὸν πῶνδ
 μαλικῆν ἐρωτα νὰ διώξῃ ἀπὸ λόγου τῆς τὸν κερμικῆν ἢ σαρκικῆν ἐρωτα
 καὶ δὲν ἀμφιβάλλω ὡ θαυμάσοι, πῶς τὰ ἀθλα, καὶ οἱ αἰῶνες τῆ μα-
 κάρτων ἐκείνων ἀδελφῶν ὅπου ἐδιδίθηθηκα, εἰς καὶ ποια ἴσως δέλοισ φα
 νῆ ἀπίσῶσι, εἰς ἄλλοις δύσκολοι δὲ νὰ πισδδοῦσι, καὶ εἰς ἄλλοις
 θέλω φανῆ πρᾶγματα, ὅπου νὰ γινῶσιν ἀπὸ γνῶσιν. ἀλλ' ὅμως εἶας
 ἀνὸς ἀδελφῶν, ἀπουδῶς, ἔ δὲσκοιπῶς, καὶ ὅπου νὰ ἔχει καλῶ
 ὄρεξιν, ἐπῆρε πῶμασότερον ἀπὸ τῆτα πλεῖσ ὀγλυγορύτερα κέρξον καὶ

σαρίταν ἐμπόρου θέμις ἔπεθυμίας, ὅπου τῆ θέλει λαβῆσαι τῷ
 καρδίαν μεγαλύτερα μετῷ ἀγάπῳ να διαμῶν εἰς τὸν ζῆλον καὶ εἰς
 τῷ πεθυμίας πῆς πεκωπῆς, ἀναγκασζόμενος ὅσον τῆ εἶναι δωματὸν
 καὶ μιμάται τὰ πρῶτ εἰγματάτως, βέβαιος πῶς ὁ θεός ὅπου ἔδωκεν
 ἐμεινῶν τὸς τῷ χάριτι, θέλει δωκῆνὰ τῆ δ' ὅση καὶ κείνου ὅ, τι ἔπι-
 πται. μα' ἐκείνος ὅπου εἶναι κατώτερος δὸν τῆτον εἰς τῷ πεθυμίας,
 ἐγνώρισε τῷ ἀδελφειᾶν του, καὶ ἀποκτῶντας δὸν λα ταπεινοφροσύνη,
 σαπενεκάωρος μετῷ μέμφιν ὅπου κἀμει τῆ εἰαυτῆ του, ἔδραμν ὅπι
 σω τῆ πρῶτου, ἔ δὲν γνωρίζω μήπως ἔ ὅλων τὸν ἔρθεσε. Ὁ δὲ
 ἀμελής ἑοικηρὸς ἀθροπος μὴδ' ἄς ἀπροῶται ἐκείνα ὅπ' εἰπαμν, μὴ
 πως καὶ χάρις ἔδραμν ὅπι καὶ αὐτὸ τὸ ὀλίγον ὅπου ἐχίεται κα-
 μίαν φορὰ, πέφτωτας εἰς ἀπίγνωσιν παντελή. Ἐπὶ κρὰ δ' εἰς περὶ
 εἰς αὐτὸν ἐκείνος ὁ λόγος ὅπου εἶπει, ὅχι, πῶς ἀπ' ἐκείνου ὅπου δὲν ἐχί
 τελέειν πεθυμίας, ἔ αὐτὸ δ' ὀλίγον ὅπου φαίνεται νὰ ἐχί, θέλει εἰπῆ-
 θῆ ἀπὸ λόγου του. Δὸν εἶναι δωματὸν ἔ ἡμεις ὅπου ἐπέσαμν εἰς τὸν
 λάκκον τῆ ἀνομιῶν, νὰ δωκῆθῶμεν νὰ σωθῶμεν ἐξω καὶ νὰ ἐλευθε-
 ρωθῶμεν ποτὲ, ἀ' δὲν εἰσέλθωμεν καὶ καταβοῦμεν εἰς τῷ ἄβυσσον
 πῆς ταπεινώσεως τῆ ἀληθῶς μετανοούτων. Ἄλλο πρῶτ μαῖνου βέ-
 βαμα ἢ συθροπῆ ἔλυσηρὰ ταπεινώσεως τῆ κλαμόντων, ὅπ' εἰ δὲν ἄμαρ-
 τάνοισι πλέε, ἀλλὰ λυποῦμαι δ' εἰ τῆς περασμένης τῶς ἀμαρτίας. κα
 καὶ ἄλλη ἢ κατὰ γνωσῆς ἔπ' ἡ καταδίκη τῆ (ὡσεὶ ὅτος ἐμῶν ὅπου εἰς
 με δὴρίσκομαι) εἰς τῷ ἀμαρτίαν, καὶ ἄλλο εἶν ἢ ταπεινώσεως ὅπου δὲ
 ἐνεργείας θῷ δίδεται εἰς τῷ τελείωσι, καὶ δ' εἰ τῆς χάριτος τῆ ἀγίας τῶν ὀ-
 ματος, ἢ ὅποια τοῖς πλελίξῃ μετῆς πιδυμαλικῆς χαρίτες. μὴ σπεν
 δ' ἀξωμεν νὰ σωθῶμεν καὶ νὰ ἀποκτήσωμεν ἐτούτῳ τῷ ζῆτῳ ταπει-
 κῆσιν τῆ τελείων μόνον μετὰ λόγια, ἔπαρῶντας τῶν μετὰ πολλὰ καὶ κα-
 λά λόγια, ἀ' π' τοιοῦτο ξόπως δὸ κερὰ θελεμεν δρᾶμεν. Τὸ σημάδι
 τῆς δ' οὐτέρας ταπεινώσεως εἶναι, ἢ παντελής καὶ ὀλοτελής ὑπομονή
 πᾶσα λογῆς ὑβρείως καὶ ἀλιμίας, γνωρίζοντας πνῆς πῶς τῆ πρέπου-
 σιν ἐτῆτα ἀ' τῆς ἀμαρτίας σου. Πολλῆς φορᾶς ἢ πρόληψις τυραννᾶ δ'
 καὶ ἀρεντενεὶ ἀκαμῆ καὶ ἐκείνοσ ὅπου κλαμόσ, ἔ ὅπου δὲν ἀμαρτά-
 νοσῶν πλ' ὄν, κἀμνοντας τοῖς νὰ λομάζονσ μεγάλα πρᾶγματα δ' εἰ τῆς
 ἀρετῆς τῶς, πῶς ἐχοσ τῷ χάριτι τῆ πένθω, ἢ ὅποια εἶναι σημάδι
 φανερόν ὀλαβείας. καὶ δὲν εἶν νὰ δ' θαυμάζεται πνῆς, πῶς νὰ περ-
 ράζουται ἐκείνοσ ζιουτοξόπως, ἀ' εἰ μὲ τῆ δ' χάρισμα ὅπου ἔχου λ' εἰ
 σιν ἀπὸ τὸν δ' τῶς δίδεται ἀφορμὴ εἰς τὴν πρόληψιν. Νὰ θέλει πνῆς

Βιβλιοθήκη

να δούσῃ τὸν λογισμὸν τῆς κοιλίας καὶ τῶν νοημάτων τῆς θεῆς, καὶ τῆς πᾶ-
 μάτων ὅπου πέφουσιν αἱ ψυχᾶς, ἐν πρᾶγμα σκοτεινὸν ἔδυσκολον,
 καὶ μηδεμία ψυχὴ δύναται νὰ καταλάβῃ τέτοιον πρᾶγμα εἰς τὴν
 πρῶτον ζωὴν. Δὲν ἔστιν ὑποφέρει δίχως μετὰ τὴν δυσκολότητα νὰ γνω-
 ρίσῃ ποῖα πτώματα μᾶς συμβαίνοσι, Δὲν νὰ ἤμεσεν ἡμεῖς ἀμελεῖς
 νὰ φυλάσωμεν τὴν καρδίαν μας, καὶ νὰ ἐπιθυμῶμεν τὰ ὕψερα τῆς
 ζωῆς μας. καὶ ποῖα μᾶς ἐρχοῦνται, Δὲν ἐγὼ τάλειψιν οἰκονομίαν τῆς
 θεοῦ, Δὲν ἢ καμίαν φορὰν ὁ θεὸς μὲ μετὰ τὴν πένοντι καὶ οἰκονομίαν
 ἐκατὰ ἔπει τὴν ἀνθρωπίνην ψυχὴν. καὶ ποῖα πτώματα μᾶς συμ-
 βαίνοσιν. Δὲν ἀποστρέφω τῆς θεῆς, ὅπου τὴν ἀποστρέφει δὲ πρὸς ὅπιντου
 δαπὸ ἡμᾶς. Δὲν ἔστιν ἔτι τὴν ἀμαρτίαν ὅπου δὲν διορθώνεται μὲ τὴν με-
 τανόησιν, πρᾶχρᾶ ὁ θεὸς νὰ πέρῃ ὁ ἀνθρώπος εἰς πλεονεξία βαρύτερον ἢ
 μεγαλύτερον πτώμα. ὁμοίως ἡμῶς ἐδιδιγῆθη, ὡς ἀπὸ ἐκείνα ὅπου
 μᾶς συμβαίνοσι κατ'οἰκονομίαν τοῦ κυρίου, ὁ γλύφρα ὑποποροῦμεν νὰ συ-
 κνωμεῖται. Δὲν πᾶσα ἡ θεὸς Δὲν μετὰ τὴν πλεονεξίαν νὰ
 ἐστὶν ἡμεῖς ἐπὶ πτώμα, ὁμοίως δὲν μᾶς ἀφίνει νὰ κρᾶτομεν πολὺ καὶ
 ῥὸν εἰς ἐκείνο. Ὅλοι ἡμεῖς ὅπου ἐπέσαμεν, πρᾶν πρᾶ ἄλλο καὶ ἐπὶ
 πρᾶγμα, ἀς ἀνίστασθωμεν ἢ ἀς πολεμήσωμεν μὲ τὸν δᾶμονα τῆς
 λύπης, καὶ τῆς μικροψυχίας, ὅπου ὅπως ἐκόντας σιμά μας εἰς τὸν
 κατὰ τῆς πρᾶσθῆς ἢ ἀναθυμίζατος μας δὲ πρὸς ἄλλο θάρρος ὅπου
 εἰς ἡμᾶς μὲ τὸν θεόν, πρᾶν νὰ πρᾶσθωμεν εἰς τὴν ἀμαρτίαν, πρᾶχει ἢ θέλει
 νὰ μᾶς καὶ νὰ ἀμελήσωμεν τὴν πρᾶσθῆν, ἢ τὴν ἐλπίδα ὅπου ἔχο-
 μεν νὰ ἐπακουσῶμεν, ἀρῶν ἐσφάλαμεν. μηδὲν θορυβῆς μὴ δὲ μι-
 κροψυχῆς πέφτωμεν καθημερινόν, μηδὲν σφαρῆς ὅπου τὴν κα-
 λὴν ἀρχὴν ὅπου ἔβαλες, μᾶς ἐκεῖ ἀνδρειωμεν, καὶ μὲ καλὴν ἐλπί-
 δα. Δὲν ἢ ὁ ἀγαθὸς ἄγγελος ὁ φύλαξ τῆς ψυχῆς σου, θέλει διλαβη-
 θῆν ὑπομονὴν σου, καὶ δὲν θέλει ὑπομείναι νὰ ἀπρηθῆ ἢ πρᾶσθῆ-
 χήσου, καὶ νὰ μὴ ἐπακουσῆς. Ὡς ὅπου ἢ λαβωμάτια εἶναι ἀκαμ-
 νέα ἢ ἀμαρτωλῆ ἢ ζεσῆ, ἔχει σιωπῆσαι νὰ ἰαφῶνται δύσκολα. Δὲν
 πρᾶν ἐκεῖνα τὰ ξαύματα ὅπου ἀναμελοῦνται ἢ πρᾶροῦσι νὰ ἰαφῶν-
 θῶσι, ὡς ἀνεπιμέλῃτα, καὶ ξηραμεν, εἶναι δυσκολοῦ ἰαφῶνται. ἢ ἔχου-
 σι χρεῖαν πολλοῦ κόπου, ἢ σι δέου, καὶ ξηραμεν, ἢ τῆς φαινομενίου σου
 ρός, πρᾶν πρᾶ νὰ ἰαφῶνται. Πολλὰ ξαύματα δὲ τὴν πολυχροσίαν,
 δὲ τὸ μῆροσιν αἰ, ἀφῶνται. ὁμοίως ἔστιν ἢ σιμά εἰς τὸν θεόν ὅλα τὰ πρᾶγμα-
 τα ἔστιν δύσκολα, Δὲν τῆς δὲν καίμει χρεῖαν νὰ ἀπελπίζεται πρᾶς.
 Πρᾶν πρᾶ νὰ πρᾶσθωμεν, οἱ δᾶμονες δια νὰ μᾶς καίμοσι νὰ ἀμαρτή-
 σωμεν,

σωμην, μάς πείθει πῶς ὁ θεὸς εἶναι φιλάθρωπος καὶ ἐλέημων. μὰ
ἀφ' οὗ πέσωμην, μάς βαλόντων εἰς τὴν καρδίαν μας, ἄλλὰ νὰ μάς κέμε
σι νὰ ἀπογνωσοῦμεν, πῶς ὁ θεὸς εἶναι ἀπότομος, καὶ σκληρὸς, ὡς
ῥίς ἐλεήσει ἡμᾶς. Ὅποτεν πέφτωντας εἰς κενὴν μεγάλην ἀμαρτι-
μα, καὶ ἔπειτα πέφτωντας εἰς ἵπποτας μικρὸν πλημμέλημα, δὲρίσκε-
σαι λυπημένος, ὁ δ' αἰμων τότε σὲ λέγει μέσα σου, ἄμποτες νὰ μὴ
ἤθελες κέμεν ἐκεῖνο, ἢ ἐκεῖνο δ' ἄλλο μεγάλο ἀμαρτήμα, ἄλλ' ἢ τῆ-
τα τὰ μικρὰ δὲν εἶναι ἵπποτας, ἐσὺ τότε μὴ τῆ καταπέθεσαι, ἄλλ' ἢ
τῆτο εἰ κέμεν ὁ δὲ βολος ἄλλ' ἢ νὰ μάς σβίβη δ' ἄνδρα τῆς κατανύ-
ξεως. ἄλλ' ἢ καθὼς πολλὰς φορὰς εἰ τὰ μικρὰ δ' ἄρα ἐπράντασι εἰ
ἐκαταπαύσασθαι τὸν μεγάλο θυμὸν εἰς κριτοῦ, ἐτὶ ἐκ τῆς εἰαντοῦ
τὰ μικρὰ πᾶσιματα ὅποτεν γίνουται συχνὰ, εἰ μὰς ἄνωμιτωμάδι,
καλοῦσι διακίως εἰς ὄργην εἰαντίον μας τὸν χριστὸν, τὸν σωλαγχινιά-
τατὸν μας κριτὴν. Εἰ κείνος ὁ ποῦ κατὰ ἀλήθειαν ἡμωρὰ καὶ κλάζει τὴν
ἐαυτὸν του, ὁ πορὸντας θεληματικῶς ἄλλ' ἢ τῆς ἀμαρτίας σου, ἐτὶτος
πᾶσιν ἡμέραν εἰς τὴν ὁποῖαν δὲν κλάει, τὴν λογαριάζει ὡς νὰ τὴν
ἔχασεν, ἀκομὴ καὶ νὰ κέμεν ἄλλα καλὰ ὅσα εἰς ἐκείνῃ τὴν ἡμέραν,
ἄλλ' ἢ ὁ πῶτος σου σκοπὸς εἶναι, νὰ κλάη τὰ πᾶσιματά του. μηδ' εἰς
ἀπ' ἐκείνω ὅπου λυποῦται καὶ κλαίοντι ἄλλ' ἢ τῆς ἀμαρτίας τως, ἀς
ἀναμνήν νὰ πληροφοροῦται εἰς δ' τέλος τῆς ζωῆς σου, ἄλλ' ἢ τὴν ἐπαγγελίαν
ὅπου ἔκαμην ὁ θεός, ἄλλ' ἢ πᾶσι ἀδελφὸν καὶ ἀφανεὲς πρᾶγμα, δὲν
μπορεῖ νὰ εἶναι βέβαιον. ἄλλ' ἢ τῆτο ἔλεγχον ὁ πρῶτος. ἄφες μοι μὲ πλη-
ρορορίαν ἄλλ' ἢ νὰ μὰ ψύξω ἀπὸ τὸν καύσωνα τῆς ζωῆς ὅτος, πρὶν νὰ μι-
σῶσω ἀπὸ τούτῃ τὴν ζωὴν ἀπληροφόρητος. Μὰ ὅπου εἶναι ἡ εἰδο-
τέρα προθυμία, καὶ ἡ τελεία ἀγάπη ὅπου διώχει τὸν φόβον, μὲ τὴν
βεβαρότητα τῆς ἀφέσεως τῶν ἀμαρτιῶν, ὅπου διδῆται ἀπὸ τὸ πνεῦμα
εἰς ἄλλοι, λυποῦται τὰ δεσπὰ. ὁμοίως ἀκομὴ ὅπου δὲρίσκειται ταπεινω-
σις μεγάλη καὶ ἀσύκριτος, ἐκεῖ εἶναι λυμῆροι οἱ δεσμοί. ἄλλ' ἢ ἐκεῖνοι
ὅπου χωρὶς ἐτῆ τατὰ δύο, ἡγουμὸς δίχως τὴν πνευματικὴν προθυμίαν
καὶ ἀγάπην, εἰ τὴν ἀσύκριτον ὡς μεγάλῃ ταπεινώσει, ἀπέρχου-
ται ἀπὸ τὴν προῦσαν ζωὴν, μὴ πλανηθῶσι, λογάζοντας νὰ τοῖς εἶναι
συγχορημὸν τὰ πᾶσιματά τως, ἄλλ' ἢ δὲρίσκουται δευῆροι. ἐκεῖνοι
μόνον ὅπου δουλοῦσι τῆς κέμου, δὲρίσκουται ἕσίοι καὶ ἀλλόθιοι
ἀπὸ τούτῃ τῆς δύο πληροφορίας, καὶ μάλις ἀπὸ τὴν πῶτῃ.
Ὅμως ἴσως ἔχοντας τὸν δόμον ἐπομῆς τῆς ζωῆς μὲ ἐλεημοσύνης
ἔργα, εἰς τὴν ἔξοδον, ὡς τὸν μιστὸν ἀπὸ τούτῃ τὴν ζωὴν ἔγνωρισαι
δ' κέρ-

καλ. λ. η.

ΒΙΒΛΙΟΤΗΚΗ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΣΟΦΙΑΣ
ΚΑΙ ΤΗΣ ΚΑΤΑΓΟΓΗΣ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΤΡΑΠΕΖΑΣ
ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΣΟΦΙΑΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΚΑΤΑΓΟΓΗΣ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΤΡΑΠΕΖΑΣ

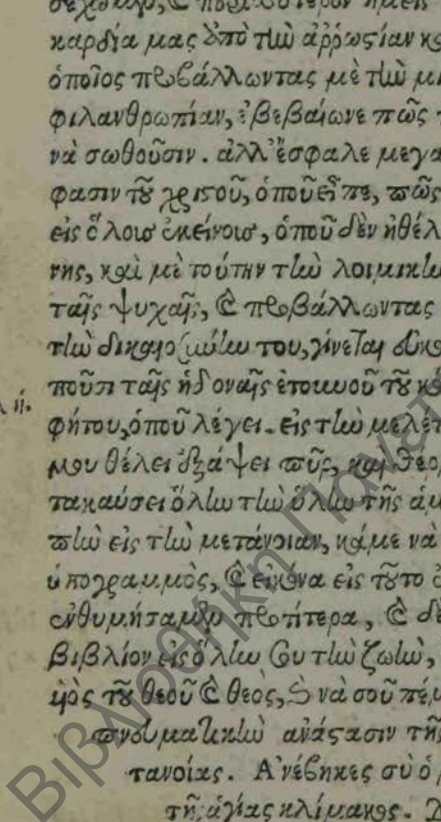

θ' κέρδος τως . Ε' κείνος όπου κλαίει τὸν ἑαυτὸν τοῦ μετὰ μετανοίας
 τῆς ἀμαρτιῶν του, δὲν θέλει γνωρίσῃ δύσκολα κλαῦμα, ἢ πᾶσμα, ἢ
 μέμψιν ἀλλοποῦ, δὲ π' ἔχει νὰ κἀμῃ πολλὰ μετὸν ἑαυτίτου. Ο'
 σκύλος ὁπωσὶ ἀδ' ἀγάθηκεν ἀπὸ κανὶνα ἀγριοι θηρίον, δὲ τὸν πίνου
 ε' τ' πληγῆς ὁποῦ ἐπ' ἦρε, μετὰ πλεία πῶμασότερῳ ἀγριόπτη Σ' θυμὸν κί-
 νᾶται κατὰ πάνω ζου. καὶ ξαφορμίζει δὲ πως καμίαν σύγκρισιν. Ἀς
 βλεπθῆσθῶμεν μὴ πως Σ' ἔπαισε τὸ ζωειδὸς μας νὰ μᾶς ἐλέγχι, ὅχι
 δὲ νὰ γνωρίζεται πῶς εἶναι καθαρὸν Σ' ἀφορον, μὰ δὲ νὰ φύγη τὴν
 ψδὸς κὴν πεποίθησιν καὶ ἐλπίδα ὁποῦ ἤθελεν ἔχει δὲ λόγου του, ἢ
 ε' δὲ βαρεθῆσθῶ. Σημάδι φανερώτατον θέλει μᾶς εἶναι πῶς νὰ ἐλυθῆ
 καμῶν Σ' νὰ ἐλευθερωθῆ καμῶν ἀπὸ τὰ δεσμά τῆς ἀμαρτίας, ἀνγνω-
 ρίζωμεν πάντοτε πῶς ἡμεῶν χρεῶσαι, δὲν ἐπαυνοῦνται ἑαυτοῦς
 μας, καὶ λέγωντας, τὸν καλὸν ἕκαμα . οὐδὲ, τῶν κακῶν ἐπάθα . Οὐ
 δὲ νὰ πρᾶγμα εἶναι ἴσον, ἢ ἔ' μεγαλύτερον ἀπὸ τὸ οὐκ ἔμενος τῆ θεοῦ,
 ε' δὲ τῆς ὁποῦ ἀπογνωσῆ τὸν ἑαυτὸν ζου, φονδύεται αὐτός του . Εἶναι
 ἀκομισημάδι πσοῦδ' ἀμας καὶ καλῆς μετανοίας τῆς, νὰ λογαριάζω-
 μεν τὸν ἑαυτοῦ μᾶς ἀξίω ἐλογῶν τῆ ὁρατῆ ἔ' ἀοράτων θλίψεων ὡς
 μᾶς συμβαίνουσι, Σ' ἀκομι καὶ πῶμασότερων . Ο' μωυσῆς ἀφ' οὔ ε' δὲ
 τὸν ἀγγελον, ὁποῦ ἐκ προσώπου ζου θεοῦ, τῆ ὠμίλειν εἰς τὴν βάτον,
 ε' ἐγράφη πάλιν εἰς τὴν ἀγυπτον, ὁποῦ σημα δεῦει τὸ σκόζε τῆ κέρμεν,
 εἰς τὴν πληθουρῆαν, ὁποῦ οἱ ἄνθρωποι τῆ ἰσραὴλ ἀναγκασμένοι ἀπὸ τὴν φα-
 ραῶν, τὸν βασιλέα τῆς ἀγυπτου ἐκάμνασι, μετὸν ὁποῖονιοεῖται ὁ δὲ
 βολος . ἀλλὰ πάλιν ἀνέβη εἰς τὴν βάτον, ἔ' ὅχι μόνον εἰς τούτην, ἀλλὰ
 καὶ εἰς τὸ ὅρος θ' ἰναίον . ὁποῦς γνωρίζει τὴν σημασίαν ἑτοιμοῦ τῆ
 κ' ε' θεωρήμαζος, δὲν θέλει πείση ποτὲ εἰς ἀπὸγνωσιν . Ο' μέγας ἰαβ' ἀπὸ
 πλοῦσιος ὁποῦ ἦτον, ἔγινε πῶχος, ἀλλὰ πάλιν ἐπλοῦπισε διπλοῦ . κα γ'
 ζου ὁ ὅπως καὶ ὁ δίκμος ἀνθρωπος ἀμαρταίνοντας, χάνει τὸν πλοῦ-
 τον του τὸν πλούμαπτον, ἀλλ' ὅμως μετανοῶντας γίνεται πλεία σικ-
 πικῆς, καὶ πλεία τέλφος πρὸ ὁποῦ ἦτον προτίτερα . Τὰ πᾶματα καὶ
 λ' σφάλματα ὁποῦ γίνουνται ὑσερα ἀπὸ θ' κἀλεσμα ὁποῦ μᾶς καλεῖ ὁ
 θεὸς εἰς τὴν δούλοσίν ζου, σιμᾶ εἰς ἐκείνω ὁποῦ ἔ' ῥάθυμοι Σ' ὀκη-
 ποί, εἶναι πολλὰ χαλεπὰ, ἢ ἔ' ἢ ῥήθῶν Σ' ἀγανοῦ τὴν ἐλπίδα τῆς
 ἀπαθείας ἀπὸ λόγου τως, καὶ πείθεισιν ἐκεῖνον ὁποῦ ἔπεισε, πῶς νὰ ἔ' ῥ
 μακίριος, μόνον νὰ δωηθῆ νὰ ἐγερθῆ ἀπὸ τὸν βόθρον τῆς ἀμαρτίας.
 λ' ε' Σ' ὁ χάζου σοχάζου καλὰ πρᾶκαλῶ, ἢ ἔ' ἢ δὲν σρέφομεν εἰς τὸν θεόν
 ἀπὸ τὴν ἴδιαν σράταν, ἀπὸ τὴν ὁποῖαν ἐπλανηθῆ καμῶν, ἀλλὰ κἀμῶν.

ἤσαν νὰ ἐξέφαρχο δὲ ἀλλήλων πλὴν καὶ τῶν ἐξωτῶν, ἠγουν δὲ τῶν
 ἤσαν τῆς ἀληθινῆς ταπεινώσεως, τῆς ὑποκῆς, τῆς φυλακῆς τῆς καρ
 δίας, ἢ τῆς μετανόιας, ἢ σωτηριώδους λύτης. Εἶδα δύο ἄνδρες, οἱ
 ὁποῖοι ἐξέχασαν τῶν ἤσαν μὲν εἰς ἴδιον ἕξιον, ἢ εἰς εἰς καὶ
 τὸν αὐτὸν καιρὸν ἢ ὁ εἰς δὲ τούτῳ ἢ τὸν γρηγορὸς, καὶ ἐπερίσδυσ
 τὸν ἄλλον εἰς τοῦ κέποις τῆς ἀπὴσεως. Ἐὐ ἄλλος ἢ τὸν μαθητῆς, καὶ
 ἐπὶ ἤσαν ἐμπροσὶ ἀόγλυτορύτερα δὲ τὸν γέροντα, καὶ εἰς ἐβη πρῶτος
 εἰς δὲ μνημεῖον τῆς ταπεινώσεως. Ἀς βλέπω μὲν οἱ ἄς πρῶ
 σέχου, Ἐ πῶς ἄσῳτερον ἢ μὲν ὁ πῶς ἐπέσασκεν, νὰ μὲν ἀρρώσῃ ἢ
 καρδία μας δὲ τῶ ἀρρώσῃαν καὶ δὲ σφάλμα τῆς ἀθέου Ὡ ρηθῆναι, ὁ
 ὁποῖος πρῶ ἄλλωντας μὲ τῶ μιανὰ ἔν γνάμην, τῶ ἄσῳρον τῆς θεῆς
 φιλανθρωπίαν, ἐβειβαίονε πῶς τέλος πάντων ὁλας ἀψυχῆς εἰχασι
 νὰ σωθοῦσιν. ἀλλ' ἐσφαλε μεγαλώτατα, εἰς ἀντιθέτως εἰς τῶ δὲ
 φασιν τῆ χριστοῦ, ὁ πῶ εἰπε, πῶς δὲ πῶ δὲ ἀμῶνιον εἶναι ἢ ζῆμασι μῶν
 εἰς ὁλοῦ ἐκείνῳ, ὁ πῶ δὲν ἢ θέλασι πληρῶσαι τὰ ἔργα τῆς ἐλεημοσύ
 νης, καὶ μὲ τούτῳ τῶ λοιμικῶ νόσον τῆς διδασκαλίας χαλῶντας
 τῆς ψυχῆς, Ἐ πρῶ ἄλλωντας πλὴν τῶ δὲ σωλαγχίναν τῆς θεῆς πρὸ
 τῶ δικηγῶν του, γίνετα δὲ κολῶ δεικτος σιμῶ εἰς ἐκείνῳ ὁ πῶ ἀγα
 πῶν τῆς ἢ δὲ οἰκῆς ἐτοιμοῦ τῆς κῶν. Ἐ τῆ το ἄς ἀκῶσῳ μῶ τῆ πρῶ
 φήτου, ὁ πῶ λέγει. εἰς τῶ μελέτῳ μου; μᾶλλον δὲ εἰς τῶ μετανόια
 μου θέλει δὲ ἄψῃ πῶς, καὶ δὲ ἔρημῃ τῆς πρῶσυχῆς, ἢ ὁποῖα θέλει κα
 τακῶσει ὁλλῳ τῶ ὁλλῳ τῆς ἀμαρτίας. Ἀν θέλῃς νὰ κῶμης πρῶσ
 πῶ εἰς τῶ μετανόιας, κῶμ νὰ ἔν γῶν πῶ τέλος ἢ πρῶ δὲ εἶμα, καὶ
 ὑπογραμῶς, Ἐ εἰς ἄς εἰς τῆ το ἐκείνῳ οἱ ἀγῶι κατῶ δεικῳ τοῦ ὁποῖο
 εἰς ἔρημῃτα μῶ πρῶπτερα, Ἐ δὲν θέλῃς χρεῖα δὲ ἢ μῶ δὲ ποσῶς ἄλλο
 βιβλίον εἰς ὁλλῳ ἔν τῶ ζῶν, ἔως ὁτου νὰ φανῆ εἰς ἐπῶ ὁ χριστὸς ὁ
 ἢς τῆ θεοῦ Ἐ θεός, ἢ νὰ σοῦ πέμψῃ δὲ τὸν οὐρανὸν δὲ φῶς ἔν τῶ
 πῶ δὲ μακρῶν ἀιάσῳ τῆς μεμεριμνημῶν καὶ ὁρθῆς με
 τανόιας. Ἀνέβηκες σὺ ὁ μετανόων τὸν πῶ μῶν βαθμῶν
 τῆς ἀγῶς κλίμακος. Δὲ ἔν ἐκαθαρίσῃς τὰς πέντε
 ἔν ἀδῆσεις μετ' αὐτῶ, φῶ δὲ ὡντας μετῶ
 θεληματικῶ καὶ αὐτοπρῶρεθῶν κῶ
 λασιν Ἐ ἔμαρῃαν, τῶ δὲ τῶ φα
 σιν ἐκείνῳ καὶ κῶ λασιν
 τῶ σῶνικῶ καὶ
 ἀκῶσῳ.

Ψαλ. λ. ii.

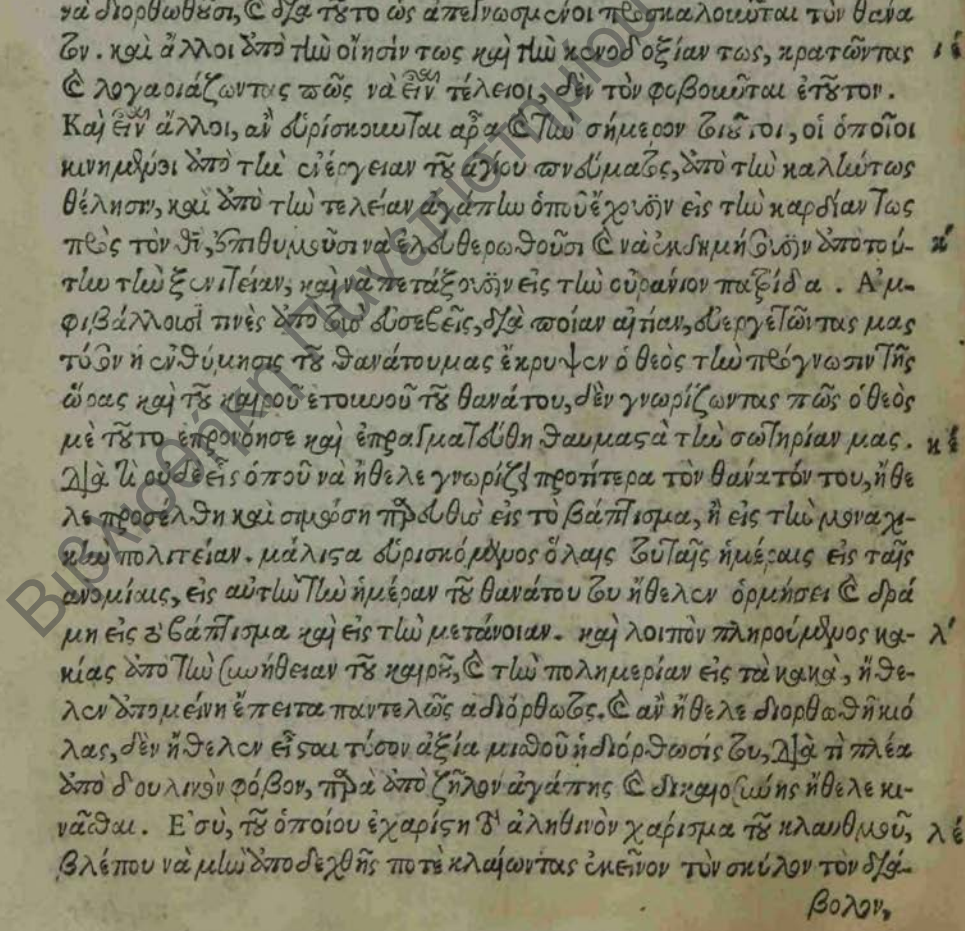
Περὶ τῆς πῦ θανάτου εὐθυμίας.

ΚΑΘΩΣ πεπεσθεὶς καὶ περηγῆται πᾶσα εἰδὸς λόγου ἢ εἰνοια, καὶ
 λογισμὸς, ἔτζη ἢ εὐθυμίας τῆ θανάτου καὶ τῶ πηαισμάτων πε-
 περθεὶ τῆ κλαυθμοῦ καὶ τῆ πένθος. καὶ δὲ τῆτο ἐβαλθῆκασι ἐπῆ-
 τα κατὰ τὴν τάξιν τῶς εἰς τῆτο δ' βιβλίον, καὶ περηγῆται ἢ εὐθυμ-
 σις τῆ θανάτου, καὶ ἔπειτα ἀπολυθῆ δ' πένθος καὶ ὁ κλαυθμὸς. Εὐ-
 θυμίας τῆ θανάτου εἶναι, εἴας καθημερινὸς θάνατος. Ἐ ἢ εὐθυμίας
 τῆ μισεμῆ τῆς ψυχῆς ἀπὸ τὴν πρῶτον ζωῆ, εἶν εἴας παντοῦτος φε-
 ναγμὸς εἰς καθε ὥραν, δὲ τὴν λύπην τῶ πηαισμάτων, Ἐ τῶ πειρα-
 σμῶν ὁποῦ συμβαίνουσιν εἰς τὸν θάνατον. Ἡ δειλία, καὶ φόβος τῆ θά-
 νάτου εἶν, εἴα ἰδιώμα τῆς φύσεως, δ' ὁποῖον ἐγγηγοῦ ἀπὸ τὴν περσο-
 νικῶν ἀμαρτίαν τῆ πεπεσθὸς μας, ἀπὸ τὴν ὁποῖαν ἡσυχουθῆσεν ὁ θά-
 νατος, ὁποῦ εἶν) ἢ ἡμεροῖα τῆς πρᾶκτῆς. Μὰ ζῆλος τῆ θανάτου εἶναι,
 εἴα σημάδι φανερὸν πηαισμάτων ἀμετανοήτων. Δειλιά οὐχισὸς τὸν
 θάνατον, δὲν τὸν ζέμει, μᾶλλον δὲ, τὸν οἰκῆσεν δὲ νὰ δ εἶν φανερῆ
 τῶ δ' ὄνο του φύσεων τὰ ἰδιώματα, ἢ τῶν τῆς θείας Ἐτῆς ἀνθρώπινης.
 Καθὼς δ' ψαμὶ εἶναι ἀναγκαστέρον εἰς δ' κωμὶ δ' ἀνθρώπινος, πλῆα
 πρᾶ ὅλας τὰς ζοφᾶς καὶ τὰ φαγητὰ, τέτοιος λογὶς καὶ ἢ εἰνοια τῆ
 θανάτου εἶναι πλῆα ἀναγκαστέρα εἰς τὸν ἀνθρώπον ἀπὸ ὅλας τὰς ἐρ-
 γασίας. Ἡ εὐθυμίας τῆ θανάτου σιμᾶ εἰς ἐκείνοισ ὅπως εὐρίσκου-
 ται εἰς τὴν ζωοδῆαν τῶ πηαισμάτων, εἰς τὴν ὑποταγῆ τῆ κοινοβίου, γηναῖ
 κ εὐπόνοισ καὶ γυμνάσματα λύπης, μᾶλλον δὲ γλυκύτητα ἀπμίας, δ'
 ὁποῖον εἶν εἴα πρᾶγμα μακίριον. Μὰ εἰς ἐκείνοισ ὁποῦ χωρισμ εἶναι
 ἀπὸ καθε λογὶς θόρυβος, ζοῦπ μοναχικῶς, γηναῖ ἀπόθεσιν, Ἐ οἰψιμον
 τῶ τω μακίων φρονήδων, πεσοδχικῶ παντοῦτως, καὶ φύλαξιν τῆ
 νοός τῶς, ἀδωοῖαις ἐπῆται ἀξείς ἀρεταὶ εἶναι Ἐ μητέρες, Ἐ θυγατέ-
 ρες τῆς τῆ θανάτου εὐθυμίας, δὲ ἢ ἀπ' ἐκείνων δ' ἡλίου, καὶ εἰς
 ἐκείνων πρᾶσιν ἀξοῖσι. Καθὼς ὁ κασίτερος, ἢ τῶν τὸ σαῖνον ὁποῖαν
 βαλθῆσιν εἰς δ' ἀσίμ, γνωρίζεται φανερά, καλὰ ἢ εἰς τ' εἶδος καὶ
 τ' θεορίαν νὰ ἔχον καποιαν ὁμοιότητα ἔτζη, σιμᾶ εἰς τῶ δ' ἀκριτικῆς
 Ἐ μεγάλως ἀπμίας εἶν φανερά ποῖα εἶν ἢ φυσικῆ δειλία τῆ θανά-
 λ 6 του, καὶ ποῖα ἢ πρᾶ φύσιν, ἢ ὁποῖα γηναῖται ἀπὸ τὸν ἔλεγχον τῆ ζωει-
 δότος. Τοῦτο εἶν) δ' ἀληθινὸν σημάδι ἐκείνων ὁποῦ δ' ὅλας τῶς τῆς
 καρδίας

καρδίας ενθυμωματα παντοτε της θανάτου, οποταν αυτοπροαιρετως
 ενθεληματικως τως διωξουσι απο λογουτως πασα κίνημα εμπαιθεις,
 εν αγαπω ολονων των κλισμάτων, και αφιουσι παντελως και αφνηθεις
 διθεληματως. Εκεινος εν κατα πασιν αναγκω δοκιμος και κολος
 αγωνιστης, οποιους προσδεχομενος καθημεραν της τον θανάτου, ζη
 ωρα να η τον καθημεραν η υσερητου ημερα. Μα εκεινος εν κατα αλη
 θειαν αγιος, οποιους δεν εχοντας κανεια ελεγχον της ζωειδ οτος του,
 ουδε κανχωμενος εις ταις αρεταις του, με αληθινω ταπεινωσιν τον επι
 θυμα της τον καθημεραν ωραν. Οχι πασα λογικε επιθυμια θανάτου
 ειναι καλη, η εβαινετη. Αλλα η εν πνες, οι οσωοιοι φτανοσι παντετυ
 να απο τω αγανω της εξεως και της κακης (μνηθειας) οτου επηρα
 σιν εις τω αμαρτιαν, και ηπρα λουσι της τον με ταπεινωσιν και αθυ
 μίαν. Και ειναι παλιν αλλοι, οπου δεν θελουσι να μετανοησωσι και
 να διορθωθωσι, ενδε της το ως απεινωσμοσι προσμαλουωται τον θανα
 τον. και αλλοι απο τω οιησιν τως και τω κενος οξίαν τως, κρατωντας
 εν λογασιζαντας πως να εν τελειοι, εν τον φοβουται ετης τον.
 Και εν αλλοι, αν ούρισκουται ερα εν τω σημερον ζωειτοι, οι οποιοι
 κινημεροι απο τω σιεργειαν της αγου συνδυμαζεις, απο τω καλυτως
 θελησιν, και απο τω τελειαν αγαπω οπου εχουον εις τω καρδιαν τως
 προς τον θε, επιθυμωσι να ελευθερωθωσι εν να εκσημηθωσι απο του
 τω τω ξενιτειαν, και να πεταξουον εις τω ουρανον παξίδα. Αμ
 φιβαλλουσι πνες απο τω δυσειεις, ενδε ποσαν απίαν, διεργετωντας μας
 τωον η ενθυμωσι της θανάτου μας εκρυφεν ο θεος τω προγνωσιν της
 ωρας και της κηρου ετοιμου της θανάτου, δεν γνωρίζωντας πως ο θεος
 με της το επρονοση και επραγματιωθη θαυμασα τω σωτηριαν μας.
 Αλλα η ουθεεις οπου να ηθελε γνωρίζε προπιτερα τον θανάτον του, ηθε
 λε προσελθη και συμφωση ηρωθω εις το βάπτισμα, η εις τω μοναχ
 κω πολιτειαν. μαλιστα ούρισκομενος ολας ζωταις ημεραις εις ταις
 ανωμιας, εις αυτω τω ημεραν της θανάτου του ηθελεν ορμησει εν δρα
 μη εις εν βάπτισμα και εις τω μετάνοιαν. και λοιπον πληρομενος κα
 κίας απο τω (ωθηθειαν της καρδης, εν τω πολυμεριαν εις τα κακη, ηθε
 λεν απο μενη επειτα παντελως διορθωθεις. εν αν ηθελε διορθωθη κω
 λας, δεν ηθελεν εϊσαι τωσον αξία μειου η διορθωσις του, Αλλα η πλεα
 απο δουλικον φοβον, ηρα απο ζηλον αγαπης εν δικαιοωγης ηθελε κ
 ναθαι. Εσυ, της οποιου εχαριση δι αληθινον χαρισμα της κλαυθμου, λε
 βλεπου να μιλω απο δεχθης ποτε κλαφοντας εκεινον τον σούλον τον δε
 βολον,

Ποια επι
 θυμια του
 θανάτου,
 είναι κα
 λη.

βολον, ὁ ποῦ σου βαίνει ἔμπροσθέν σου ἕπαγγέλεται τὸν δι' φιλαλήθως
 ποι. μὰ τότε μέιον ἐν θυμῷ τῆς ἀγαθότητος του ἔφ' φιλεθρωπίας
 σου, ὅποταν γρηγοῦς καὶ σύρνεσαι ἕβυθίζεσαι εἰς βαθείαν καὶ μεγά-
 λην ἀπόγνωσιν ἀπ' αὐτὸν τὸν λιμμένα. Ἀλλ' ἡ ὀσκόπος σου εἶν μετέ-
 1 τοιας λογίς μηχανῆς, ἕματάμιν ἐλπὶς ἀνασῆ δὲ γάλην β' πίνδος, ἔ-
 τὸν φόβον τῆς θεοῦ, ὅπου κἀμνη νὰ μὴ ἔχη ἱνάς κενεὶα ἄλλον φόβον.
 Ἐκεῖνος ὁ ποῦ θέλει νὰ κρατεῖ πάντοτε σιμά σου τὴν ἐνθύμησιν τῆς θανά-
 2 σου, καὶ τὴν κρίσιν τῆς θεῶς, καὶ ἔπειτα δίδει αὐτοπροαρέτως τὸν ἑαυτὸν
 σου εἰς φροντίδας ἔπειτα πρῶτος ὑλικῶς ἕ γνήσιος, εἶν ἕμοιος ἐκε-
 3 νοῦ ὁ ποῦ κλυμπαῖ, καὶ θέλει νὰ κτυπᾷ καὶ τὰ δῖο του χάριμα, ἀπο-
 τὰ ὅποια εἶν ἕμποδίζε β' ἄλλο. Ἡ δὲ δυνατὴ ἕ φανερά ἐνθύμησις
 σου θανάτου, ἔκρυψε ἔ ἐπαυσε τὰ φαινητὰ, καὶ κἀμνη νὰ φάγη β' πά-
 4 θος τῆς γαστριμαργίας, τὰ ὅποια κηπτόμωρα με ταπεινώσκη, καὶ χω-
 ρίς κενόδοξίας, ἐλάμασι ἔ ἐκοπήκασιν ὁμάδι μετ' αὐτῆ καὶ ἐφυγάσι
 5 ἕ τὰ πάθη. Ἡ σῆσις τῆς πόνου τῆς καρδίας, ἐπέδωκε ἕ ἐτύρωσε
 τὸν νοῦν, μὰ τὸ πλῆθος τῆς βρωμάτων, ἐζήσανε τὰς βρύστας τῆς δ' α-
 κρύων. Ἡ δὲ ψα καὶ ἡ ἀργυρωνία, ἐβλίψαστὴν καρδίαν, ἡ ὅποια ὅπο-
 6 ταν θεληματικῶς δὲ τὴν ἀγάπην τῆς θεῶς βλάβη με τὴν ἀργυρωνίαν, τὸ
 τε πηδ οὔσιν ἐξω εἰς πλῆθος τὰ σωτηριώδη νερά, ἡ ἡρωὶ τὰ δ' ἀκρυα.
 7 Δύσκολα ἕ σκληρὰ φάνομιται εἰς τὴν γαστριμαργίαν ἐκεῖνα ὁ ποῦ
 εἶπα μω, οἱ ὅποιοι μισοῦσι τὴν ταπεινὰν ἕ τὴν δὲ ψαν, καὶ εἰς τὴν φα-
 8 θύμω εἶν ἀπίστωτα, ἡ ἀδικητοῦ. μὰ εἶνας ἀνθρωπος πρακτικῶς, ἔ
 θερμῶς, ὁ ποῦ ἐπιθυμᾷ νὰ ἀρετῆ τῆς θεοῦ, τὰ θέλει δοκιμάσει προθυ-
 9 μερὰ. καὶ ἐκεῖνος ὁ ποῦ θέλει τὰ δὲ μετὶ τὴν δοκιμῶν εἶν ἀληθινῶς,
 10 θέλει γελᾶσει εἰς τὸν οἶον. Μὰ ἐκεῖνος ὁ ποῦ ζητᾷ ἀκριβῶς νὰ κἀμνη δοκι-
 μῶν, θέλει εἶσαι πλεονασμῶς καὶ τεθλιμμένος, δὲ τὴν δὲ νοσηλό-
 11 τητα ὁ ποῦ ἀπ' ἐκεῖν τὴν δὲ ψαν ἔ τὴν ἀργυρωνίαν, ἕ ἄλλας ἀσικισες
 τῆς μετανόιας ἔχει νὰ πάθη. Κατὰ πῶς ὠρίσασιν ἕ ἀποφασίσασιν οἱ
 12 πατέρες μας καὶ εἶπασιν, πῶς ἡ τελεία ἀγάπη, ὅσον εἰς τῆς λέγου τῆς,
 13 ποτὲ δὲ πέφτει, ἔ τῆ ἐγὼ ἀποφασίζω ἕ βεβαιῶνω, πῶς ἐκεῖνος εἶν
 μακρὰ ἀπὸ κἀθε φόβον, ὁ ὅποιος ἔχει εἰς τῆς λέγου σου τὴν τελείαν
 14 ἀφθισιν, ἔ τὴν τελείαν ἐνθύμησιν σου θανάτου. Πολλῶς εἶν βέβαια
 ἀφογασίας τῆς πρακτικῆς νοῦς, ἀνάμεσα εἰς τὰς ὅποιας εἶναι ἐπού-
 15 ταις, ἡ πανότιμη ἐννοια ἕ λογισμὸς τῆς πρὸς τὴν ἀγάπης. ἡ ἐνθύ-
 16 μισις ὁ ποῦ ἔχει ἱνάς τῆς θεῶς, ἡ ἐνθύμησις τῆς βασιλείας τῆς ἐρανῶν. ἡ
 ἐνθύμησις τῆς ζήλου τῆς θερμότητος, ἕ τῆς ὑπομονῆς τῆς ἀγίων μαρ-

ἀ. κορ. ιγ.
 Ἐργασί-
 ας τῶν
 νοῦς.

Ψαλ. ι ε.

τύραν, ἡ σιθύμησις τῆς πρῆξιας τῆς θεῶ, πῶς ὀρίσκειται πάντοτε πα-
 ράν, ὅ βλέπει καθε πρ ἔγμα, καθως ἔλεγχῃ ὁ προφήτης, ἐγὼ ἔβλεπα
 πάντοτε τὸν δὴ σιθῶπιον καὶ ἔμπροσθεν τῆς νῦν μου. ἡ σιθύμησις τῆς
 ἀγάπης, ὅ τῶ ἀγγελικῶν καὶ νοερῶν δυνάμεων. ἡ σιθύμησις τῆς
 μισεαυτοῦ τῆς ψυχῆς ὅτι εἰ κάρμη, τῆς ἀπαντήσεως ὅπου ἔχει νὰ κάμη
 ἡ ψυχὴ ἀνάμετα τῶ τῆς ἀέρος τελωνίων. τῆς ἀποφάσεως εἰς εἰς φοβερόν
 βῆμα τῆς θεῶ ὅ τῆς καλῆσεως. Ἀπὸ μεγάλα μὲν ἠοχήσε μὲν νὰ δὲ
 λούω μὲν τῆς θεῶ, ἠγοῦν δὲ τῶ ἀνησιν τῆς θελήματός μας, καὶ ὅτι
 τῶ κατὰ πρόνοιαν τῆς κῆριμου, ὅ εἰς τῶ ἀγάπῃ ὅπου δὲν πέριτῃ εἰς τῶ
 σαθερότητα τῆς καρδίας, καὶ εἰς τῶ ἀδούρουβον καὶ ἀτίραχοι ταπεινω-
 σιν ἐτελειώτα μὲν, τὰ ὅποια πράγματα δὲν ἀφίνοισι τῶ ψυχῆν νὰ πέ-
 φη εἰς ἀμαρτίαν. Ἐδὲν γῆθῆκέ μου καποιαν φοραὶ καποιοις ἄγιος ἀγ-
 γύλιος μοναχός, πῶς ἔχοντας ἐγὼ ὄλοτελῶς εἰς τὰ σὺν ὅτερε μέρη
 τῆς καρδίας με βεβαιωμὲν τῶ σιθύμησιν τῆς θανάτου, ὅ θέλωντας
 καποτες ἔσωντας νὰ μοῦ ἔλθῃ χρεία, νὰ πρηροήσω καμπισσὸν ἐτού-
 τῶ τῶ πηλώσῃ μου σάρκα, ἐμποδίσῃ καὶ ὅτι δὲν εἶα κριτὴν δὲν τό-
 μον, ὅτι τῶ ἐπιθύμησιν τῆς θανάτου, καὶ εἰς θαυμασ ὅτερον, διότι θέλων-
 τας νὰ τῶ διώξω δὲν μὲν, δὲν ἠδὲν ἠθῆκα, δὲν ἡ ἡμακρά ζωήθηκα

Παραδεί-
ματα.

ἢ τον γυρισμὸν ὡσὲν εἰς φύσιν. Ἄλλος εἶας μοναχός, ὅπου ὅκατοί-
 κα ἐδὲν ὀσιμὰ εἰς τὸ πον ὀνομαζόμενον θολῶς, πολλὰς φορὰς δὲν τού-
 τῶ τῶ ἄνοιαν ὅ τῶ σιθύμησιν τῆς θανάτου, ἐγίνετον ὄζεσῃκός, καὶ
 ὡσὲν νὰ ἠθελε τῆς λείπει ἡ ζωικὴ δυνάμις, ἢ ὅ νὰ ἠθελε γρη ὀπι-
 λιπῆκός, ὡσὲν ἔξῃ ψυχμῆος χεῖρ ὄν ἐβασάζεζον δὲν τοῦ ὀρίσκομέ-
 νου ἀδελφοῦ εἰς τὸ κεχίονου. Δὲν θέλω σιωπῆσαι νὰ σοῦ φανερώσω

Περὶ ἡου-
χίου τοῦ
Χαριβί-
του.

ὅ δὲ διηγηματῆς ἡσυχίας τῆς χαρηβίτου. ἐτῆς ἐξῆς πάντοτε με πᾶσαν
 λογίς ἀμέλειαν, δὲν ἔχοντας ἄνοιαν οὐδεποσῶς τῆς ψυχῆς του. καὶ
 καποιαν φοραὶ ἔσωντας νὰ ἀδουήσῃ εἰς τὸ κάρμη μεγαλώτατα, εἰς
 κίαν ὄραν φανερά ἦλθεν εἰς δὲ τέλος τῆς ζωῆς του, ὅ πάλιν ἔσπερό-
 μῃος εἰς τὸν ἑαυτόν του, πρᾶκα εἰ μὲν ἡμᾶς νὰ ἀπὲν ὀπῆτα μὲν πρὸς
 θυς ἀπ' ἐκεῖνον τὸν τόπον ὅλοι, κίζοντας δὲ τῶ πῶρταν τῆς κέλλῃς του,
 ἔμεινε μετὰ χρονοῦ δὲ ὄδῃκα, δὲν ὀμιλῶντας οὐδεποσῶς με κανεῖα,
 οὐδὲ δὲ ὀκίμαζοντας νὰν εἶα ἄλλο φαγητὸν εἰμὴ ψωμὶ καὶ νερόν, καὶ
 μόνον ἐκαθέζετον ὄζεσῃκός, βιώνοντας εἰς τὸν νομῶ του ἐκεῖνα ὅπου εἶ-
 χον ἰδ εἰς ὀκείνω τῶ ἔκασιν τῆς ψυχῆς του. ὅ τέτοιας λογίς ἔμε-
 νε πάντοτε με τὸν λογισμὸν καίον, εἰς ξόπον ὅπου μὴ δὲ ποτὲ ἠλλασε
 λοισπὸν δὲ ἡθος του. με πάντοτε ὀψόνωντας τὸν νομῶ του, καὶ με τὸν λο-
 γισμὸν

ζισμόν προσηλαμύρον εις εκείνα τὰ πράγματα, δίχως κἀν εἰς θόρυβον
 φωνῆς ἔχωνε πλῆθος θερμῶν δακρύων. Ἔμωσ ὅπταν ἐμελλενά ἄπο
 θανῆ, ἀναφράσωντας ἡμεῖς τῷ θύρῳ, εἰσεβήκαμεν μέσα, καὶ ἔσαν
 τας νὰ τὸν πρῶτον λέτωμεν πολλά νὰ μᾶς διδάξῃ τίποτε, ἐρησικῆ-
 6 σαμῶν τῆ το μόνον ἄπὸ λόγου του, συγχωρήσατέμου, οὐδένας ὅπου νὰ
 γνωρίσει καθολικῶς τῷ εὐθύμῳ τῆ θανάτου, θέλει λιωνῆθῃ ποτέ νὰ
 ἀμαρτήσῃ. καὶ ἡμεῖς ἐθαυμάζαμεν καὶ ἐδυσκόλευμεν πολλὰ, βλέ-
 10 πωντας ἐκείνον ὅπου ἔζη περισσότερα τόσα ἀνάμελα, ἔ διχως εἰνοῖον
 καμίαν τῆς ψυχῆς του, νὰ μεταμορφωθῆ ἔτζι, πρῶτον ἔς τῷ μακαρίῳ
 ἀλλοίωσιν καὶ μεταμόρφωσιν. καὶ ἔσαντας νὰ τὸν δάξωμεν με δὲλα
 βειαν εἰς δ' κοιμητήριον ὅπου ἦ τον σιμᾶ τῆ θάσσου, ὡς ἐπερέσασιν
 καμπόσας ἡμέρας, γυρεύωντας δ' ἄγιόν του λείψανον, δὲν δ' οὐρήκα-
 16 μεν, πληροφοροῦντας ὅ καὶ ἔ εἰς τῆ το τῷ σουδ ἀμῆ ἔ ἐμμετμῶν του
 μετάνοιαν καὶ ἀξίεπαρον, ὅλωσ ἐκείνω ὅπου θέλω καὶ ὑσερα ἄπο
 20 τῷ πολλῶ τως ἀμέλειαν νὰ διορθώσω τὸ εὐαγγέλιον. Καθὼς ἄπο
 φατίζου καὶ λέγουσιν ἱερεῖς, πῶς ἡ ἀβυσσος εἶναι εἰς ἀπᾶντα ὅπου
 δὲν ἔχῃ τέλος. Ἄλλο ἔ τῷ κρείσσον, εἰς ἀ τόπον χωρὶς αὐθιμῶν καὶ βί-
 σιν, τοιοῦτοξ ὅπως καὶ ἡ πρῶτος εἰνοῖα τῆ θανάτου ἔ χει καὶ τῷ
 24 καθάρότητι ἔ τῷ ἐγγασίῳ τῷ νοῦς ἀφθασον, ἔ τῆ ὅπου εἰ παρῶν
 μᾶς δ' βεβαιώσιν ὁ πρῶτος ὅπως ἔστι. Ἐκείνω ὅπου εἶναι τέτοιας
 λογῆς, πᾶρωντας φόβον ἀπάνω εἰς φόβον παντοῦ, δὲν πᾶρῶν εἰς
 ὅπου νὰ χαλαρῆ ἔ νὰ διαπαρῆθῃ ἔ αὐτῇ ἡ δύναμις τῆ ὅς ἐάν τως.
 Ἀς πληροφορήσασιν ἑαυτοῦ μᾶς πῶς καὶ τῆ το, ἡ ζωὴ ἡ παντοτυ-
 28 νῆ εὐθύμῳ τῆ θανάτου, ὁ φόβος, ἔ ἡ κατάνυξις, με ὅλα τὰ ἄλλα
 32 καλὰ, εἶναι δῶρον καὶ χάρισμα τῆ θεῆ. Ἄλλο ἔ δὲν ἡ θελεν εἶσαι
 ἡλῶρον θεοῦ, πῶς πολλὰς φορὰς παγγράωντας καὶ εἰς τὰ μνημεῖα τὰ
 ἴδια, ἀπομύθῳ χωρὶς δ' ἀκροῦν, καὶ σκληροὶ ἔ ἔπειτα πολλὰς φο-
 ρὰς δὲν ἔσαντας τῷ τῷ θεοῦ κατάνυξιν. Ἐκείνος ὅπου
 36 ἐνέκρωσε δ' θέλημα εἰς ὅλα τὰ πράγματα, ἔ τῆς κατὰ ἀλήθειαν εὐ-
 θυμῶντα μέσα του τῆ θανάτου. μὰ ἐκείνος ὅπου ἀκριβῶς ἔχῃ καί ποσαν
 χέσιν καὶ ἀγάπῳ εἰς κανεῖνα πράγμα, δὲν μπορεῖ νὰ σουδ ἀσικῶ
 40 θάρια δὲ τὸν ἑαυτόν του, οὐδὲ νὰ ξεδράμῃ τῷ σωτηριῶν του, ἔσαντας
 νὰ ὀπιβουλεύεται θεληματικῶς τὸν ἑαυτόν του, καὶ δίδωντας τὸν εἰς
 τῆς ἐσπέριας τῆ ἐχθρῶν τῆς σωτηρίας του. Μὴ δὲν θέλῃς νὰ πληροφο-
 44 ρᾶς ἔ νὰ βεβαιώσῃς ὅλωσ με λόγια τῷ ἀγάπῳ ὅπου ἔχῃ εἰς αὐτοῦ,
 μὰ πρῶτον εἰλεῖ τοῦ δὲ νὰ πῶς τῷ φανερώσῃ ἔ νὰ πῶς τῷ ἀποκαλύψῃ

μυσηκά, δὲ ἢ καὶ μαναντες ἀλλεοξόπως, δὲν σέ θέλει σώσει ὁ καμρός
 νά δωιηθῆς νά δείξῃς ἅ τῶ ἀγάπωω ὁποῦ ἔχεις εἰς ἐκείνους, καὶ νά
 προσέχῃς καὶ εἰς τῶ καπάνυξιν. Μὲν ἀπατάσῃ ἃ ἄφρον καὶ ὀκνηρῆ,
 ἐργάτι ἐ ἀσκητιὰ, λογιάζοντας νά ἀμπληρώνης καὶ νά ἀποσώνῃς τὸν
 περασμένον καμρόν, καὶ ἐκείνον ὁποῦ βέχει παντοτινά, ὁπόταν τὸν ξο-
 διάζῃς ἀκαρῶ, μετὸν ἐρχόμενον καμρόν. μηδὲ ἀφίνης δὲ ἔργον ὁποῦ
 τυχεῖν μιάς ὥρας, δὲ νά τὸ τελειώσης ἐπὶ τὰ εἰς ἄλλῶ μίαν ὥραν,
 δὲ ἢ δὲν φθαῖν οὐδὲ ἡμέρα νά πληρώσῃς ἕξ ἑός της σωσόν καὶ ἀνελ-
 λιπὲς εἰς τὸν δεωτότην. Δὲν εἶναι δηλωτὸν εἶπε καὶ ποιος νά δωιη-
 θοῦμεν νά περάσωμεν τῶ ἐνεσῶμεν ἡμέραν καρπερά, καὶ με ἀρετῶ,
 καὶ ἀσεβῶς, ἐ χωρὶς ἀμελείας, ἀν δὲν λογιάζωμεν πῶς αὐτὴ νά
 εἶναι ἡ ὑσερη ἡμέρα ὀλης μας τῆς ζωῆς. καὶ θαῦμα εἶναι ἀληθινά,
 πῶς καὶ αὐτοὶ οἱ ἔλληες οἱ ὅσοι ἐσυμφωνήσασιν μετ' ἐμᾶς, λέγοντας
 ἐ ἐκείνοι τοιοῦτον λόγον. βεβαιώνοντας ἅ ὀρίζοντας πῶς ἡ ἀληθινὴ
 φιλοσοφία, εἶναι ἡ μελέτη καὶ ἡ ἐννοια τῆς θανάτου. Ἐκτὴ ἀνάβα-
 σις ἢ τὸν ἐξούτη, τῶ ὁποῖαν ὁποῖος τῶ ἀνεβῆ, δὲν θέλῃ ἀμαρτήσῃ
 λοιπὸν ποτὲ. ἐπειδὴ ἐκείνον ὁποῦ λέγει ἡ γραφὴ εἶναι ἀληθινόν. ἢ γυν
 δὲ ἐνθυμοῦ τὰ ὑσεράου, ἢ γυν τὸν θάνατόνσου, ἐ δὲν θέλεις σφάλη.

Πλάνον
 ἐν τῶ φαί
 δωιη.

ΒΑΘΜΟΣ ἘΒΔΟΜΟΣ.

Περί τοῦ πένθος καὶ τοῦ κλαυθμοῦ ὁποῦ πλυῖται ἡ χα-
 ρὴ ἐν τῶ ψυχῶ, τὸ ὁποῖον εἶναι εἶνα παντοτινὸν
 βᾶπτισμα, καὶ εἶναι διδάσκαλος, καὶ ποιη-
 τῆς τῆς χαρᾶς τῆς ἀληθινῆς.

Διὸ ὠρᾶσι
 ὀρισμῶ
 ἐρί ὡσὸς
 πένθος.

Πὸ πένθος καὶ ὁ κλαυθμὸς ὁποῦ γίνεται κατὰ θεῖον, εἶναι μίαν λύπην
 τῆς ψυχῆς. ἅ μίαν ἀγάπην τῆς καρδίας ὁποῦ σέκει λυπημένη δὲ
 τῶ κατανόσῃ τῶ σφαλμάτωντης, ἡ ὁποῖα ἀγάπη ζητᾷ καὶ ξε-
 βέχει μετεγάλῃ θερμότητι, καὶ ὡσὸν μαγομένη τὸν θεῖον, τὸν ὁποῖον
 δι' αὐτὸ πάντοτε, ἐ ὁπόταν δὲν τὸν ὀπιτύχη, μετεγάλῃ λύπῃ ἀπο-
 μεσώδιον, καὶ μετεγάλῃ κέπον ἀπ' ἐξῶ τῆς ἀκλουθᾶ φωνάζουσα
 ὁπί τῶ τοῦ λυπητέρα. ἢ δ' ἀναμεθα νά εἰπωῦμεν ἐτῆ. τὸ πένθος εἶναι
 ἕνα κέντρον, ἕνα κίνημα χυσόν καὶ καλοπιχεράτων τῆς ψυχῆς, γυ-
 μνωμένη καὶ χωρισμένον ὁποῦ πᾶσαι λογῆς προσήλωσιν καὶ ἀγάπῃ

λε

ἢ γῆινων πραγμάτων, ἐμπαγημένον ἀσάλευτα εἰς τὴν φύλαξιν τῆς
 καρδίας ἀπὸ τῆς ἀγίας λύπης, ὅπου ἤρκεινται ἀπὸ τῆς θεϊκῆς ἀγά-
 πης, ὅπου τὴν κατανοεῖ ἑνὰς τῆς ἀμαρτίας του, ὃ ἡ δὲ φόβον πτω-
 ρίας καὶ κηλῶσεως. οὐδὲ ἀπὸ τῆς ζημίαν τῆς δόξης τῆς Θεοῦ, μὴ μόνον
 ὡς ἰδὲν ὡς μετὰ κῆρπον ἔσπον τὴν ἀπειρον ἀγαθότητα τῆς Θεοῦ, τὴν
 ὁποῖαν ἀγαπᾷ πολλὰ. καὶ ἀπὸ τῆς τοῦ δὲ τῆς μεγαλόπρεπτος καὶ δὲ
 ἀξιώματός του, κρᾶζεται χυρσὸν κῆρπον, ἢ πῶς πρὸς ἄλλους ἀπὸ τῆς θεϊ-
 κῆς ἀγάπης, πῶς ἔταπεινώνει τὴν ψυχὴν τοῦ βεβήλου νὰ μὴ χά-
 σῃ τὴν θεϊκὴν ἀγάπην. Ἡ κατάνυξις ἐστὶν ὡς παντομὸς βασι-
 νισμὸς καὶ ἔλεγχος τῆς ζωῆς ὅτος ὁ ὅσους μετὰ νοερὰν ἐξαγρόθυτον
 ὅπου γίνεται ἢ ἀμαρτιῶν ἀπὸ μεσοθιὸν τῆς ἀνθρώπου, πρὸς ματὰ βεβαί-
 ῃ μηχανᾶται τὴν ἀνάψυξιν ἢ ἐροσίαν τῆς φωτῆς ὅπου εὐνοεῖται εἰς
 τὴν καρδίαν δὲ τὰ κημωμένα σφάλματα. Ἡ ἀληθινὴ ἐξαγρόθυτος
 τῆς καρδίας, εἶναι μία ξελισμονία ἢ φυσικῶν ἢ ἀναγκῶν πραγμά-
 των, ἔπειθ' ἀπὸ τῆς τοῦ κινουμένου κῆρπος, ἔλεγε τῶς ἐξαγρόθυτον
 νὰ φάγη τὸν ἄρτον του εἰς κηρὸν, καὶ νὰ δοταύστηται ἄλλας σωμα-
 πικῆς ἀνάγκης. Ἡ μετάνοια, ἢ μετανόσις, ἐστὶν μία θεληματικὴ ἐ-
 ρησις χωρὶς καμῖαν λύπην, πᾶσα λογὶς ἢ ἐμυθίας ἢ θελοπαύσεως
 τῆς κωρμῆς. Τὸ ἰδίωμα δὲ καθολικὸν καὶ δὲ ἔργον ἐκείνων ὅπου ἀκρο-
 ῖ πρὸς πῶσον εἰς τὴν μακροσμονὸν πένθος, εἶναι ἡ ἐγκράτεια, ἢ ἡ ἰσχυρὴ
 ἢ χειλῶν. ἀπὸ τῆς ὁποῖας ἀρετῆς φυλάσσουται καὶ δὲν ξανα-
 πέφθῶν εἰς πολλὰς ἀμαρτίας. Μὰ δὲ ἴδιον ἔργον ἢ δὲ σημάδι ἐκε-
 νῶν ὅπου ἐπρὸς φασὶ καὶ αὐξήσασιν εἰς δὲ πένθος, εἶναι ἡ ἀσχηματικὴ καὶ
 ἀμνησι κακία, ἢ ἡρῶν νὰ μηδὲν ὀργίζουται κενεὸς, οὐδὲ νὰ ἰθυ-
 κῆ ἐρωῦται ἀπὸ τῶς ἐπὶ τὸ ποτὲ ἑνὰς. μὰ δὲ ἴδιον πάλιν ἐκείνων ὅπου
 ἐγρηκῆσι τέλει εἰς δὲ πένθος, εἶναι ἡ ταπεινοφροσύνη τῆς ψυχῆς,
 ἢ ὀπιθυμία ἢ δὲ τῆς ἀπμιῶν καὶ ὑβρεῶν. ἢ θεληματικὴ ὡς εἶναι τῆς
 θλίψεως ὅπου τῶς ἐρχουται σανκῶς, ἢ χωρὶς δὲ θέλημάτος. ἢ ἀνα-
 τακρῶς ἐκείνων ὅπου ἀμαρτάνουσι. καὶ ἡ ὑπερδύαμιν συμπάθεια.
 ἢ ἡρῶν μήτε νὰ κατακρίνοσὶ ποτὲ κενεὴ ὅπου ἀμαρτάνει, ἀλλὰ μάλ-
 λον νὰ συμπάχοσὶ ἢ νὰ θλίβουται μετ' ὅλων τῶς τῆς δὲ ὑάμιν μετ'
 ἐκείνοισι ὅπου ἀμαρτάνουσιν. Οἱ πρῶτοι ἐστὶν ἄξιοι νὰ δοταύστηται ἀπὸ
 τὸν Θεόν. οἱ δὲ δεύτεροι ἐστὶν ἄξιοι ἐπαφῆς, μὰ οἱ τρίτοι ὅπου ὡς τῶς νὰ θλί-
 βουται, ἢ διφουσι νὰ ἀπμάζουται, εἶναι μακρόροι. ἀπὸ τῆς αὐτοῦ
 λέθελουσι χορταθῆναι ἀπὸ ἐκείνου τὴν ἔοφλιν τὴν ἀκέρειον, ὅπου ποτὲ δὲν
 τῶς θέλει ἀνοήσει, μὰ μάλιστα θέλει τῶς κινᾶ πάντοτε ὀρεξῆν καὶ ὀπι-
 θυμίαν.

ὁρισμὸς
 τῆς κατα-
 νύξεως.

Περὶ με-
 τανόσις.

θυμίαν. Εὐσὺν ὁποῦ ἡξιώθης νὰ ἔχῃς δὲ χάρισμα τῆς πένης, κράτει
 καὶ φύλαξέ τὸ μὲν ἅπαν τὴν δυνάμιν, δὲ τὴν ἀνδρῶν βεβαιωθῆ καὶ
 σωθηθῆ δυνάμει, ἔχει σωθῆναι νὰ χανέται ἔνα πένεται δύσκολα
 διακέρχρον δὲ τὸν θορύβου καὶ ταῖς φροντίδαις ταῖς σωματικαῖς,
 καὶ δὲ τὴν σπατάλιαν, ἔ μάλισα δὲ τὴν πολυλογίαν, καὶ δὲ τὸν
 μετεωρισμὸν, ἡρῶν τὰ γελοιοποιὰ λόγια, λύεται καὶ χαλάται ὁ-
 κλα καθὼς δὲ τὸ πῦρ ἐ κερὶ. Ὁ κλαυθμὸς, ὅ ἡ πηγὴ τῆς ἀκρύων,
 ὁποῦ πεσορχομένη δὲ τὴν μετάνοιαν, πλυθεὶ καὶ καθαρῖζει δὲ τὰ
 πᾶσιματα, εἶναι ὕσερα δὲ τὸ βᾶπτισμα, ἄλλο εἶνα βᾶπτισμα πλῆα
 μεγαλύτερον ὅ ἡνωατώτερον, ὁποῦ δίδεται δὲ τὸν δὲ εἰς τὴν ψυ-
 χῶν, καλὰ ἔ νὰ εἶναι μεγάλη δὲ ποιότητα νὰ εἶπει ἕνας. Διότις ἐκεῖ-
 νο εἶναι τὸν βᾶπτισμα εἶναι καθαρῆριον ἐκείνων τῆς σφαιμάτων καὶ
 τῆς κηλῶν, ὁποῦ ἐχρημάσει πρὸς ἕτερα ἐμπράκτας, καὶ τῆς πρῶνικῆς
 ἀμαρτίας. μὰ τῆς τοῦ δὲ ἄλλου πλυθεὶ ὅ καθαρῖζει τὰ ἀμαρτήματα
 ὁποῦ ἐχρημάσει ὕσερα ἀπὸ ἐκεῖνο. καὶ ἐκεῖνο μὲν πρῶνικῆς ὅλοι
 ὁπότεν ἡμεῶν βρέφη, δὲ ἐμολυμάμεν, μὲ τῆς δὲ ξανακαθαρίζομεν.
 ἔ ἐκεῖνο, φέρωντας εἰς ἐκεῖνὸν τὴν πρῶνικῆς ἀπάθειαν. τὸ ὅσοῖον βᾶ-
 πτισμα τῆς ἀκρύων ἀνδρῶν ἡ δὲ ἡ δὲ χαρις ἡ δὲ τὴν ἀγαθόπιτα τῆς θῆ
 εἰς ὅν ἀνδρῶν, σπᾶνοι καὶ ὀλίγοι ὅ δυσκολοῦσται ἀληθινὰ
 ἡθέλασιν εἶσαι ἐκεῖνοι ὅσοι ἐθέλασιν σαθῆ. Οἱ μὲν ἀσθενεῖς καὶ
 ἡμεῶν λύτης κατῆρεν, φαναζοῦσι πρὸς τὸν κῦ, νὰ μᾶς ἐλεύσει, τὰ δὲ
 δάκρυα ὅσοι κινουῦνται δὲ τὸν φόβον, πρῆσβῶσοι ἔ πρᾶκαλοῦσι
 μὰ ἐκεῖνα ὁποῦ γηνοῦνται δὲ τὴν ἀγάπῶν, μὲ λύτῶν ὅσοι ἐπρῶν-
 γίσαι μὲ τὴν μεγαλοπρῆπειαν τῆς θεῆ, μᾶς φανερώνοσι ὅσοι ἡ πρῶνικῆς
 χήμας ὅ ἡ πρᾶκαλίον μᾶς ἐπεσδέχη δὲ τὸν δὲ. Καθὼς οὐδὲ κα
 νὰ πρᾶμα πρῆπει καὶ σωθῆται εἰς τὴν ἀληθινὴν ὅ τελείαν ταπῆ
 νηροῦν, ὅν τὸ πένης τῆς μετάνοιας, ἔ τῆς οὐδὲνα πρᾶγμα τῆς
 εἶναι τόσον ἐνάντιον ὅσον εἶναι πρῆπον ὅ ἄπικτον γέλοισον. Εὐσὺν ὁποῦ ἀγα-
 νίζοσαι, κρατῶντας κράτει πάντοτε σιμάου τὴν μακαρίαν χερμαλύ-
 τῶν, ἡρῶν τὴν λύτῶν ὁποῦ εἶναι γιμάτη χαρᾶς ἀληθινῆς τῆς ἀγίας
 κατανύξεως, καὶ μὲν παύσης οὐδεποσῶς νὰ τὴν ἐργάζοσαι, ἔως ὅτου
 νὰ σὲ τυκώση ὕψηλα δὲ τὰ γῆνα ὅ φθαρτὰ πρᾶσματα ἐτῆτα, ὅ νὰ
 σὲ πρῆπει ἐμπροσθεν τῆς χῦ καθαρὸν δὲ τὸν πᾶσαν λογίς κηλὶδα ἀμαρ-
 τίας. Μηδὲν παύσης ποτὲ νὰ ἀνατυπῶνης ἔ νὰ ἐξετάξης μετὰ σου
 τὴν ἀβυσσον τῆς σπᾶνός τῆς ἀγωνίου, κατανουῶντα; τὴν ποιότητα, καὶ τὴν
 ποσότητα σου. καὶ τοὺς σιληροὺς ὅ ἀνιλεθῶνας δάκρυνας ὅσοι ὕπ-

ρέτας τῆς δικαιοσύνης τῆς θεῆς. τὸν ἀσυμπάθητον καὶ ἀκλίνην εἰς συγχώ-
 ρησιν κριτῶν. ὁ χάρις ὅπου δὲν ἔχει τέλος τῆς φιλίας ὅπου εἶναι κῆ-
 εἰς τὴν γλῶσσο, ὅπου δὲν γέμει δὲν σκεπτικόν, ὁ ζοφῶδες ὁ βρομιεὸν πᾶ-
 τῆς ἐνοχλημένους κατεβασίης τῆς τύπων ἐκείνων τῆς φεβεραῖν, καὶ
 τῆς χαρμάτων ὅπου εἶναι ὑποκίται εἰς τὴν γλῶσσο. Ἄς βασιλευσὶ πάντες τε
 εἰς τὴν καρδίαν μας τῆς εἰκόνας ὁλοκλήρως ἐτοιμῶν τῆς πρᾶξιμάτων, δὲ
 νὰ μὴ ἀνά σφύεται ἡ λαγνεία ὁ κακότης ὅπου ἐπίσκειται εἰς τὴν
 ψυχῆ μας δὲν τὸν παλιὸν φόβον ὁ φόβον, καὶ ἀρίων τὸς πνεύμα
 τὴν κακίαν, νὰ ζωάπεται αὐτὴ ἡ ψυχὴ ὁ νὰ ἐσμύνη μετὰ τὴν ἀφθαρ-
 τὸν καθαρότητα. Δεσμῶν τὴν φανέρωσιν τῆς πένθος, ὅπου εἰλβει ὁ
 λαμπρῶν καθαρῶν καὶ λαμπρῶν πρὸ ὁσσοῦ κῆρυφ ἡ φωνῆ.
 Στέκει εἰς τὴν δέσπον τῆς προσδύχης σου μετὰ φόβον, πρὸς ἐκείνους ὡς
 κατὰ δίκης ὁ κακῶν ὁ ἐμπροσθεν τῆς δικαιοσύνης, δὲ νὰ δεικνῆς καὶ
 μετὰ τῆς φωνῆς σου, καὶ μετὰ ἀπ' ἐξω εἰδος νὰ κατασβεσθῆς ὁ νὰ
 πρᾶξι τὸν θυμὸν τῆς δικαιοσύνης κριτῆ, δὲ νὰ ἐκείνος δὲν μὴ ἀνα ὑπο-
 φέρει νὰ καταφρονήσῃ καὶ νὰ μὴ πρᾶξι μίαν ψυχῆ χῆρα, καὶ
 ἐκείνους δὲν τὴν ἀμαρτίαν τὸν νυμφίον τῆς τὸν χριστὸν, ὅπου πρᾶ-
 ξίση σιμά του μετὰ λύπην ὁ πικρότητα. εἰ δὲ θέλει θελήσει νὰ κατα-
 δυνασθῆ ὁ νὰ νικηθῆ ἐκείνος ὅπου δὲν εἶναι δυνάστην νὰ ἀναγκασθῆ,
 εἰ δὲ νὰ νικηθῆ. Κάθε τόπος εἶναι ἀρμόδιος καὶ ὁπτιὸν εἰς εἰς ἐκείνους
 μα, σιμά εἰς ἐκείνον ὅπου ἀπίστησε ὁ ἔχει εἰς τῆς λόγου του εἰς ἐνδ-
 τερον καὶ πνύμα λυγρὸν δ' ἀκροῦν τῆς ψυχῆς. καὶ αἰτίας καὶ ἐγγά(ξ)ει
 ἀκροῦν μετὰ ἐξω μοναχῆς δ' ἀκροῦν, μετὰ πᾶσι τοιοῦτος νὰ ζητᾶ τὸ
 πῶς ὁ φόβος ὁσσοῦ εἶναι χαρισμένοι δὲν τὴν ὁσσοῦ ὁσσοῦ δὲν τὴν ἀκρόαση
 τῆς αἰθῶπων. δὲ πρᾶξι ὁ θησαυρὸς ὅπου εἶναι χωσμένος εἶναι πλῆ-
 κεί δ' ὁσσοῦ νὰ κλεφθῆ πρὸ ἐκείνον ὅπου κείτεται εἰς τὴν μέστω
 τῆς φόρου, ἐτῆς εἰς πνύμα λυγρὸν ὁ μυστικὸν δ' ἀκροῦν, εἶναι δ' ὁσσοῦ
 νὰ κλεφθῆ δὲν τὸν δ' ἀκροῦν, πρὸ εἰς κλαύσμων ὁ εἰς πένθος εἰς ἀπ' ἐξω
 ὁ φανερόν, ὅπου γίνε) εἰς τόπον φανερόν. Μετὰ θέλης νὰ γίνεσαι ὁμοιος
 ἐκείνων, ὅπου εἰς πᾶσι δὲν νεκρῶν, οἱ ὅποιοι καμίαν φορὰν κλαύουσιν
 ἀπᾶν εἰς αὐτοῦ, ὁ ἄλλην φορὰν δὲν ἐκείνους μεθύουσιν, δὲ τὸν με-
 δὲν τῆς κῆρου τῶς ὅπου ἐβάλας νὰ εἰς θάψουσιν, ἡ δὲ τὰ κλαύουσιν
 τῶς ἀρήκασιν. ἀλλὰ καὶ νὰ γίνεσαι ὡς ἐκείνοι ὅπου ἐπίσκειται
 δεσμῶν εἰς τὸ νὰ δὲν γίνεσαι τὰ μέταλλα τῆς γῆς, οἱ ὅποιοι καὶ ὡς
 μασίζουται ὁ δέρονται δὲν τὸν δὲν κλαύουσιν καὶ τὸν κλαύουσιν. ἐκείνος
 ὅπου ποτε μὴ κλαύει, ποτε δὲν γέλασεν καὶ ἀπατάλας. εἶναι ὁμοιος ἐκείνους

ὅπου κρούει τὸ σκύλου μὲ τὸ ψωμί. ὁ ὁποῖος ὄν εἰς εὐχῆμα ὅπου κρού-
 μνει, φαίνεται ὡς τὸν δάσκει, ῥίχνωντάς του μὲ δυνάμιν εὐψωμί,
 μὰ ὅσον εἰς εὐπράγμα ὅ εἰς τὴν ἀλήθειαν, τὸν κλαυθῆναι καὶ παρα-
 κινᾶτον νὰ κλαυθῆται σιμά του. ἔτζη ὅποιος ποτὲ μὴ κλαίει, καὶ πο-
 τὲ γελᾷ, κλαυθῆναι τὸν ἔρωτα τῆς φιληθονίας, ὅ δ' ἔρχονται τὼς τὸν
 δάσκει, τὸν σύρει μάλιστα ἐναντίοντου. Εἰς ὅπου κλαίεις, μὴ ἀγα-
 πᾶς νὰ φάμεται, καὶ σέκε πάντοτε πρῶτον εἰς τὴν φύλαξιν τῆς καρ-
 δίας σου, ἵζητέζωντας καλὰ εὐψωμί ὅς ἔου. νὰ μὴ δέρισκεται εἰς τὸν
 θρῆνόν ἔου καμία ματαγότης ἢ ἀποφαιήσις ἐπιμύθη, ἵζητέζωντας ἀμ-
 νες φοβουῶνται, ὅ καθαρὸν δ' ἀκροῖς, καὶ τὸν λευπηθῆναι λογισμὸν,
 καθῶς οἱ κλέπτει τὸ σκύλω. Δὲν μᾶς ἐμάλεσεν ὁ θεὸς ὡς ἀδελφοί
 μου εἰς τὴν κωνσταντινούπολιν, ὡς εἰς γάμον σαρκικὸν καὶ κοσμικὸν.
 λοιπὸν ἐμείνος ὅπου μᾶς ἐμάλεσε, μᾶς ἐμάλεσεν ἔδω, ἵζητέζωντας κλάμω
 τοῦ ἑαυτοῦ μας. Τινὲς κλαυθῆναι, ἀναγκάζουσιν ἀκαρὰ τὸ ἑαυ-
 τοῦ τὼς εἰς εὐκλαυθῆναι, δὲν βάνωντας εἰς τὸν νοῦτόν, οὐδέ ποτὸς νὰ
 εὐνῶσιν ἐμείνον ὅπου τὼς εἰν χρεῖα ὁμῶν ἀπὸ τὸν θεὸν εἰς τὴν ψυχί-
 τὼς εἰς ἐμείνον τὸν μακάριον κηρὸν τῆς θρήνου. Δὲν πὶ δὲν λογίζου-
 τὼς τὸ δ' ἀκροῖς δίχως καλὸν λογισμὸν, καὶ δίχως τὸν σκοπὸν τῆς ψυ-
 χῆς Δὲν νὰ συγχωρηθῆναι ἀπὸ τὸν θεὸν, χηρὸν ὄν, εἰν ἴδιον πλέα ὀγλυ-
 γροῦτερα τῆς φύσεως τῆς ἀλογων ζώων, ὅ ὅχι τῆς λογικῶν ἀνθρώπων,
 ἂν πὸ τὴν πρῶτον μελέτην ὅ ἀπὸ τῆς ἐννοίας τῆς περασμένης μας
 ζωῆς, χηρῶνται τὰ ἔξω δ' ἀκροῖς, καὶ ὁ λογικὸς νοῦς ὅ δ' ἀκροῖς,
 ὅ σολιτικὸς μὲ τὴν ἀληθινὴν σοφίαν, εἶναι ὁπατέρας ἐμείνης τῆς πρῶ-
 σερῶς ὅ κατανυκτικῆς μελέτης ὅ ἐννοίας. ἂν σου γίνεται εὐεπλῶ
 μα ὅπου κλαυθῆναι εἰς εὐεπλῶ ἔου, ἔδω πλὴ καὶ πρᾶδ' εἰγμα τῆς κατα-
 θέματος ὅπου ἔχει νὰ σου χηρῆ εἰς τὸν τάρον, καὶ τέτοιας λογῆς θέλεις
 κηρῶνται ὀλιγώτερον. καὶ ὅποταν καθῆσθαι εἰς τὴν εὐεπλῶ, ἵζητέζωντας
 ἐπολαύσης τὰ φαγητὰ ἐνθυμῶ τῆς μερίδος τῆς σωλήνων ὅπου εἰν
 ἵτοιμασμένοι εἰς ὀλίγον κηρὸν νὰ σὲ καταφάγοσι λυπητερά, καὶ δὲν
 θέλεις γυρῶναι τὸν καλὸν κατὰ σπουδαμὸν φαγητὰ, καὶ γλυκία πο-
 τὰ. ἂν πίνωντας ἀκροῖς ἔννοιαν, μὴ λησμονήσης τῆς δίψας τῆς
 φλογῆς ἐμείνης ὅπου θέλεις εἰσαι εἰς ἐμείνον εὐψωμί εὐεπλῶ. ὅ τῶντο
 εὐεπλῶς κατὰ πᾶν ἀπὸν θέλεις ἀναγκάσει τὴν φύσιν σου. Πάλιν ὅπο-
 ταν μᾶς κατὰ δεικνύει ὅποιον μᾶς εὐεπλῶς, ὅ κατὰ θρηρῶν μᾶς μὲ
 ἀπικίαν ἐνπικίαν καὶ μὲ ὅπῃ πλῆξι καὶ ὅπῃ κηρῶν σωτηριῶν, ἂν ὅσο
 μᾶς μὲ ὅποτις ὅ δ' ἀκροῖς, ὅ ὡς βαίνωμεν εἰς νοῦν μας ἐμείνον
 τὴν

τῷ φοβεραὶ τῆς κριτῆς ἀπόφασιν, καὶ τότε καὶ πᾶν ἀνάγκη θέλωμεν
 ἀφ᾽ εἰς ὧν με μίαν δίεσθαι μάχην, με τῷ ὑπομένει, Ἐ με τῷ
 πρὸς ἡμᾶς, τῷ ἄλλοθεν λύσει, τῷ ὀργῶν Ἐ τῷ πικρότητα ὡς ἡμᾶς
 ἀπέρνεται εἰς τῷ καρδίαν μας. Ἡ θαλάσσα, καθὼς λέγει ὁ ἰαβ, με ιαβ. 18.
 ἔτι ὅτι φρομῶν καὶ ἀφρομῶν κατ' ὀλίγον σμικρυνομένη καὶ ὀλιγο-
 σδύωντας, ἤθελε λείψη. ἔτι καὶ εἰς ἡμᾶς ὀλιγύωντας κατ' ὀλίγον ἢ
 αὐτοπονησία μας με τὸν καθρὸν, θέλοντες ἔλθῃ καὶ τελειωθῇ τὰ πρὸς
 ρημῶν. Ἀς συγκοιμᾶται καὶ εἰς ἑσέρας μετ' ἑσέρας ἢ ἐν θυμῶν τῆς
 αἰωνίου πυρός, καὶ μετ' ἑσέρας ἀς ἔγερνεται κίλας, καὶ δὲν σέ θέλει κυ-
 ριόσσει ποτὲ ῥαθυμία Ἐ ὀνηρία εἰς τὸν καθρὸν τῆς ψαλμοφθίας. Ἀς
 σέ καταπέθει καὶ εἰς ἐκλαῦμα Ἐ ἀς σέ πρᾶκινάς ἐν θυμάσου δὲ καὶ
 ναγκῶν, καὶ μελανόν, δὲ καὶ ὅλοι ἐκείνοι ὅπου κλαίοντες ὡς νεκροῖς, ἐν-
 δύνοντες ἐν θυμάτα μελανά. αὐτὸν αὐτοὶ καὶ ὀλιγον Ἐ κλαίεις, κλαίει δὲ
 τῆς. μὰ αὐτῶν Ἐ δὲν κλαίεις, κλαίει πότισότερον δὲ τῆς, ὅτι ὡς
 ἐκατέβασες τὸν ἑαυτὸν σου ἀπὸ τῷ τῆς Ἐ τῷ κρημνῶν, ὅπου δὲν ἔχει
 κόπον καὶ ἄνεια, εἰς τῷ κρημνῶν πολιτείαν, ὅπου εἶναι πολυκίπιας,
 δὲ τὰ σφάλματά σου. Ὁ καλῶτατος καὶ δικαιοτάτος μας κριτῆς
 ἔτι εἰς τὰ δάκρυα, καθὼς καὶ εἰς καθεὶ ἀλλοκαλόν μας ἔργον σοχά-
 ζεται καὶ κρίνει τῷ δυνάμει τῆς φύσεώς μας. Εἶδα ἐγὼ νὰ χιμῶνται
 ὀλιγὰς σαλαμαπίαις δάκρυα ὡς αἷμα δὲ τὸν κόπον Ἐ τὸν πόνον.
 καὶ εἶδα νὰ χιμῶνται βούσσες δάκρυων χωρὶς καμίας λύπης Ἐ
 πόνον. ἐγὼ λοιπὸν ἔκρινα ἐκείνους ὅπου ταλαιπωροῦνται εἰς τῷ ἄσκη-
 σιν πλὴν ὀλιγορύτερα ἀπὸ τὸν πόνον, πρᾶ ἀπὸ τὰ δάκρυα. Ἐ ἔτι
 λογιάζω νὰ καμῆ καὶ ὁ θεός. Δὲν ἀρμόζει οὐδὲ πρέπει ἐκείνων ὅπου
 ὀρίσκονται εἰς τῷ κατ᾽ ἄσκησιν τῆς κλαίωντων, νὰ καμνοῦν ὑψηλαῖς
 δὲ ἀλεξίαις ἀπάνω εἰς τῷ θεολογίαν, δὲ τὴν τέτοιαις δὲ ἀλεξίαις χαλῶσι
 δὲ πένθος, δὲ καὶ ἢ κατ᾽ ἄσκησιν τῆς δὲ ἀλεξομῶν εἶναι πολλὰ δὲ φοροῖς
 ἀπὸ τῷ κατ᾽ ἄσκησιν τῆς κλαίοντος. δὲ τὴν ἢ κατ᾽ ἄσκησιν καὶ δὲ ἔργον
 τῆς δὲ ἀλεξομῶν εἶναι, νὰ καμνοῦνται ὅτι θρόνου αἰσῶν διδ' ἄσκαλοι, Ἐ
 νὰ δὲ ἀλεξομῶνται. μὰ ἢ κατ᾽ ἄσκησιν, Ἐ δὲ ἔργον τῆς κλαίωντων εἶναι, νὰ
 καθέξονται ἀπάνω εἰς κρημνῶν, ἐν θυμῶν μετ' ἄσκησιν. καὶ τῆς το λογιά-
 ζω νὰ εἶναι Ἐ ἐκείνους ὅπου ἀποκρίνεται ὁ μέγας δάβι. εἰς ἐκείνους ὅπου
 τὸν ἐρωτῶν, ὅπου τὸν ἔσκει εἰς τὸ κλαῦμα, καὶ καὶ νὰ ἢ τὸν ὄρος
 καὶ διδ' ἄσκαλος λέγωντάς τας, ὡς θέλωμεν διωθῆναι ἡμεῖς νὰ ψάλλωμεν ψαλ. ρλδ.
 ἢ λαμῶν δ' ἄσκησιν τῆς καὶ, εἰς γλώσσῶν Ἐ ἀλλοξίαν, ἢ ἔργον εἰς τῷ ἐμ-
 πνεύσῃ κατ᾽ ἄσκησιν. Καθὼς ἢ κτίσις καμῖαν φορὰν κινᾶται ἀπὸ λόγου

της, και η αμειβαν οτι αλλους, ετζη και η κατανοησις τῶ νοός μας, Διὸ
τῶ ὁποῖαν ἡ ψυχὴ μας διχως νὰ βάλωμεν ἡμεῖς καμμίαν ὀπιμέλειαν
Ἐπιουθην, καταλύγει αὐτὸ κλαίει, Ἐ γίνεται ὁλοθῆρος Ἐπραεῖα Ἐ
ἡμερη, ἀς φράσωμεν τότε, Ἐ μὲ ἀπουθην ἀς πρῶτον ἠμεῖς και ἀς
ὀπιναλέμεθα τὸν διὸ Διὸ ταῖς χρείαις μας. Διὸτι τότε ὁ θεὸς ἦλθεν
εἰς ἡμᾶς διχως νὰ τὸν κραξώμεν, διδωντάς μας διὰ τὴν ὀπιναλαγ-
χίαν σου και Ἐ εὐεὸς σου τὸ ἀμεξον, Ἐ σφοδραῖ τῆς λύπης, ὁ παρῶ
κινᾷ εἰς ἀγάπῃ σου. και νερόν ἀναψύξεως δακρύων θεοσεβῶν, Διὸ νὰ
Ἐβαλείρωμεν και νὰ λειόνωμεν τὰ πᾶσι μετὰ μας, ὁποῦ εἶν ἠραμῆ-
να εἰς τὸν χάρτην ἐκείνου τῶ δικαίου κριτῶ. Φύλαγε τούτην τὴν κατὰ
νῦξιν, ὡθὲν τὴν κῆρῃ τῶ ὀφθαλμοῦ σου, ἕως ὅτου νὰ μισῶσῃ ὁπο
λοζουτης, Διὸ νὰ μὴ τὴν χάσῃς ὁπο ἀπῆαν ἐδικὴν σου, Διὸ ἡ δὲ ὀπινα-
μις ἔτοιμῆς τῆς κατανοήσεως εἶν ἠμεγαλότερη πᾶσι ἐκείνου ὁποῦ ὀπι-
σκειν, ὁπο ἀπουθην Ἐ κῶπον ἐδικὸν μας. Μὴ λοζιάσῃ παρῶ ἀπῆκπῃ-
σεν εἰς τῶ λοζου του τὴν χάρην και τὴν ὀπιναλαγίαν τῶ καρπερῶν δα-
κούων, ἐκεῖνος ὁποῦ κλαίει, ὅταν θέλῃ, ὁπο Διὸ ἐκεῖνα τὰ πρᾶγματα
ἔποῦ θέλῃ, μὰ ἐκεῖνος και ὁπο κλαίει, διὰ ἐκεῖνο Ἐ πρᾶγμα, διὰ Ἐ ὁποῖον
δικαίως τῶ πρῶτον νὰ κλαίῃ, Ἐ καθὼς θέλῃ ὁ θεὸς. Πολλαῖς φοραῖς Ἐ
ἀχαριτωθῶν και δυσάρεσον εἰς τὸν διὸ δακρυον τῆς κηροδξίας συμ-
πέκεται Ἐ ἐπῆγει μὲ Ἐ πᾶνθος ὁποῦ ὀπιναλαγίαν κατὰ διὸ, ὁποῖαν ἐπῆ
σκέται εἰς τὸν ἕαν τόν σου, ἔν ἔχοντας χάρην τῶ θεῦ Διὸ τέτοιαν λοζί-
θεργεσίαν, μὰ ἀναφῶντας τὴν εἰς τῶ λοζου του, και εἰς τὴν ἀρε-
τῆν σου. τὸ ὁποῖον πρᾶγμα τότε μποροῦμεν νὰ Ἐ γνωρίσωμεν Ἐ νὰ Ἐ
δοκιμάσωμεν γινώσκῶν, και ἄλλα, ὁποῖαν ἰδοῦμεν και κλαίωμεν, και
ποηροῦμε ἕαν κῶλας, ἢ καθὼς εἶπαμεν, ἢ ἔτοιμων τας ζῶς ἕαν ζῶς
μας, Ἐ κατὰ κῶντας τοὺς ἄλλους. Ἡ ἀληθινὴ κατάνυξις κυρίως
Ἐ καθολικῆ εἶναι μία πανθῶν ἠλύση ψυχῆς ἀμετεωρίσου Ἐ τετα-
πῶνωμεν, ἔστιν Ἐ ἀλλοξία παρῶ πᾶσαν λοζίαν ὀπιναλαγίαν, ὁποῖα
ἔστι, διδῶ καμμίαν πῆρηροίαν ἀπρεπον τῆς ἕαν τῆς της, μὰ μόνον καθ-
ἠνῆσῶν ὡραν φαντάζεται, Ἐ λοζιάζει τὸν θεοῦ τῆς της, ἀπῆκπῶντας
ὡθὲν νερόν ψυχρὸν, τὴν θεῖ κῆρῃ πῆρηροίαν, ὁποῦ πῆρηροῦ τῶ ταπει-
νοῦ μοναχῶ. Ἐ κῶνοι ὁποῦ μὲ ὀλλῶ τὴν ἀπῆκπῶν τῆς καρδίας της,
Ἐποῖ τῆς της Ἐ ἀληθινὸν Ἐ μακῆριον κῆνθος, ἔτῶ εἰ ἐμισήσασῃ και τὴν
ἰδικὴν της ζωῆς ὡθὲν ὁποῦ τῶ γειμάτη πόνοισ, Ἐ ἀφορμῆ και ἠνῆσῶ δα-
κρύων και ὀπιναλαγῶ, Ἐ βλέπωμεν Ἐ ὁπο Ἐ κῶρμίπος ὡθὲν ὁπο ἕνα
πῶς δῶκατὸν ἐθρόν. Ὅποῖαν ἀπῆκπῶ εἰς ἐκεῖνω, ὁποῦ φᾶσιου)

καὶ κλαυθρὸν κατὰ ἴν, σοχασοῦμεν ὀργῶν Ἐ ὑπερηφανίαν, ἅς λογα-
 ριάσωμεν πῶς ἐκείνων τὰ δάκρυα δὲν κινουῦνται ἀπὸ τῆς σωτηριώδους
 κατανύξεως, μὰ εἶν ἐναντία, ἀλλ' ἡ ποία (ὡς σοφία ἔ κοινοῖα μπορεῖ
 νὰ εἶν ἀνάμεσα τῆ σκοτίου ἔ τῆ φωτός; δὲ ἡ ἡ ὑπερηφάνια τῆς καρ-
 4 εἰ δίας ἔ ἡ οἰήσεις, ὅποταν λογαζῆται καὶ φρονῆ ἱνάς μεῖαλα ἀλλ' τῆ λόγου
 του, εἶν ἡννήματα τῆς νενοθυμῆς καὶ ψόυς πικρῆς κατανύξεως. μὰ
 πὰ ἡννήματα τῆς ἀληθινῆς ἔ ἡπαρτῆς κατανύξεως, εἶν ἡ ταπεινω-
 σης ἡ ἡπράκτους. Καθὼς τὸ πῦρ καίει ἔ χαλὰ ἔ καλὰμι, τοιοῦτο
 3 ἔξόπως ἔ εἰκαθαρόν δάκρυον, φθέρῃ καὶ χαλὰ τῆς κηλίδες καὶ τῆς
 συχασαῖς ὅπου φαίνονται τῆ κωρμίου, καὶ τῆς νοκυμῆς, ἔ ἐκείνης
 ὅπου δὲν φαίνονται τῆς ψυχῆς. Ἡ ἀπὸ ὅσους τῆ λογαριασμέ τῆ δα-
 κρύων ἔ ἡ ἡ πὰ τως σιμὰ εἰς πολλοῦ ἀπὸ τοῦ πατέρας ἀποφασίζε-
 ται πῶς νὰ εἶν) σποδενη καὶ δυσκολοβύρετη, ἡ μάλισα εἰς ἐκείνοισ ὅπῃ
 νενωσὶ εἰσάρουῦται εἰς τὸν θρῆῶν, ἔ εἶν) ἀρχαροῖ εἰς τοιαύτην ἀσκησιν.
 4 εἰ ἀλλ' ἡ τῆτα λέγουῦται πῶς ἡννουῦται ἀπὸ πολλοῦ ἡ δαφόρου ἔξο-
 ποῦ. ἡ ἡρου ἀπὸ τῆ φύσιν ὅπου εἶν) ὄκνη εἰς εἰ κλαῦμα, ὡς ἡν φαί-
 νεται εἰς τῆς γυνάμκας, καὶ εἰς τὰ παιδία. ἀπὸ τὸν ἴν, ἀπὸ θλίψιν
 ἐναντίαν, ὅποταν ἡ ψυχὴ θλίβεται δὲ τὰ ἐναντία πρῶματα. ἀπὸ θλί-
 ψιν ἐπανουμῆρω, ὡς ἡν) ἀλλ' τῆς ἀμαρτίας. ἀπὸ κρισὸς ἔξια. ἀπὸ
 8 πορευῆν. ἀπὸ τῆ μέθην. ἀπὸ ἀγάπην, ἀπὸ τῆ εἰθύμῆσιν τῆ θανά-
 τῆν. ἔ ἀπὸ ἄλλα πολλὰ. Ὁ μως ἡ κείς ἐρῶνῶνταις με φόβον θεοῦ, καὶ
 γυμνάζοντας τοῦ ἔξοπου τοῦ τῶν ὀλονῶν τῆ πενθοῦῶται, καὶ δὲ ἀλέων
 τας τους καλλίτεροισ, πρῶπει πρῶτα ἔ ἀρχῆς νὰ ἐπιμεληθοῦμεν νὰ
 ἀποκλήσωμεν τὰ καθαρὰ ἔ ἄδολα δάκρυα, ὅπου ἡπρῶνουῦται ἀπὸ
 10 εἰ τῆ παντοῦ τῆ ἔ σωτηριώδην μελέτην καὶ εἰθύμῆσιν τῆ θανάτου μας,
 δὲ ἡ δὲν δὲ ἰσικεταῖς εἰς αὐτὰ καμία ἔσμιξις πονηρίας καὶ ἐπάρσεως, ἔ
 δὲ ὑποψία κλοπῆς καὶ δόλου, μὰ μάλισα καὶ θαρῆς πῶσα λογῆς ὑπε-
 ρηφανίας, καὶ αὔξησης ἔ πικροπῆ τῆς ἀγάπης ὅπου χρεασοῦμεν
 πρὸς τὸν ἴν, πλὴν καὶ καθαριτῆς τῆς ἀμαρτίας, ἔ αἰάπαισις
 12 ἔ ἀνακωσῆς ἀπὸ καθελογῆς πάθος. Δὲν εἶν) θαυμασόν, οὐδὲ ἡπρῶξ-
 μοι, ἀλλ' καμῖν φοραὶ ἀπὸ τῆ ἀχαμνότητα τῆ νοῆς, οἱ πενθοῦῶτες ἀρ-
 χῆς) νὰ χυμῶσὶ με καλὸν σκοπὸν τὰ δάκρυα, ἔ ἔπειτα κατεῖτῆσι
 ἔ τελειόνοῦσιν εἰς εἰς ἡνῆσιν, εἰς καὶ δάκρυα, ἀπὸ τῆ κακίαν τῆ δα-
 κρύων, οἱ ὅπου δὲν παύουσι νὰ μᾶς πολεμοῦσι, ἀλλ' νὰ δὲ φθέρουσι
 14 εἰ τὰ καλὰμας ἔργα. ὅμως νὰ ἀρχῆται ἱνάς ἀπὸ εἰς ἡνῆσιν ἔ ἐμπειθῆ δά-
 κρυα, ἡ ἔ φθῆσὶ, καὶ ἔπειτα νὰ τὰ μετακινῆσιν ἀπὸ φυσικὸ καὶ
 εἰς ἡνῆσιν,

Ποία εἶναι
 ἡ αἴτια τῆ
 δακρύων.

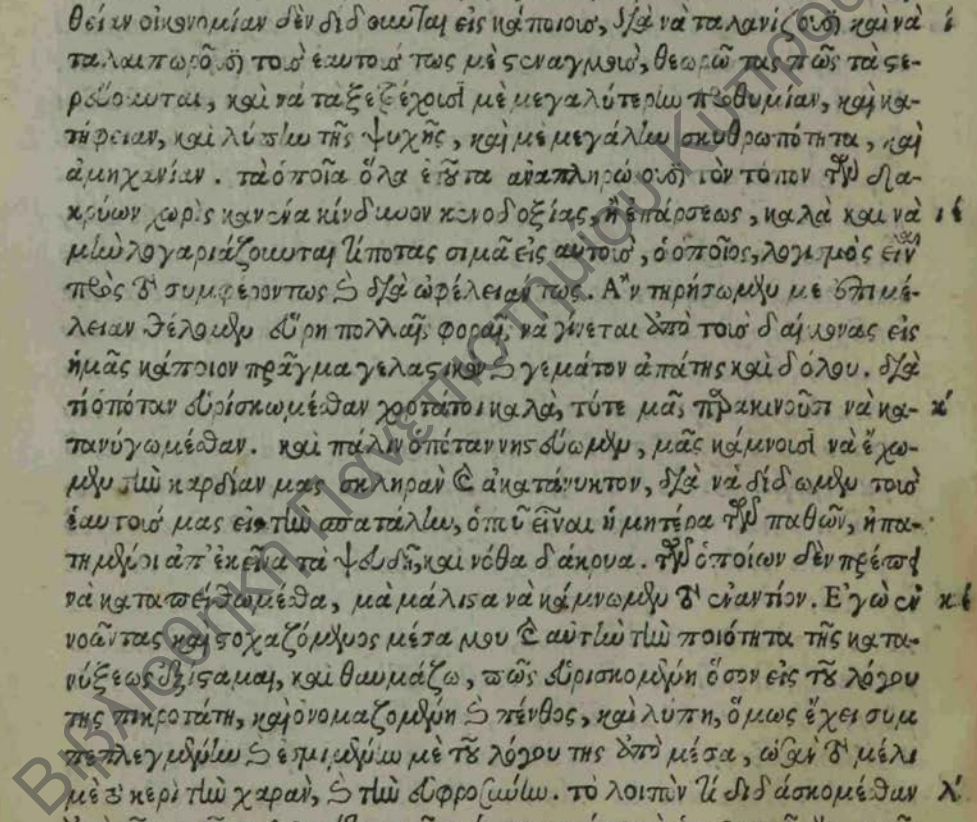

χῆς του εἰς τὸν θοανόν, ἤλ' νὰ ἀπενίστη Ἐ νὰ ἰδῆ τὰς νοεράς διωξιμεις
 καὶ τὰ πνύματα τῆς μακαριώης, καὶ νὰ θεωρήτη καθαρῶς τὰ θεῖα
 πράγματα. Ἐ κείνος βέβαια δὲν μπορεῖ νὰ πέση εἰς κριμίαν ἀπώ-
 λειαν καὶ χαλασμόν, ὁ ὅποιος δ' ἀπὸ τῆς εὐθύμῃσιν τῆς θανάτου καὶ τῆς
 σφραγμάτων ἑυκινούμῃσιν, βρέχῃ παντοτιμῶς ἔ πρόσωπὸν του μὲ τὰ
 ζωντανὰ νὰ εἶ τῆς διακούου. καὶ δὲν κηπιάζω νὰ πισύσω, πῶς νὰ ἐπέ-
 ρασεν καὶ νὰ ἐδιάβηκεν ἢ πλεότερα κατῆσασιν τῆς μακαριότητος ἀπὸ
 τούτην τῆς δ' ἑτέραν τῆς παντοτιμοῦ πένθου. Εἶδα ἐγὼ διακονιάρης
 καὶ πτωχὸς ἀδελφίκοπος, οἱ ὅποιοι μὲ κάποια πῶς λόγια ἀσειά Ἐ με-
 τεωρισ καὶ διηρημέροι μὲ κελουῖ λογαριασμοῦ τῆς χρεῖαν πῶς ἐκλι-
 ναπὶ πρὸς εἰς συμπάθειαν καὶ αὐτῆς τῆς καρδίας τῆς βασιλικῆς.
 Καὶ εἶδα ἀκρῆμὶ πτωχὸς κάποιος, Ἐ ἐσερημέρους τῆς ἀρετῶν, οἱ ὅποιοι
 ὄχι μὲ γέλωτο πῶς ἀ λόγια, μὰ μὲ ταπεινὰ καὶ σιωπαινὰ, καὶ διηπορη-
 μέμ' ἀνικράζασιν ἀπὸ βιθειαν καὶ ἀπεγνωσμένῃ καρδίαν ἀδελφίκο-
 πα Ἐ παντοτιμῶς εἰς τὸν ἐπουράνιον βασιλέα, καὶ μὲ τῆς βίαν Ἐ ἀνάγ-
 κασὶν πῶς ἀναλίσσασιν τῆς ἀβίασόν ἑυ δὲσπλαγχιάν Ἐ φύσιν. Ἐ κείνος
 ὅπου φουσιεῖται καὶ ὑπερηφάνδεται εἰς τῆς καρδίαν ἑυ ἤλατ' ἀκρῆμ' ἀ
 ὁπῶ χιῶει, καὶ κατακρίνῃ μὲτα εἰς τὸν ἑαυτῆς του ἐκείνοισ, ὁπῶ δὲν
 κλάμῃσιν, εἶναι ὁμοιος ἐκείνοισ, ὁ ὅποιος ζητώντας ἀρματα ἀπὸ τὸν βα-
 σιλέα δια νὰ πάγη εὐανθὸν τῆς ἐχθρῶν του, ἐρύνδουσε μὲ τῆς τὸν ἑαυ-
 τῆς του. Δὲν χρεῖάζεται ὁ θεὸς πρῶτα καὶ ἀρχῆς τὰ δ' ἀκρῆμ' ἀ μας Ἐ
 ἠγαπημέροι μου, οὐδὲ θέλῃ νὰ κλάμῃ ὁ ἀνθρωπος μὲ ὀδύμῃ Ἐ πό-
 νον τῆς καρδίας του, μὰ μάλιστα νὰ χαίρεται Ἐ νὰ ἀγαλλιά μὲ χαρῆν
 ἢ γέλωτα πνύμαλκῆ τῆς ψυχῆς ἀπὸ τῆς ἀγάπῃσιν ὁπῶ πρέπει νὰ
 ἔχη πρὸς αὐτὸν. Εὐχαλε τῆς ἀμαρτίαν καὶ θέλουσιν εἶσαι πῶς ἔσα
 τὰ λυπηρὰ Ἐ θλιβερὰ δ' ἀκρῆμ' ἀ, ὁπῶ χιῶνιεται ἀπὸ τὰ ἀμῆτὰ ὀμ-
 μάπα. Ἄλ' ἢ κητό πῶς δὲν εἶναι λαβωμάλια, δὲν κῆ μὲν χρεῖαν δ' ἔση
 ράρι, Ἐ ὅπου δὲν εἶναι, ἀρρώσια, δὲν κῆ μνοῦ χρεῖαν τὰ ἰαξίμ' ἀ.
 Δὲν ὀδύσασιν εἰς τὸν ἀδ' ἀμ. πλεότερα ἀπὸ τῆς πρῶτα βασιν δ' ἀκρῆμ' ἀ
 ἄλ' οὐδὲ ὕσερα ἀπὸ τῆς ἀνάσασιν δὲν θέλουσιν εἶσαι εἰς τῶς μακα-
 ρίοισ. ἤλ' ἢ ἔσωντας Ἐ νὰ χαλαρῆ παντελῶς ἢ ἀμαρτία, θέλουσιν λέει
 ψεῖ Ἐ φύγει τότε πῶς ἀ λογίς ὀδύμῃ, καὶ λύπη, Ἐ σναλμῶς. Εἶδα
 εἰς κάποιος νὰ δύσασιν εἰς κλαύσιμον, καὶ ἄλλω Ἐ ἐκλάμῃσιν τῶς
 ἑαυτῶς πῶς, ἴσῃ δὲν ἐδύσασιν ταν νὰ κλαύσωσιν καθ' ὅσον ἐπιθυμού-

θεμελιωμένοι εις τὴν ταπεινώσιν, ὅ δὲν γνωρίζοντες διὰ τὴν καλλι-
 τως καὶ ἐπαινετὴν ἀγνοσίαν, πῶς ἔχουσιν τὰ μετὰ δ' ἄκουα, μάλιστα
 θλιβομένοι, μετὸ τὸ νὰ τῶς φάγεται πῶς νὰ εἴναι ἀχρεοὶ καὶ αἰωρελεῖς,
 ἐβλεπωθήσασιν νὰ μὴ ἀλεφθοῦσιν ἀπὸ τὴν κριστοδοξίαν, καὶ ἀπὸ τὴν ἐπι-
 σιν, τὰ ὁποῖα μετὰ πικρὰν γλυκιάδα ἐγδύοισι τὴν ψυχὴν ἀπὸ τὴν μι-
 αδὸν τῆς ἐπιπονώσεως. καὶ τῆτοι εἶναι ἐκεῖνοι, διὰ ὅτι ὁποῖοι λέγει ἡ γρα-
 φὴ, πῶς ὁ κς κέ μιν σοφοὺς τῶς τυφλῶς. Πολλὰς φορὰς δι' χάρισμα
 τῆς ἀκροῦν ἔχει (σωθήσασιν νὰ κέ μιν νὰ συκάνουσι) εἰς ὑπερηφανίαν
 ἐκεῖνοι ὁποῦ εἴναι ἐλαφροὶ, ὅς ἐρημνοὶ ταῖς ἀρεταῖς. καὶ διὰ τὸ κς
 θείων οἰκονομίαν δὲν δίδουσαι εἰς κέ ποιοῦ, διὰ νὰ ταλαί (ῥοῦ) καὶ νὰ
 ταλαί πορῶσι τὸ ἑαυτοῦ τῶς μετὰ σαγμῶς, θεωρῶ τῶς πῶς τὰ σε-
 ρβόουσαι, καὶ νὰ τὰ ξεξέχουσι μετὰ μεγαλύτερον πνευμάτιον, καὶ κέ-
 τήσασιν, καὶ λύσω τῆς ψυχῆς, καὶ μετὰ μέγαλον σκυθρωπότητα, καὶ
 ἀμηνανίαν. τὰ ὁποῖα ὅλα εἴσται ἀναπληρώουσι τὸν τόπον τῆς ἀ-
 κροῦν χωρὶς κενῶν κένδρων κριστοδοξίας, ἢ ἐπάσσεως, καὶ καὶ νὰ
 μὴ λογαριάζουται ὑποτασσάμενοι εἰς αὐτοῦ, ὁποῖος, λογισμὸς εἶναι
 πρὸς τὸ συμφέροντος ὅς διὰ ἀφέλειαν τῶς. Ἄν πρῶτον μὲν ὁπτιμέ-
 λειαν θελοῦμεν εὖρη πολλὰς φορὰς, νὰ γίνεταί ἀπὸ τοῦ δ' ἀγνοίας εἰς
 ἡμᾶς κέ ποιοῦν πρᾶγμα γλασκῶν ὅς γεμάτων ἀπάτης καὶ δ' ὄλου. διὰ
 τὸ ποῦ τὴν διόσκω μέταν χροταίτοι καλὰ, τότε μᾶς πρᾶκνοῦσι νὰ κέ-
 τανύγωμέσαν. καὶ πάλιν ὁπέταν νησὶ ὄωμεν, μᾶς κέ μιν οἱ νὰ ἔχω-
 μεν τὴν κερδίαν μας σκληρὰν ὅς ἀκατάσκητον, διὰ νὰ δίδωμεν τοῦ
 ἑαυτοῦ μας εἰς τὴν σαταίαν, ὅτι εἶναι ἢ μητέρα τῆς παθῶν, ἢ πα-
 τημένοι ἀπ' ἐκεῖνα τὰ ψυδῶν, καὶ νόθα δ' ἄκουα. τῆς ὁποῖων δὲν πρέσβη
 νὰ κέ ταπεινῶσασιν, μὰ μάλιστα νὰ κέ μιν ὄωμεν δι' ἐκείνους. Ἐγὼ εἶ
 νοῶντας καὶ σοχαζόμενος μετὰ μου ὅς αὐτῶν τὴν ποιότητα τῆς κέ τα-
 νύξως διέσταμαι, καὶ θαυμάζω, πῶς διόσκω μερὴ ὅσον εἰς τῆς λόγου
 τῆς πικροτάτη, καὶ ὀνομαζόμερην ὅς πένθος, καὶ λύπη, ὁμῶς ἔχει συμ-
 μετληγόμερην ὅς ἐπιμέρην μετὰ τῆς λόγου τῆς ἀπὸ μετὰ, ὡς ἢ δ' μέλι
 μετὰ κερὶ τὴν χαρὰν, ὅς τὴν εὐφροσύνην. τὸ λοιπὸν ἢ διδασκομέσαν
 ἀπὸ τῆς το, τῆς το δηλονότι, πῶς κέ μιν κέ εἶναι νὰ ὀμολογοῦμεν, πῶς
 ἢ κέ τάνυξίς ἢ ἀληθινή, εἶναι καθολικὰ δ' ὄσον τῆς θεῶν. τὸ ὁποῖον ὅταν
 διόσκειται εἰς τὴν ψυχῆν, τότε διόσκειται εἰς ἐκεῖνην μία ἀληθινή ἢ
 δονή καὶ τέοψις πνευματικῆς ἐπιμέρην μετὰ λύσω, ἀλλοξία καὶ ἐκείνη
 ἀπὸ κέ θεοῦ λογὶς σαρκικῶν χαρῶν, πρῆγοῦντας ὁ θεὸς τότε μετὰ κέ ποιοῦν
 ἐξ ὁποῦν κούπτον ἐκεῖνοι ὅπου ἔχουσι (σωξίμερην καὶ ταλαί πορῶν)

κέντρω καρδίαν πως. και διὰ τὴν ἐξουσίαν ἀφορμῶν καὶ πρὸς ἐπιμα
 πένθου φανερωτάτου, καὶ ἐπιμῆς ὠρελιμωτάτης, ὡς ἀκούσασθαι
 εἰς ἀδύνημα ψυχοφελές, καὶ ἐλευσιότατον. Κάποιος σέφανος με
 ναχὸς ὁποῦ ἐκείνη ἐδῶ εἰς δ' ὄρος τῆς σινᾶ, ἀγαπῶντας πολλὰ
 τὸν ἐριμικὸν καὶ ἡ συχασίαν βίον, ἔσωντας τὰ γυμνασθῆ πολλοῦ
 χρόνου εἰς τὴν μοναδικὴν παλαίστραν, καὶ μάλιστα τὰ δὲ ἰσχυροῦς σο
 λισμῶνος με τὰς ἀρετῆς τῆς ἡσυχίας ὡς τῆς δακρύων, Ἐκκαλοπσιμέ
 νος με ἀλλοιῶν καλῶν πῶλασιῶν τῆς ἀρετῶν, εἶχε τὸ κελλίον του εἰς
 τὴν καταβασίαν τῆς ὄρου τῆς ἀγίας Ἐ θεόππου ἡλίου. ἐπὶ τὸς λοιπὸν ὁ
 αἰδιδίμος ὡς μακάριος με σκοπὸν μετανόιας πλέα φανερώσεως Ἐ πλέα
 κρησικῆς φθάνει εἰς εἰς τὸν ἀναχωρητῶν, ὁποῦ ἀνομάζουσι
 δης. καὶ κἀμῶντας ἐκεῖ κἀμῶντας χρόνου με μίαν σκοπιότατην ζωὴν,
 Ἐ ὁποῦ ἔπενοῦ ἔθε ἡμέρας τὰ γεματὰ τῆς ἡσυχίας, ἐπειδὴ ὁ τόπος ἐκεῖ
 νος ἡ του ἐσερεμῆος ἀπὸ κἀθε λογίς πρὸς ἡσυχίαν ἀνθρωπίνην, καὶ ἀδιά
 βετος χροὸν ἀπὸ τοῦ αἰθρώπου, ὡς ἂν ὁποῦ ἦτονε χρῆσιμος μακρὰ
 ἀπὸ τὸ κἀθε σιμᾶ ἐβδὸρμῶτα μίλια, ἀφ' οὗ ἔφθασεν εἰς τὰ ὑπερα
 πῆς ζωῆς του, ἀναβαίνει πάλιν ὀγέρον εἰς δ' κελλίον του τῆς ἀγίας κρη
 φῆς, εἶχε δὲ καὶ δ' ὅμαθητὰδες ἀπὸ τὴν παλαισίην, πολλὰ δὲ λα
 βεῖς, οἱ ὁποῖοι καὶ πῶλίτερα πρὸς τὰ ἡσυχίαν ἐκεῖνος, ἐφυλάσασαι δ'
 κελλίον τῆς γέροντος, κἀμῶντας λοιπὸν ὀλίγαις ἡμέραις εἰς ἐκεῖνο, ἀρ
 ρως εἰ μίαν ἀρρῶσιαν, εἰς τὴν ὁποῖαν καὶ ἐτελείωσεν. με πρῶτερα
 μίαν ἡμέραν πρὸς τὰ ἀποθανῆ, κατὰ ἰβησικῶς, Ἐ ἔχοντας τὰ ὀμμά
 τὰ του ἀνοικτὰ, ἐσοχάζετον πρὸς τὰ δεξιὰ καὶ τὰ ἀριστερά, μέρη τῆς
 κλίνης. ὡς ἂν τὰ ἡσυχίαν ἡσυχίαν ἀπὸ κἀποιοῦ τὰ ἀποδῶσι λο
 γαριασμοῖν, ἀκούσαντας ἡμεῖς ὁλοσφουῦ ἔπρασεν κἀμῶν, με δὲν θεωρῶν
 τας με πῶσιον ὡμίλειν, ἐλεγχῶ ἀποκρινόμενος καὶ μίαν φορὰν, ἐτῆ ἔτῆ
 ἡ ἀλήθεια. με ὁπῆς ὡσα τόσιον χρόνοις διὰ τῆς τοῦ. ὡς ἄλλω φορὰν
 ἐλεγχῶ. ὅχι κατὰ ἀλήθειαν ψωματῶντε, διότις τῆς τοῦ δὲν εἶκαμα.
 ἐπειτα πάλιν, καὶ ἀληθῶς, τῆς καὶ, ἀλλ' ἐκλαυσα, Ἐ ἰδιακόνισα. καὶ
 ἄλλω φορὰν ἐλεγχῶ, κατὰ ἀλήθειαν ἀδίκως με κατηγοράτε Ἐ κατα
 βαίετε. πάλιν κἀποιαν φορὰν ἐλεγχῶ εἰς κἀποια ἡνᾶ. καὶ ἀληθινὰ,
 ὡς εἰς τῆς τοῦ δὲν ἔχω πρὸς εἰσῶ. με ἐλπίζω εἰς τὸν θεόν, ὁποῦ εἶναι ἐλεή
 μων. ἡτονε ἀληθινὰ εἰς ἀθέματα ἐκεῖνο φρικτὸν καὶ φοβερὸν, εἰς ἀκρι
 πῆριον ἀθεώρητον Ἐ ὁποῦ δὲν ἐκλινεν εἰς συγχώρησιν. ὅμως τὸ φοβερά
 λέτερον ἦτον, ὡς τὸν κατηγοροῦ ἔκ πράγματα, ὁποῦ δὲν εἶχε καμῶ
 μῆς. Οὐάμῶν τῆς ἀδελφῶν, ὁ ἡσυχίας καὶ ἀναχωρητῆς ἐλεγχῶ εἰς

Εξεκ. 1 η.

κἀποια δὲ τὰ πᾶσιματά του, τὸ ὅτι πρὸς ταῦτα δὲν ἔχω ἴνα δὲπο-
 λογηθῶ, ὅτι ἔδνε χεῖδὸν σαραντα χρόνου μοναχός, ἔειχε τὸ διωκη-
 κές δ' ἀκούρον. Ὡς ἐμῶρα, ὡς ἐμῶρα τὸν ταλαίπωρον. πῶ ἦτονε τότε
 ἐκείνη ἡ φωνὴ τῆς ἱεζευκὴ τῆς περὶ τοῦ ἡ λέγουσα ἐκ πρὸς ὧπου τῆς θῦ,
 δὲ νὰ εἶχεν ἐπὶ ἡ πρὸς ἐκείνου τὸ σκληροσὴ δὲπο τῶμοσ' ἴζεταςας, ἔ
 τὸ, εἰς ἐκείνον ὁ πῶ σέ θέλω εἶρει, σέ θέλω κρίνῃ, εἶπεν ὁ θεός. δὲν ἠδ' αὐή
 θηκεν ἐκείνος νὰ ἀπιηλογηθῆ ἴ ποτας τοιοῦτον λόγον, οὐδ' ἔ νὰ περσασι
 ἀπὸ δὲ δὲ ποίαν ἀψίαν; δ' ὅσα ἄς εἶν εἰς ἐκείνον ὁ πῶ ἰγνώριζει μόνος πῶ
 ἀψίαν, Μάλισα δὲ ἴνές τῆς μοναχῶν μῶ ἐδῆγηθῆκεσιν ἔ ἴδουςα
 καὶ ἐπ' ἀληθείας, πῶς ὀμοιοκῶμος ἐτῆτος ὁ ἔφανος εἰς πῶ ἔρημον, ἔ
 ἔξεφε μὲ τὰ χάρια του εἶνα λιόπῆδον ὁ πῶ ἐπ' ἠγχε ἔ ὀμοιοκῶνε. ἔ
 ὁ μως ἐχωρίσθη δὲπο τὸ κωμὶ ἐτῆτος ὁ ἴτση μεγάλος μὲ τέτοιας λογίς
 ἴζεταςιν ἔ λορθέπον φαβερόν. δὲν μᾶς φανερωσῶτας οὐδ' ἔ ποσῶς,
 ποῖον νὰ ἦτονε εἶ τέλος, ἢ ἡ ἀπὸ φασις Δὲ λόγοντου, ἢ εἶ τέλος τῆς κριτη-
 ρίου. Καθῶς μία χήρα ὁ πῶ νὰ ἐσεοῦθηκε τὸν ἀνδραπῆ, ἢ νὰ ἔχη εἶνα ἔ
 μονογῆ ἡ γόν, ὕσερα δὲπο τὸν δὲ δὲν ἔχει πῶ ἐκείνον μοναχὸν πῆρη-
 ριαντῆς, τέτοιας λογίς καὶ εἰς μίαν ψυχῶ ἀμαρτωλῶ δὲν μπορεῖ νὰ
 εἶρεθῆ ἄλλη καμία πῆρηρορία εἰς τὸν κηρόν τῆς θανάτου, ἄχα ὁ κέ-
 ποι τῆς λαμῶ, ἡ γρω ἡ νησια, ἔ δ' ἀκούρον. Εἶτῆτοι ὁ πῶ κλάσει
 κατὰ ἀλήθειαν τὰ πῶματα τῶτας, δὲν θέλοισι μελωδῆσει ποτὲ εἰς πῶ κ'
 ψαλμοδῆσαντας, νὰ χεῖρουται δηλονότι πῶς, ψάλλοισι μελωδῆσι.
 οὐδ' ὁ πῶταν ὕμουσι τὸν δὲ, θέλοισι ἀλαλάξει ποτὲ ἔ φωνάζει μά-
 τακα μὲ ἔπῶσι πρὸς τῶ ἑαυτῶτας, Δὲ τί ἀπὸ αὐταὶ ψαλμοδῆσι
 ἔχοισι φύσιν ἔ ζωήθειαν νὰ φθείροισι ἔ νὰ χαλοῦσι εἶ πένθος. Ἀν' ἐστὺ
 ξεβέχης ἢ μηχανᾶσαι νὰ πῶρακνήσης εἶ πένθος μὲ τῆτα, καὶ τεχε πῶς κ' ἔ
 εἶ ἔργον τῆς πένθου ἀνεμὶ ὀρίσκειται μακραν δὲπο ἔσένα. Δὲ π' ἔ
 ἀληθινὸν πένθος, εἶν εἶνας κᾶποιοσ πόνος ἔ κατάνυξις ὁ πῶ ὀρίσκειται
 δὲπο μεσῶθιον τ' ψυχῆς, ὁ πῶ θερμαίνῃ ἔ πυρώνεται δὲπο πῶ ἀγάπῶ
 τῆς θεοῦ. τῆτο εἶ πένθος ἐγίνηκεν εἰς πολλοῦ πῶ ἔδρομον τῆς μακαρίας
 ἀπαθείας, πῶ δὲ ἐπέζωντας τῶ εἰς τὰ ἔργα τῆς ἀρετῆς, ἔ πῶσαρό-
 νωντας ἔ φιλοκωλῶντας κᾶ δε πάθος, ἔ πῶχαλῶντας ἔ κατακαμών-
 τας ὁ ἄλλω πῶ ὕλλω τῆς ἀκέρσων παθῶν, νικῶντας τὰ πῶντα πάθη, ἔ
 πῶσβλέπωντας ζω δὲπο τὰ μέλλοντα. Εἶδῆγηθῆκε μῶ εἶνας πολλὰ
 δ' ὀκμῶς ἐργάτης ἐτοιμοῦ τῆς κᾶ ἔ τῆς πένθου, λέγωντας δὲ τῆς λό-
 γου του. ὁ πῶται πολλὰς φοραῖ εἶχα δὲπο φασι μῶ εἶνα ἔ ἔτεχνῶδουμην λ' ἔ
 νὰ κινήσω πόλεμον εἶνα τῶν τῆς κᾶ ὀξίας, ἢ τῆς ὀργῆς, ἢ τῆς χορτα-
 σίας

Παράδει-
γμα.

σίας τῆς κοιλίας, τότε ὁ λογισμὸς τῆ πάνθῳ ἀπὸ μεσσηθίου μου ὀκλι-
 ζωντάς με με μαρτυρίαν μου ἐφώναζε, λέγωντας, μὴ κενὸς ὀξή-
 σης, ἵνα ἂν τὸ κέρας τῆτο, μισθῶ ἀπὸ ἐσένα. ὁμοίως μου ἐφώνα-
 ζε, καὶ ὁπότεν ἐμὲ δὴ ἰδὼς νὰ πέσω καὶ εἰς ἄλλα πάθη, καὶ ἐγὼ τῆ
 εἰ ἔλεγα. Δὲν σοῦ θέλῳ πῆρα κούσει ποτέ, ἕως ὅτου νὰ με παρασέσης εἰς
 τὸν χυῖ. Ἡ ἄβυσσος κατὰ ἀλήθειαν καὶ εἰς πλῆθος τῆ πάνθῳ, ἥξ ἰώθηκε
 νὰ εὖρη καὶ νὰ ἰδῆ τὴν οὐρανίον πῆρηγορίαν. καὶ ἡ καθαρότης τῆς καρ-
 διας, ἥξ ἰώθηκε νὰ ἀποδεχθῆ, τὴν θεϊκὴν ἑλλαμψιν ἐ τὸν φωτισμὸν.
 Ἡ θεὶ καὶ ἑλλαμψις ὅπου δίδεται εἰς κανεία, εἶναι μία ἐνέργεια τὴν
 ἰ ὁποῖαν δὲν δώεται νὰ τὴν εἴπει τὸ σῶμα, ἡ ὁποῖα νοεῖται με καὶ ποῖαν
 ἀγνωσίαν, δὲν μπορῶντας νὰ γνωριθῆ τελείως, καὶ βλέπεται ὁρα-
 τως, τὴν ὁποῖαν βλέπει ὀνοῦς με τὴν πίσιν, καὶ με εἰς χάρισμα τῆς ἐν-
 δότερας ἐ πνευματικῆς θείας. Ἡ οὐρανίος πῆρηγορία εἶναι, μία
 πνευματικὴ καὶ θεϊκὴ ἀνέφυξις καὶ ἐλάφρωσις ἀπὸ τὴν ἐνδότεραν
 ἰ ἑ λυτικὴν τῆς ψυχῆς. ἡ ὁποῖα κινεῖται ἀπὸ τὴν θεωρίαν καὶ τὴν κατανόη-
 σιν τῆς μελλούσης μακαριότητος. ἡ ὁποῖα αἰάφωξις δίδει τὴν αἰτικὴν
 ὥραν τῆς ψυχῆς καὶ λυτικὴν ἵνα τὰ σφάλματά της, καὶ χαρὰν ἵνα τὰ
 ἐλπιζόμενα ἀγαθὰ. καθαῶς κέμνει εἰς ἡπτόν, εἰς μαρὸν παιδί, εἰ
 ὁποῖον δὲν βλέπωντας τὴν μητέρα του, κλαίει, ἕπει τα βλέπωντάς
 κ ἑ την, κλαῖωντας γελά, καὶ χαίρεται ἐ πῆρηγορεῖται. Ἀντήληψις εἶναι,
 μία βοήθεια θεϊκὴ, καὶ μία ἀναγέννησις τῆς δυνάμεων τῆς ψυχῆς, ἡ
 ὁποῖα σοχαζόμεν τὴν ἀδελφείαν της καὶ τὴν ἀθλιότητά της, πέφτει
 εἰς λυτικὴν ἐλιβεραν, ἡ ὁποῖα ἀντήληψις, μεταβάλλει καὶ ἀλλάσσει
 θαυμασὰ εἰς ἀκρὸν ἐκέννο ποῦ γίνε) με πόνον, εἰς ἄπονον. Ἰὸδ ἀκρὸν
 κ ἑ ὁποῦ χυῖ) ὁπότεν ἐνθυμᾶται ἵνας τῆ θανάτου του, γρηναῖ φόβον
 ἐ ὁ φόβος ὅτι ἕπει πάλιν γρηναῖντας ἀφοβίαν ἐφαίνεκεν χαρὰ. Ἐ ὁπό-
 ταν ἐτούτη ἡ χαρὰ, ὁποῦ δὲν λείπει ποτέ, φάνεται καμίαν φορὰν καὶ
 πρῦει ὀλίγον, ἡ σμικρύνεται, τότε ἀνατέλλει ἐ ἀνθεῖ δ' αἰθρος τῆς οσίας
 ἀγάπης πρὸς τὸν δν. Δίωκε με τὴν θερμότητα τῆς ταπεινώσεως τὴν
 λ' χαρὰν ὁποῦ σοῦ ἐρχεται ἀπὸ τὰ πρόσκαιρα πράγματα. ἀπὸ ὁποῦ δὲν
 εἶσαι ἀξίος εἰς τούτην τὴν ζωὴν τέτοιας λογίς χαρᾶς, μήπως ἐ δεχό-
 μῃρός τὴν εὐκλα, δεχθῆς τὸν λύκον τὸν δάμονα τὸν ἐργάτην τῆς
 φάσις τῆς χαρᾶς, ἀπὸ τῆ ποιμῆρος τῆ θεῖ, ὁ ὁποῖος εἶναι αἴλιος τῆς ἀλη-
 θινης πῆρα κούσεως εἰς χαρᾶς. Μὴ ξέχης νὰ δίδεσαι εἰς θεωρίαν ὑψη-
 λέ λῶν πραγμάτων, ὁπότεν δὲν εἶναι καμὸς θεωρίας, μὰ καμὸς νὰ δίδε-
 σαι εἰς ἄλλα πράγματα τῆς πρακτικῆς ἀρετῆς, ἵνα νὰ μπορῆ νὰ σὲ
 φθάσει

φθάσει η θεωρία, ξεξέχωνται ε καλλος και τω δμορφίαν της ταπει-
 νωτάως σου, δε τω όποιαν ταπεινώσιν δεν θέλεις να φάνησαι θεωρητι-
 κος, ε δε να σωφρονη ε να εομίξη μετα σένα πλεία τελεώτερα, και
 να σιωδη ή αμώτως εις τον πάναγον ε καθάρτατον γάμον της αμα-
 ραίτου δόξης. δε τι η θεωρία δεν μπορεί να παρηάτω εκείνου, όπου ε
 ξεχουσι να τω πάσιν, μάλλον δε εκείνη παύει, εκείνου, όπου με τα-
 πεινών φόβον παύσιν απ' εκείνω. Το βρέφος όποταν από τω αρχιλω
 πρόσθω αρχίζει να γνωρίζει τον πατέρα του, όλον γίνεται γεμάτον
 χαράς, μα αψ σωβρη να μακριύη καμία ημεραν οικονομικώ απ' αυ-
 τού πατέρα του, και έπειτα να γραφή το βρέφος αυτό τότε ομαδι γίνε-
 ται γεμάτον από χαράν και λύπην, χαράν μη, δόξας ει δεν εκείνον
 όπου έπεθύμα. λύπην δε, δε τω σέρισιν όπου εχει τόσον χαρόν τς
 καλε καλλω. Χώνει καμία φορά η μάνα τω ένωτλώ της από ε νή-
 πον, και βλέπωντας ε πώς τω ξεξέχη με πόνον, χαρε, παρδ όων
 τας το με τς τον τον ζόπον να μιλω μακροση από λόγου της, μα να ε-
 κη πάντοτε σιμά της, και ανά πώντας πομασότερον τω αγάπην τς
 παιδιού εις τς λόγου της. εκείνος όπου εχει αυτ να ακούη, ως ακούη
 λέγει ο κς. ο όποιος με τω άρητον ε αιχα τονήτον του θρίαν ηγά-
 ζεται ε όμοιον εις μίαν ψυχω καλλω, ε εις ενα νουδ δυλαβη. Εκεί-
 νος ο κατάδης δε τον όποιον εζηνηκεν από φασιν να από θάνη, δεν θέ-
 λη έννοιαδη ποτε να ρεθινιάξη θέατρα, δε να βλέπη ο λαός. όμοιος
 ε εκείνος όπου προσεχει και μελετά πανότιμα τον αληθινόν θριών,
 δεν θέλη από βλέψη ποτε εις απάταλλω, η δόξαν ανθρώπινω, η όργω,
 η μαίταν και όξυχρίαν. δε τι το αληθινόν ε μετανοητικόν πένθος
 είναι μία λύπη και ενας πόνος όπου δριόσεται προσηλωμένος εις τω
 ψυχω τς μετανοητός, ό όποιος καθημερον αυξεί η δ υίας απά-
 να εις όδ υίας, ώ χει η γνωαίμα όπου εχει να ηρηνηση, εις τω όποιαν
 αυξάνωη ε πληθούων οι πόνοι, εως ότου να όγη έξω το εμβρυον.
 Δίκαιος ε όσος είναι ο κς, ό όποιος χαρίζει τω πρέπουσαν κατένυξιν
 εκείνου, όπου με λογαρισμόν και νομίμως ακολουθα εις τω η συχα-
 σικω ζωώ. ε καθημερον χαριώ ε δωραρις εκείνον, όπου μετερ-
 χεται εις τω πολιτείαν της σωδίας τς αδελφών, τω κατάσπιν της
 ταπεινης ύποταγης με ε πρέπον η με λογαρισμόν. Όποιος μετερε-
 χεται και φυλάσσει καμία από τούταις τας δύο καπίσασες νεοθού-
 μω ε απρεπα, ε τςτος είναι εσηρημένος από ε καλον πένθος. δε τι λ-
 ε σωτας να είναι σαρκικος, εχει τω καρδίαν λιθίνω ε σκληράν. Διό-

Ματθ.
 23.

χνε δὲ λόγου σου τὸν σκύλον τὴν λυσασμάρον τὸν δὲ βολον, ὁποῖος
 ὁπέταν ἀρίσκεισαι βυθισμάτος εἰς τὸ ἐγκάρδιον καὶ βαθύτατον πέν-
 θος ἢ πῶ κατόνυξιν ἀπὸ τῆς ἀμαρτίας σου, ἦ σιμώνει, ἔ κἀμνει
 σε νὰ πισδέσης με τὴν πειρασμῶν σου, πῶς ὁ θεὸς εἶν ἄσπλαγχνος ἔ
 ἀσυμπαθὴς, δὲ νὰ σὲ σύρῃ εἰς ἀπόγνωσιν, ἢ νὰ σὲ ερεδύση ἐκεῖνο τὸ
 σωτηριῶδες πένθος. Ἀπὸ τὴν πρήσις με ἔπιμέλειαν, θέλεις
 ἔρη, πῶς πρὶν νὰ πείσης εἰς τὴν ἀμαρτίαν, σου λέγει πῶς ὁ θεὸς εἶν
 φιλάδρωπος καὶ συμπαθὴς, καὶ συγχωρητικὸς, δὲ νὰ τῆ ὑπακούης
 πλέα δυσκολώτερα εἰς τὴν ἀμαρτίαν, λέγων τίς σου πῶς ὑσερα θέλεις
 μετανοήσεις, ἢ πῶς ἔκωλα θέλεις πάρει τὴν συγχώρησιν. Ἡ ἐγκαρ-
 διακὴ γυμνασία ἢ ἀσκησις εἰς τὰ ἔργα τῆς ἀρετῆς, γυμνάσιμω ἔχειαι, ἢ
 ἔχειαι, καὶ ἔχειαι τὴν περὶ τὴν εἰς ἀσκησιν. καὶ ἔχειαι ὅπου γινεται
 με ἀσκησιν καὶ συγκατάθεσιν, δὲ ὅποια δυνάται νὰ ἐπὶ ἔρη. Ὁ, π
 λογίς πολιτείας μεγάλης ζωῆς ὑψηλῆς, καὶ αὐς ηρετάτης διαίτης με
 τέρχου μέδων καὶ κίμωνω, ἀν δὲν ἔχω μὲν τὴν καρδίαν μας περὶ μ
 κέρω ἢ πονερέως, ἀς λογαριάσῃ ἐκεῖνας τῆς πολιτείας νότας
 καὶ μάταιας. Ἀπὸ τί πρὶν εἶν κατὰ πᾶσαν ἀγίαν, καὶ ἐκεῖνοι ὅπου
 ἐμελλυθήσασιν ὑσερα δὲ σωτηριῶδες λογίον τῆ βαπίσματος
 με ἀμαρτίας, νὰ καθαρῶσιν καὶ νὰ πλῶσιν τὰ χάρια τως, ἢ ἔρη
 τῆς κακῆς τως ἐργασίας ἀπὸ καθε λογίς μελυσμῶν πίαςας, ἀπὸ καθε
 λογίς σαρκικῆς ἐπιθυμίας με τὸ καὶς κώτατον πῦρ τῆς ἀπ αἵσου θερ
 μήτητος τῆς καρδίας, καὶ με τὴν βοήθειαν τῆς τῆς θεοῦ ἐλεημερῶν.
 Εἶδα ἐγὼ σιμᾶ εἰς κάποιον εἶν ὅρον καὶ κινῶνα τῆς πείθου ἀκρότα
 τῶν, ἀπὸ τὴν μεγάλῳ λύπῳ ἔδωκ ὅπου ἔθλιβε ἔ ἐλάβανε
 τὴν καρδίαν τως, ἐσοχάθηκα ἔ δὲ γνάσασιν ἄμα ἀσκητῶς ἀπὸ τὰ σό-
 ματάτως. ἔ ἐπιθυμήθηκα τῆ προφήτου δαβίδ ὅπου ἔλεγε. ἔκτυ-
 πήθηκα καὶ ἐλαβῶθηκα ὡς χόρτον, καὶ ἔζηρήθη ἡ καρδία μου. Ἐκεῖ
 να τὰ δ ἀκρῶ ὅπου ἀπὸ τὸν φόβον τῆς θεϊκῆς κρίσεως γυμνοῦται, φυ-
 λάτουμεται εἰς τῆ λόγου τως ἀπὸ τὸν ἴδιον φόβον, ἢ δὲν γυμνοῦται ἀπὸ
 τὴν κενὸς οξίαν. με ἐκεῖνα ὅπου πρὸ ἐρχομται καὶ γυμνοῦται ἀπὸ
 τὴν ἀγάπῳ ὅπου ἔχει πνάς εἰς τὸν θεόν, καὶ εἰς τὸν πλησίον σου, πρὶν
 νὰ εἶν ἐκεῖνη ἢ ἀγάπη τελεία καὶ βεβαία, εἰς κάποιον ἀπὸ ἀγίαν τῆς
 ὑπερηφανίας καὶ τῆς κενὸς οξίας εἶναι δύσκολον νὰ κλέπτομται ἢ
 νὰ χαίνομται, ἀν ἐκεῖνο δὲ πῶ ὅ τῆς θείας ἀγάπης, ἢ ἄξιον παιδου-
 λῆ ἢ ἐπιθυμῆσεως, εἰς τὸν κενὸν τῆς περσευχῆς, δὲν ἢ θελεν δὲ ἀψει καὶ
 θερμαῖν τὴν καρδίαν. ἢ εἶναι βέβαια θαυμασὸν, πῶς τὰ δ ἀκρῶ

Ἡ αλ. ρα.

ὅπου κινουῦνται ἀπὸ τὸν φόβον, ὁποῖος εἶναι ταπεινότερον πρᾶγμα, εἰν
 ἀλλὰ ἀτφαλέερα & βεβατότερα εἰς τὸν κατόντως, πρᾶ κείνα ὅπου
 γινουῦνται ἀπὸ τὴν ἐγάσιν, ὁποῖα εἶναι πρᾶγμα ὡς ἰσπεροι, ἢ ἱερπε
 τερον. Εἶναι κῆποιαις ὕλαις, ὅπου ξηραίνουσι ταῖς βρούσαις τῆς δ' α
 Ησα. μα. κούων μας. καὶ ἄλλαις πάλιν ὅπου γινουῦνται εἰς αὐταῖς ταῖς βρούσαις ἢ
 βούρην, καὶ θηρία. μετὰ ταῖς πρώταις ὕλαις, ὁ λὼτ' ἐστὶ μετὰ ταῖς θυ
 γατέρες ζυπρᾶνομα, καὶ μετὰ ταῖς δεύταις, ἐπισιν ὁ δ' ἄβελος. ἢ
 πρῶ. π ὕλη, εἶναι, οὐίνος, καὶ ἡμέθη. ἢ δ' ὄυτερα, ἢ ὑπερηφανεία. Με
 γάληπεινα, ἢ δ' ὑάμισ πῆς καμίας τῆς ἐχθρῶν μας τῆς δ' ἀμείνων, με
 τὴν ὅποιαν κατεργάζουται. ναὶ κῆμοιοῦ, ναὶ γινουῦται ἀμειτέρες τῆς
 ἀρετῶν, μητέρες τῆς κακιοῦν. καὶ αἱ ὕλαι καὶ ἐπέγειαι ὅπου κῆμοιοῦ
 πῶτα πείρωσαν, ναὶ γινουῦται πῆς ὑπερηφανίας δημιουσι, ἢ ξίαι. Πολ
 λαῖς φοραῖς καὶ αὐταῖς ἀμειταμοναῖς καὶ θιωταῖς τῆς κατοικητηρίων
 μας, ἀπὸ εἶν σκληραῖς, καὶ ταπειναῖς, καὶ πτωχαῖς, ἐχουσι ζωήθειαν
 ναὶ πρᾶκινουῦσι τὸν νοῦν μας εἰς κατόντως. καὶ πῶς τῆτο εἶναι ἀλή
 θεια, ἀς σέ διδ' ἀξιοῦ καὶ ἀς σέ κατὰ πειθοῖαν ὁ ἰηθὺς χριστὸς, καὶ ὁ
 ἡλίας, καὶ ὁ ἰωάννης ὁ βαπτιστής, οἱ ὅποιοι χωρισμοῖοι ἀπὸ τοῦς ἄλ
 λου, ἐπεσδύχουται μοναχοῖ τοῦ, γυρδωντας τόπω ἡσυχασμ
 κωῖ, καὶ ἐρήμω. Εἶδα πολλάς φοραῖς κῆποισι, ὅπου εἰς ταῖς χεί
 ραις. Καὶ ἀμεισα εἰς τοῦ θροῦ βουα κειουῦται εἰς δ' ἀκουα, μετέτοιαν κ
 μηχανῶ καὶ τέχνω. τῆ δ' ἀμεινθ, ἢ θ. ναὶ σμεινοῖοι καὶ ναὶ πηλοά
 ζοῦ. ἰνὲς εἰς τὸν κόσμον, βαίνοντας εἰς τὸν νοῦν τῶς πῶς ναὶ μελ' ἀθι
 κινουῦται. ὅ ναὶ βλάπτουται ἴποτας, ὅ τέτοιος εἶναι ὁ σκοπὸς τῆς πε
 ρησῶν δ' ἀμεινων. Εἶνας λόγος πολλὰς φοραῖς ἐχάλασε πένθος, με
 εἶναι θαυμάσον τῆτο, αἶ' εἶναι καὶ μετὰ ἕνα λόγον. πῶς μαλικὸν, ἡμπο κ
 ρεῖ πάλιν ναὶ σμμελζωθῆ ὅ ναὶ ἀποκτηθῆ. ὅ φίλοι μου καὶ ἀσθλ
 φοί μου, εἰς τὴν ἰσραηλ τῶ χωρισμοῦ πῆς ψυχῆς μας ἀπὸ τὸ κωρὸν, δὲν
 θέλουμε ἐγκαλειθῆ ὅ κατηρηθῆ ἢ ἐμπεσθ. τῆς χριστοῦ, πῶς δὲν ἐκ
 μαμῆ, θαύματα, οὐδ' ὅ πῶς δὲν ἐχρημάμεθ. θεολόγοι. οὐδ' ὅ πῶς
 δὲν ἐχρημάμεθ θεωρητικῶ, μετὰ βέβαια εἰς τῆτο θέλουμε ἔχει ναὶ δ' ὡ
 σωθῆ. λόγον καὶ ἀπολογίαν τῆς θεοῦ, διότι δὲν ἐκλώσταμε ἀκατά
 πωστα ἢ τῆς ἀμαρτίας μας. Αἰνά βασις ἡ τὸν ἐποῦτη ἐβδ' ὀμη.
 ἐκείνος ὅπου ἡξιώθη ναὶ ἀνέβη εἰς τῆτον τὸν ἐβδ' ὀμη βαθμόν, ἀς
 μου βοηθᾷ ὅ ἐμδρα, ἐπεισῆ αὐτὸς ἐβθ' ὀθήθ, νίβωντας καὶ ξεπλύ
 νωντας μετὸν ἐβδ' ὀλην τῆτον βαθμόν ταῖς κελίδας καὶ ταῖς συχα λ
 αῖς, ἐτομωῶ τῆς αἰῶνος.

Μισθ. ιδ.
 γ βασιλ.
 ἢ.
 σουκ. α.

λασσει δυνάτα τὰ ἦθη, ἔ μί α ἀχνησζώνη η ἀμεροφία τῆς ψυχῆς. Κα
 θὼς ὁ πόταν φαῖν ε φῶς, φύγει ἔ ὑποχωρεῖ ε σκότος, ἔ τζη ἀπὸ τῷ
 ὀπρῶ τῆς ἀληθινῆς ταπῶ νώσεως, ἀφανίζετα ἀπὸ τῷ ψυχῶ πᾶσα λο
 γισ πικρία, καὶ θυμὸς. Τινὲς ἔσωντας ἔ νὰ μεταβάλλουνται δύν
 λα ἀπὸ τὸν θυμὸν, δὲν δ' εἰχνοισὶ καμῖαν ἐπιμέλειαν ἀγαθὰ θεραπεύ
 σοισὶ καὶ νὰ ἰαξόδωσι τῆς τὸ πάθος, δὲν ἀλεύωντας ἔ τζ εἰ οἱ παλιπ
 ωροὶ σμείνου ὁποῦ εἶ πιν. ἡ ῥωπὴ τῆς θυμοῦ ζου, θέλεῖ εἶσαι πῶσις
 ἔ χαλασμός τῆς ψυχῆς του. ἀξ ἔ καθὰς ἡ ὀγλύρορη κίνησις τῆς κῦ
 λου, ζωξίβγλ ἔ ἀλέθῃ πῆλα σι τὰ εἰς μίαν ῥωπῶ καρροῦ, πρὰ ὁποῦ
 ἠθελε καμῖ μί α κίνησις ἀχαμνὴ τῆς ἰδίου μύλου ὀ λῶ τῷ ἡμέραν, ζοι
 τοξόπως μί α ὀξεί α καὶ ὀγλύρορη κίνησις τῆς θυμοῦ ζωξίβγει καὶ χα
 λα καὶ ἀφανίζε τὸν σῶντῆς ψυχῆς, ἡ ζουω τῷ ἀρετῶ τῆς, καὶ τὸν
 καρπὸν τῆς ζωῆς, ἡ ζουω ζῶ καρποῦ ὁποῦ ἡ γνα εκεῖνη ἡ ἀρετῆ, πε
 ριστότερον πρὰ ὁποῦ νὰ ἠθελε καμῖ εἰς ἄλλον ὀ μικρὸς ἔ ὀ λῶρος θυ
 μὸς μί α ἡμέραν. ἀξ τῆ το καμνὴ χεῖσαι νὰ προσέχωρμῃ φρόνιμα,
 νὰ μῶ πῆφτωμῶ εἰς τέτοιαις λογισ ὀξεί α ἔ ἄλορον κίνησιον. ἀξ ἔ
 καθὼς πολλὰς φορὰς, μί α ἔξ α φησ φλογὸς ὀποῦ νὰ κινᾶται καὶ νὰ
 ἀνάφτη ζῶζμα ἀπὸ εἷ α ἀνεμον δυνατὸν ἠθελε καμῖ εἰς μί α ῥωπῶ
 καρροῦ πῆλα ζημῖαν εἰς εἷ α χωράφι, πρὰ μί α ἀχαμνὴ η ὀ λῶ ἡ φωτῆ α
 εἰς πολὺ καρροῦ, ἔ τζη η ἡ φλογα τῆς ὀογῆς ἔ τῆ θυμοῦ ὁποῦ ἀπὸ τὸν
 δ αμνενα ἡ ἀπὸ τῷ θορουβημδύλω ψυχῶ ἰξάφτει, καμῖ καὶ δ απανᾶ
 ἔ χαλα δὲν πῆλα καρποῦ εἰς τῷ ἀρετῶν εἰς τὸν ἀζρον τῆς καρδίας εἰς
 ὀ λῶρον καρροῦ, πρὰ ὁποῦ καμνὴ μί α μικρὴ φλόγα τῆς θυμοῦ, ὁποῦ
 ἀπὸ μῶρεἰ πωδῶ καρροῦ. Οὐδ' ε τῆ το πρέπῃ νὰ μᾶς λανθαῖ ε ὀ φίλοι
 ἔ ἀδελφοί, πῶς καμῖαν φοραὶ οἱ πονηροὶ δ αμνενες λείποισὶ καὶ δὲν κῆ
 μᾶς περοάζουσιν, δξ νὰ ἀρρῶσοῦμῃ ἡμεῖς αἰ ἀξόδωτα, ἀμελῶντας
 εἰς ἡ μικρὰ, καὶ δὲν ἰαξόδωντας τὰ μεγάλα μας πάθη. Καθὼς μί α
 πῆλα σιληρὰ ἔ ὀξεί α συλκρουομῶ με ἄλλαις πῆσαις ἔ τζ α κῖ ζο
 μῶν, χάνωντας ὀ λῶ τῷ δξ πλάσιν τῆς τῷ σερεαδ καὶ ὀξεί α, γίνεται
 εροζυλθεῖδης, ἔ τζη ἔ ἡ ὀξεί α ψυχῆ ἔ ἀπὸ τομῶς ἔ σιληρὰ, ὀ ρισκο
 μῶν καὶ πρᾶσωντας με πῆθος σιληρῶν ἔ θυμοῦ δ ὠν ἀνῶν, ὀπομῶρεἰ
 εἷ α ἀπὸ τῆ τα τὰ δ ὀο πρᾶτματα. ἡ με τῷ ὀπομῶντῶ θεραπεῖ εἰ ε
 ζαῦμα τῆς, ἔ δ' πάθος τῆς, ἔ βαρεμῶν ἀπὸ ζῶ ὀνειδισμοῦ τῶς καὶ
 τᾶς ὀβρεσίαις τῶς, μισδῶντας ἀπὸ τῷ ζωροδιαντῶς, γναρίζε βε
 βια τῷ ἀδ εἰαί τῆς, φανερόνωντας τῆς τῷ εἰζῶτῶ τῷ ἀδ εἰαίαν λ
 ὀξεί α εἰς εἷ α καθρέφτῶ ἡ φυγὴ ἡ γυμνακῶδης ἔ φοβιτζαρ ὁποῦ
 ἀφυζμ.

BIBLIOTHECA

εφουχου. Ο θυμός ειναί ομοιος εις οπιληπτικῶν θεληματικῶν, ο
 οποῖος πέφτει καὶ κατατραπεζακίζεταί ἀπὸ μίαν σανκλῶν πδοληψιν. Οὐ
 δὲ να πρᾶγμα εἶν πλέα απρεπῆσενον καὶ ἀνάμωσον εις ἐκείνοῦ όπου
 μετανοῶσιν, ὅσον εἶν ὁ θυμός όπου ταράσσεται, δὲ τὴ δὲν τοῦ ἀφίνει
 ε να ταπεινῶνουωται, οὐδὲ να λογαριάζουσι τῆς ἀμαρτίαις τως. ἐπειδὴ
 ἠδύπυς εφθ όπου κέ μινει ἱνας εις τὸν δν ἐμπάνωντας εις τὴν μοναδι
 κλῶ πολιτείαν, ἐχὶ γρεῖαν ἀπὸ πολλῶν ταπεινώσιν, μα ὁ θυμός εἶν
 σημάδι πᾶσα λογῆς ἐπάσσεως ἔ ὑπερφηανίας. Ἄν εἶαι ἔ τῆτο εἶναι
 ὄρος ἑ κρόνας τῆς ἀκροτάτης πρᾶοτητος, να δρισκεταί ἱνας γαλη
 ρος καὶ ἡμερος εις τὴν καρδίαν καὶ ἀγαπήλικὸς πρὸς ἐκείνον όπου τὸ
 πρῶξωει, καὶ πρᾶκινᾶτον εις ὀργῶν, καὶ μάλιςα ὀπὸταν δρισκεταί
 ἐκείνος πρᾶν, κατὰ πᾶσιν ἀήλιαν τῆτο θέλη εἶσαι σημάδι ἑ ὄρος θυ
 μοῦ κκακωτάτου, ὀπὸταν δρισκομέρος ἱνας καὶ μοναχὸς του, μάχε
 ται με λόγω καὶ με γήματα, ἔ θηοιῶνεται πρὸς ἐκείνο όπου τὸν ἐλύ
 ε πωσεν. Ἄν εἶαι καὶ τὸ πωδύμα τὸ ἄγιον καὶ λέγεται καὶ εἶν ἀήλια
 τῆς εἰδ οτέρας εἰοώης τῆς ψυχῆς, ἑ ἠοργὴ εἶναι καὶ λέγεται ταράχη
 τῆς καρδίας, οὐδὲ να πρᾶγμα ἐχὶ φύσιν καὶ δυνάμιν να ἐμποδίξη τὴν
 πρῶουσιαν του εις ἡμᾶς τέτοιας λογῆς ὡς ἐν ὁ θυμός. Γνωρίζωντας ἡμεῖς
 πῶς τὰ γρηνήματα τῆ θυμοῦ εἶν πλλότατα ἑ χαλεπά, ἐγνωρίσα
 κ ἔ μῶν ἑνα καὶ μόνου ἀπὸ γρονόντου καλᾶ καὶ νόθου, ἑ μως ἀφέλιμην. Ἄξ
 τί εἶδα πνᾶς, οἰ οποῖοι ἄξάρτωντας ἀπὸ τὴν μεγάλῶν καὶ ματωδῶν ὀρ
 μῶν τῆ θυμοῦ, δζεράσασι τέτοιας λογῆς με τὰ λόγια τως τὴν πολυκα
 ρισμείω, ἔ ἐγκέ μδύω εις τὴν καρδίαν τως εἰθύμωσιν τῶν κακῶν, ὀπᾶ
 τῶς ἐκα με ἱνας, ἑ με δὲ πᾶθος εἶτῆτο τῆς ματωδῶν θυμοῦ, ἐλδύθε
 κ ἔ ρωθῆκασιν ἀπὸ ε πᾶθος τῆς μίωσι, καὶ τῆς μνησικακίας. δὲ τὴ φανερό
 ρωντας τὴν ἀήλιαν δὲ τὴν ὀποῖαν ἐμνησικακῶν ἑ τῶσιν κερὸν, ἐκείνος
 ὁ πᾶημενός, ἠ μετανοῶντας ἔ ταπεινομέρος εις αὐτοῦ, ἐσυχωρή
 θηκεν, ἠ προσασίζόμερος δυλόγως, καὶ ἀπὸ δ εἰχωνοντας πᾶς δὲν τῶς
 ε πᾶσε, καὶ πληροφορῶντας τω εἶτῆτο, ἐδιᾶλλαξε ἑ εἰρλιδύσε του
 λ εἰς τῆ λόγου του. Καὶ εἶδα ἄλλου, οἰ οποῖοι πλασῶς καὶ με πονηριαν
 εις τὸ φατό μέρον δ εἰχωνοντας πᾶς ἠ ἔνε μακρόθυμοι καὶ πρᾶεις ἄλο
 γα με ὄλλω τως τὴν σωπῶν ἐκρύπασι μετὰ τως τὴν μνησικακίαν.
 ἀναμδῶντας κερὸν να ἐκδικησῶθουσι, τῶς ὀποῖοῦ ἐκρινα να εἶν χει
 ρότεροι ἀπὸ ἐκείνοῦ όπου ἀπὸ τὸν θυμόν τως γίνουωται ὡς ἐν μαινόμε
 λ ἔ νοι, ἑ ἔξω ἀπὸ τὸν νοῦτῶς, ἐπειδὴ με τὴν μαβρότητα καὶ μελανίαν
 τῆς σκοτῆνοῦ μίωσι ἠβελήσασι να ἀφανίσου, ἔ να διώξου τὴν ὀραιὸ

τητα & τὴν λαμπρότητα τῆς χάριτος τῆς ποδισεράς, τῆς ἀγίας πνεύμα-
 τος. μετὰ μὲν ἄλλω λοιπὸν ἐπιμέλειαν & φρονίδια μᾶς κἀμνευ ζεεία
 νὰ πολεμοῦμεν εὐαγγέλιον ἐτοιμοῦ τῆς ὀφείας, τῆς πάσῃ λέγω τῆ μα-
 ριῶδ' οὐ καὶ πλάσῃ θυμοῦ, δὲ τί ἔχοντες ἡμεῖς φροῦκὸν νὰ κλινώμεν
 εἰς θυμὸν, πέραν ἄλλ' ἡμερῶν καὶ συμβουρῶν τῶ φύσιν μας, κα-
 θὼς καὶ ὁ ὄρις τῆς σαρκικῆς ἐπιθυμίας & τῶ σωμάτων, ἔχει εἰς βοή-
 θειαν τοῦ φύσιν, ὁποῦ κλίνει εἰς τὴν ἡδονῆν. Εἶδα ἱκανὸς οἰεῖσθε οἱ
 ἰσχυροὶ τὰς ἀπὸ μαρτυρῶν ὀργῶν, ἀπὸ τῶν μεγάλων πικρότητα ὅτι ὁ
 εἶχασιν εἰς τὴν ψυχῆν, δὲν ἠθέλασιν, οὐδὲ ἐδ' ὠνοῦνταν νὰ γεμαίνοισι
 φαγητὸν, καὶ ὁμοῦ μὲ τούτην τὴν ἀλογίαν ἐγκράτεια, ἐπιπρασὶ φαρ-
 μάκι ἀπάνω εἰς φαρμάκι. Καὶ εἶδα ἄλλοις, οἱ ὅποιοι ὡσὲν νὰ εἶχα-
 σιν ὑπερβολὴν ἀφορμῶν ἀλογον ἡ δεικνύει νὰ θυμφοῦσιν, ἐδ' ὠνοῦ-
 σιν τὸ ἑαυτοῦ τὸς εἰς τὴν γαστριμαργίαν, δὲ νὰ ἔχουσι ἀπὸ τῶ φαγητὸν
 καὶ τῶ ποτὸν ἐκείνο τὸ φάρμακον ὅπου δὲν ἐμποροῦσαν νὰ ἔχουσι ἀπὸ
 τῶ ἐκδίκησιν, ὅπου δὲν ἐδ' ὠνοῦνταν νὰ κερῶσι, ἡ τέτοιας λογίς λο-
 γιάζοντες νὰ ἔχουσι ἀπὸ τὸν βόθρῳ καὶ τὸν λάκκον, ἐπέφτασιν εἰς
 τὸν ἐγκρεμὸν. Καὶ ἄλλοις πάλιν εἶδα φρόνιμοις. οἱ ὅποιοι ὡσὲν κα-
 λοὶ ἰατροὶ, συγκερῶντες καὶ τὰ ὅμοια, δὲν ἐλυπήσασιν μεγαλύ-
 τερα τοῦ ἑαυτοῦ τὸς μὲ τὴν ἀλογίαν καὶ ἀδιακρίτῳ ἐκράτεια, κινού-
 μενοι ἀπὸ τὸν μέγαλον τὸν θυμὸν εἰς τὸ τοῦ οὐδὲ πάλιν ἐδ' ὠθήσασιν ἀπὸ
 τὸν ἰδίον τὸς θυμὸν εἰς πόδισιν ἡ ἀτακτὸν φαγητὸν, μάλιστα μὲ τὰ
 σωματικὰ καὶ σωματικὰ φαγητὰ, μὰ πρὸς τὸν τὸ ἑαυτοῦ
 τὸς, ὡφελήσασιν μεγαλώτατα; μανθάνοντες νὰ πρᾶνοῦσιν ὀγλύ-
 γρα τῆς λόγου τὸς, καὶ νὰ μὴν σέκουται πολλὰ εἰς τὸν θυμὸν, & εἰς
 τὴν ὀργῆν. Καμίαν φορὰν ἡ μελωδία, ἡ τὸ ψάλλον τὸ σύμμετρον καὶ
 χαλὰ καὶ πρᾶνεὶ καλῶτα τὸν θυμὸν. καὶ μὲ τῆς πνευματικῆς
 χαρῆς ἀφανίζεται. & καμίαν φορὰν πάλιν ἡ ἀμέτρος καὶ ἀκαρῆ με-
 λωδία σὺνέρχεται & ἐσμίγει μὲ τὴν φιληδονίαν ἡ τὴν ἀγάπῳ τῶ κα-
 σιμικῶν πραγμάτων. Ἄλλ' ἡ τῆς κανονίζοντες τοῦ καμνοῦ, & δὲ μοιρά-
 ζοντες καὶ θε ὄρας δ' ἔργον ὅπου τῆς πρέπει, μποροῦμεν νὰ δουλώω-
 μέσασιν, ἀπὸ τῆς μὲ μετῆρῳ δὲ φροῦκισιν. Καθεζόμενος καμίαν
 φορὰν δὲ καποιαν χερίαν ἀπ' ἔξω εἰς τὰ κελία καποιαν ἡ συχασῶν,
 τὸς ἡκουσα καὶ ἐφίλονει καὶ ἔσιν ἀνάμεσά τὸς μὲ μεγάλων πικρότη-
 τα ἡ θυμὸν, καθὼς ἀπὸ τῆς ὁποῦταν μάχουται εἰς τὰ κλουβία
 τὸς, ἡ πηδῶντες κατὰ πρῶτον ἐκείνου ὁποῦ τοῦ ἐλύσῃσιν, ὡσὲν λ-
 τὰ ἡθελεν εὐρίσκεσαι ἐκεῖνος πρῶτον ἐκεῖ. τοῦ ὁποῖοις ἐγὼ ἐσυμβέ-
 λουσα

λδισα πτωσ και δισεβωδ να μιλς εικουσι χωριατως ε ιδιαισικα, μα
 μαλιστα να συγκατοιχησουλ εις τω ζωοδαν τω μοναχων. Αλα να μιλ
 γηρουσιν ατα εκειοπου ηθνε ανθρωποι, δ αμυνες, δ υρισκομυροι με του
 τλω τως τλω ατελθθητα εις πολλων λογίων λογισμους και φαντασιας
 ε μανιωδ εις. και παλιν εσοχασηκα αλλωσ, οι οπωοιοι εχωντας ταισ καρ
 θιασ τως πορνικωσ, ε ελοσμοσιν εις τα βρωματα ησ κοιλιασ, εδ ε
 χνασιν οον εις ε φανόμερον να εν προοι ε μετεωρισμ, και φιλαδέλ
 φοι, και καλλιπεσωποι, και παρρησιασμοι, τω οπωοιοσ ενθεθησα
 να μετελθοσι τω ησυχασικω ζωω, η οπωοια ωαν ενα μαχαρικο
 φτερον κερτει και ξηρανει πασα λογισ ακαθαρτην λαγγειαν, ε χρστα
 σιαν τω βρωμάτων, και μισα και δ ενα και δ αλλο απο τωτα πα πα
 θη, ε τωτο εδ εσυμβουλοσ, ελα να μιλω μεταβαλθοσι ε μεταπε
 σοδην ελεει να απο τω λογικω φύσιν εις τω αλογον. και επειδ ινεις
 απ εκεινωσ μου ελεγασι πωσ εσυνουωταν λυπιτερα και αθλια και
 εις τωτα πα δυο παθη ετζη εις τω ζωοδαν τω αδελφων, ωαν και εις
 τω εσημον, με εμπεδιμα ευλαβεσ ε σωτηριωδεσ τωσ εμπόδιτα παν
 τελωσ να μιλω περνουσι και να κυβερνοωται αυτεξουσιωσ ε κατα δ
 θελημάτωσ, ε σινουθεπσα κρυφα και φιλικα τωσ προεσάτωσ τως
 εττωτο, να τυχένοσι να τουσ κεινοω να εικεσι μοναχοι τωσ κεινοωσ
 και κεινον, και κεινοωσ παλιν εις τω τειση και ζωοδαν τωσ αδελφων, δι
 δωνιτασ τως ποτε εττωτο το εργεχρον, ε ποτε εκεινον, εις εξοπον οπου
 υποτασωντας ε διδωντας τον λαμόντωσ εις καθε προαγμα εις τον
 σινδυμαπκόντωσ προεσάτω ε κυβερνήτην, να υρισκοωται εις υποτα
 γωω τελειαν. Ε κεινοσ οπου αγαπα και σπουδ αζει εις τω γαστριμαρ
 κει γαν ε εις ταισ ηδοναισ ησ σαρκωσ, χαλα τον εαυτον του, η ιτωσ και κει
 νενα αλλον οπου αγαπα τα ηθη του και τω μάθησιν του. μα οθυμια
 θησ πολλαισ φοραισ ωαν λυκωσ τεράσσει και ανακητώνει ολλω τω ποι
 μνω ε τω ζωοδαν τωσ αδελφων. ε καταφρονωντας τωσ αλλωσ, με
 τω σκανδαλοποιόντου ζωω, λυπει ε πικρανει ε λαβώνει πολλαισ
 λ ψυχαισ. Χαλεπον ε βαρυ προαγμα ειναι βεβαια, να τεραξη η ινεις
 τον ενδονοφθαλμον ησ καρδιασ με τον θυμον, καθωσ ειπεν ο προφή
 τησ. εταράθη απο θυμην ε ομματιμου. μα πλεα χαλεπωτερον ε
 χειροτερον ειναι να δειξη πινασ και να φακρωση τω δομω ησ ψυ
 χησ με τα λαγια οπωσ εδ ηροσδην απο τα χειλη. μα να θελη ηναισ και
 λε με τα χαρδια να τελειωνη τω θυμωδη ε μανικω δομω ησ ψυχησ,
 ειναι προαγμα χαλεπωτερον, και ολωσ εδολου εθρον και αλλοξισου

Ψαλ. 5.

ἀπό τῶν μοναδικῶν, ἔ ἀγγελικῶν ἔ θεϊκῶν πολιτείαν. Ἄν θέλῃς, ἔ
 αἰ λογαζῆς νὰ ἰσχυρῶς εἶα μικρὸν καρφί εἰς τὰ ὀμμάτια τῆς πλυσίτου
 σου, δὲν πρέπει αὐτὴ τῆς σμύλης τῆς ἰατρικοῦ ὀργάνου νὰ μεταχειρίζεσαι
 εἶα δοκάρι, ἤ ῥου βαριῶν καὶ ὑβοισιὸν λόρον, ἔ χήματα ἀπρεπῆ,
 δὲ αὐτὴ τῆς ἠθελῆς καὶ μετὰ πῶμασόν τερον κακὸν πρᾶ ὅπου ἔχει, καὶ ἠθελῆς
 τῆς τὰ κόψη καὶ ἀγάλη, μὰ πρέπει νὰ μεταχειρίζεσαι τὰ ἰατρικῶν ἐρ-
 γαλειῶν τῆς πραξίας διδασκαλίας, καὶ τῆς μακροθύμου ἔ καλοσ-
 νάτης ἐπιμηψέως, καθὼς ἐδίδαξεν ὁ ἀπόστολος λέγωντις, ἐλεγεῖς,
 ἐπιπίμπου, πρᾶκάλουσε μὲ καὶ ἄτα ὑπομηνῶν καὶ διδασκαλίαν, ἔ δὲν
 εἶπε, κτύπησε μὲ τὰ χαίρια σου, ἔ δ' εἶρε, ὁμως αὐτὴ ἠθελῆς καὶ μετὰ
 τῆτος χρεῖα, εἶπε το πρέπει νὰ γίνεται απανίως ἔ ὀλιγωτάταις φοραῖς,
 ἔ ὅχι μὲ τὰ χαίρια σου, μὰ μὲ ἄλλων ἔ χαίρια, μήπως ἔ ἠθελῆς σρέ-
 ψης καὶ γυρίσης τῶν διορθωσῶν εἰς ἐκδίκησιν. Ἄς σοχασοῦμεν κα-
 λὰ, καὶ θέλωμεν εἶρε πολλοῦ ἀπ' ἐκείνου ὅπου θυμώνοιαται, νὰ κα-
 μνοῦν πρὸς θυμὸν τῶν νησιῶν, τῶν ἀργυριῶν, καὶ τῶν ἠσυχῶν. Ἄξ
 ἢ τῆτος εἶν ὁ σκοπὸς τῆς πονηροῦ δ' ἀμνηστίας νὰ γυρῶν μὲ πρὸς αἰ-
 τανόιας καὶ πένθους, νὰ τῶς βαῖν ὁ μπερστωρ, καὶ νὰ τοὺς καταπέ-
 θη νὰ ξεξέχουσι τὰ πρᾶματα, ὅπου ὁμοροῦσι νὰ αὐξάνουσι ταῖς ὑλας,
 ἔ τὰ πάθη, καὶ ὅπου διδοῦν ἀφορμῶν καὶ ὑπόθεσιν εἰς τέτοιας λογῆς
 κακῶν ἀδείναι τῆς μαρτυροῦ θυμῶ. αἰ εἶα ἔ καθὼς εἶπαμεν εἶας
 θυμώσης, ἀχρῆς ἔ θορυβώσης μοναχὸς ὡς ἂν λύκος δ' ὠρεται μὲ τῶν
 ζωοδῶν τῆς δ' ἀμνηστίας νὰ ταραξῆ καὶ νὰ ἀνακτώσῃ μίαν ποί-
 μινῶν ἔ ζωοδῶν τῶν μοναχῶν, κατὰ πᾶσαν αἰάγκην ἔ εἶας σοφῶ-
 τῶς μοναχὸς ἔ εἰρωπικὸς βοηθημῶς ἀπὸ τὸν ἀγαθὸν ἀγγελον, θέ-
 λει δ' ὠρηθῆν νὰ καταπαύσει ὄλωσ τοὺς θορύβους, καθὼς εἶα ἀσπὶ γε-
 μάτον λέει δ' ὠρεται χυλόμῶν εἰς τῶν θορυβώδη θάλασσαν νὰ γα-
 λωιάσῃ τὰ κύματα τῆς, ἢ νὰ καμῆ νὰ σωθῆ τὸ κερᾶβι. ἔ κατὰ ὁ
 πρᾶτος ἀνιμῶν μὲγάλων κέλασιν, ὅπου ἔθορυβῆσε τῶν ζωοδῶν, τέ-
 τοιας λογῆς τῆς δ' ὀτέρου θέλει εἶσαι μὲγάλος ὁ μωδὸς, ὅπου τῶν εἰρή-
 νουσε, δὲ αὐτὴ θέλει εἶσαι τύπος ἔ ἀγία ἀφελείας εἰς ὄλους. Ἡ ἀρχὴ
 τῆς μακαρίας ἀνέξ μακίας, ἤ ῥου ὅποταν ὑπομῶν ἕνας πᾶσα λογῆς
 κακὸν ἀπὸ ἄλλον, εἶναι νὰ καταδέχεται μὲ πικράδα ἔ πόνον ψυχῆς
 ταῖς ἀπ' ἑαυτοῦ καὶ ὑβρισίας ὅπου τῆς ἔρχονται. Ἡ μεσότης εἶναι, νὰ
 μηδὲν ἀρίσκειται λυπηρῶς δὲ αὐτάτης. καὶ ἢ τελείωσις εἶναι, αἰ
 ἀρίσκειται ζῶπῃ, νὰ ταῖς λογαριάσῃ ἐτούταις ἕνας ὡς ἀφελείας καὶ
 ἐπαίνους. Χαῖρε ἐσὺ ὁ πρῶτος, ὅπου ἤρχησε νὰ μαθαῖν εἰς τέτοιον
 ἔ ὄπον

κ. Τιμο. δ.

ΒΙΒΛΙΟΤΗΚΗ ΤΗΣ
 ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ
 ΚΑΘΟΛΙΚΗΣ ΚΑΙ
 ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΗΣ
 ΕΡΕΥΝΑΣ ΤΗΣ
 ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ ΑΘΗΝΩΝ

ἔσπον τῷ ὑπερβύλῳ. Στέκε ὑγιῆς ἔναπαυμένος ὁ δ' ἄλλος, ὁποῦ
 πρὸς πρὸς τέτοιας λογῆς εἰς αὐτῷ. Μὰ μακρότερος καὶ καλορίζικτος
 εἶσαι ὁ ξίτος ὁποῦ χαίρεσαι εἰς τὸν θυ, λογαριάζοντας τὰς ὑβρεις δ' εἰ
 ἐπ' αἴρους. Εἰσηλάδ' οὐτα ἐγὼ εἴνα θέαμα ἐλεῖνόν σιμᾶ εἰς ἐκείνους
 ὅσοι εἶν ὑποκέμενοι εἰς τῷ μανικῷ ἔθιρῳ δὴ ὄργλῳ, ὅσοοῖον εἶδα
 ἔθιρ ἤρχετον εἰς ἐκείνους ἀπὸ τῷ ὑπερβύλῳ ἔθιρ τῷ ἔθιρ πῆλτων. Ἄθ' ἔθιρ
 ὄργλῳ ὄργλῳ πῶς δὴ ὄργλῳ τῷ νικημένοι ἀπὸ τῷ ὄργλῳ, πάλιν ἐκ-
 νοιῦνται εἰς ὄργλῳ, ἢ βλέποντας ἐγὼ πῶς εἴνα πῶμα ἐκδικημέ-
 νων μὲ ἄλλο πῶμα, ἔθιρ μάζουμου. καὶ θεωρῶντας ἄλλο πῶς ἐκδι-
 κημένασιν ἀμαρτίαν μὲ ἀμαρτίαν, τοῦ ἐλυπούμενου. καὶ ξέμων-
 τας τῷ τῶστω παντοῦν τῆ δ' αἴμονος, παρὸλίγον ἐγίνουμου ἀπε-
 λωσμενος ὅθιρ εἰς τῷ ζώλωμου. Ἀνίστασ ἢ πνᾶς ἢ ἤελον ἰδ' εἰκαίνα
 ῥίση τὸν ἐμὸν ἄλλο, πῶς νικᾶται ὄργλῳ ἀπὸ τῷ ἔθιρ, καὶ τῷ ὄργ-
 λῳ, καὶ ἀπὸ τῷ πονηρίαν, καὶ ὑπόκρισιν, καὶ ἄθ' τῆ τοῦ ἔθιρ εἰς
 νοιῦνται ἀνασπᾶση ἐναντίον ἐτοιμῶν τῶ παθῶν τῷ διζομεν μά-
 χαίραν τῆς πρᾶότητος καὶ τῆς ἀνεξ μακίας, ἐπ' ὅσοι κῆ μινει χρεῖαν ὄργ-
 νωντας ἀπὸ τῷ ἐλδουθερίαν ὁποῦ εὑρίσκειται, καὶ ἀπὸ τὰ κινήματα τῶ
 παθῶν, νὰ εἰσέβη εἰς τῷ ζωοδίαν τῶ ἀδελφῶν τῶ μοναχῶν, ὡς εἰς
 εἴνα ἔθιρ τῆς σωτηρίας ἄλλο, ἀν' ἔχῃ ὁ ὄργλῳ νὰ ἐγδ' ὑθῆ ἔθιρ τὰ πᾶ-
 κ' θη τελείως, δ' εἰ νὰ δεικηθῆ μὲ τῶν ὑβρεισῶν καὶ ἀπμῆμῶν ὁποῦ θέ-
 λει ἔχει ἐκεῖ, καὶ ἀκρῆ ἀπὸ τῶν παραχῆς καὶ τῶν πειρασμῶν τῶ ἀ-
 δελφῶν, συρρόμενος ἔθιρ δερρόμενος νοητῶς, ἢ ἴσως ἔθιρ ἀδελφῶν
 καὶ λακίλομενος, ἔθιρ παρὸμῶν, νὰ δεικηθῆ λέγω νὰ ἐξελπίων ἔθιρ
 νὰ κῆ θάρση τὸν ῥῦπον ἔθιρ τῷ συχασίαν ὁποῦ δὴ ῥίση μὲν εἰς τὸ εἴδ' ὑ-
 κέ μα τῆς ψυχῆς του. Καὶ πῶς αἰ ἀμῆμῶν καὶ αἰ ὑβρεισῶν νὰ εἶναι τὸ
 πλύσιμον τῶ παθῶν τῆς ψυχῆς, αὐτῆ ἢ φωνῆ τῆ λαοῦ ἀς σὲ καταπεί-
 σῆ, δ' εἰ ἔθιρ πνᾶς ἀπὸ τοῦ ὄργλῳ, ὁποῦ τῶν ἀπμῆμῶν καὶ ὑβρίσῶν κῆ-
 νεῖα κῆ πᾶ πρῶσωπον, ἔθιρ ὄργλῳ τῷ θεῖαν νὰ λέγοισι, καυχόμενοι ἐμπρο-
 σθεν ἀλλοτῶν, ὅθιρ δ' ἐπλῶα τὸν δ' εἶνα. ὅσοοῖον πρᾶγμα εἶναι ἀλη-
 λ' θινόν. Ἄλλη εἶναι ἢ ἀοργησία ὁποῦ κινᾶται ἀπὸ ἔθιρ πνᾶς εἰς τοῦ ἀρ-
 χαρίως. καὶ ἄλλη ἢ ἀκνησία εἰς ὄργλῳ, ἢ ὅσοια εὑρίσκειται εἰς τοῦ
 τελείως. Ἄθ' ἔθιρ ἢ ἢ πρῶτη ἔθιρ δερμῆ ὡς μὲ χαλινάρι μὲ εἰ δ' ἀκρῶν
 ἔθιρ μὲ τῷ ὑποταγῶ. μὰ ἢ δ' ἄλλοι εἶναι θανατωμένη ὡς μὲ μίαν
 μάχαίραν ἀπὸ τῷ ἀπάθειαν. Εἶδα ἐγὼ ἔθιρ μοναχῆς ὁποῦ ἢ πῶμα
 λ' εἰ δ' ἔθιρ ὄργλῳ. ὁ εἴνας ἀπὸ τοῦ ὄργλῳ ἔθιρ πνᾶς καὶ νὰ παραχῆ πολ-
 λὰ ἀπὸ ἐκείνας τῶν ὑβρεισῶν, ἐδ' ἀγκάθη, ἔθιρ ἐπαραχῆ, καὶ ἔθιρ καὶ

να ἐσιώπησε καὶ νὰ ὑπέμεινε . ὁ δὲ ἄλλος, ἔχαρθηκε μὲν διὰ τὴν λόγου
 του, ὁ μὲν ἐλυπηθῆκε διὰ ὄνομα ἐκείνου ὅπου τὸν ἐλοιδορήσε . μαὶ ὁ ξί
 πτος λογάζωντας εἰς τὸν νοῦτό του τὴν βλάβην τῆς πλησίου σου, ἐκλασε
 μετὰ δάκρυα . καὶ ἐδύετον νὰ θεωρῆ ἱνάς ἐκεῖ ὁμάδι ζωῆς ἀ
 πὸς τῆς φόβου, καὶ τῆς μιδεῦ, ὡς πῆς ἀγάπης . Καθὼς ὁ στυρετὸς τῶν
 σωματίων εἶναι μὲν σῆας, ὁ μὲν δὲ ἔχει πολλὰς ἔ ὁ χ μίαν ἀφορμὴν
 πῆς ζεσεῶς του καὶ πῆς πύρας του . τοιοῦτο ζόπως καὶ ἡ ζεσις καὶ ἡ κί
 νησις τῆς θυμῆ, ἴσως δὲ ἔ τῶν λοιπῶν μας παθῶν, ἔχοσι πολλὰς καὶ
 διαφοροῦσ τὰς ἀπίας ὡς ἀφορμὰς τὰς . διὰ τῆς τοῦ εἶναι ἀδύνατον νὰ
 μπερῆσῃ ἱνάς νὰ διορίσῃ μετὰ σῆα ἔ τὸν αὐτὸν ζόπον, καὶ νὰ φανερώσῃ
 τὰς διαφορὰς τὰς . ὁ μὲν ἐγὼ δὶ δὴ βούτιμ τὴν γνώμην, ἔ τὴν βου
 λην, ὡς κατὰ τὴν ὀπιμείλειαν καὶ τὴν ἀπουσίαν καθ' ἑῶς ὅπου διορίσε
 τὰ ἀρρώστος εἰς τὴν ψυχῶν, κἀμνει χρεῖαν νὰ γυρῆσῃ ἱνάς μέθοδον
 ἔ σφάται νὰ τῆς δίδῃ καὶ τὴν πρῆπουσαν θεραπείαν . Πρῶτη λοιπὸν θε
 ραπεία ἦθελεν εἶσαι, τούτη, νὰ γνωρίσῃ καθ' ἑῶς τὴν ἀπίαν τῆς πίνου
 σου, ἔ πῆς ἀρρώστος σου, διὰ τὴν διορίσωντας ὡς γνωρίζωντας τὴν ἀπίαν,
 τότε μετὰ τὴν διείκω πένονιαν, ἔ μετὰ τὴν ὀπιμείλειαν τῶν πνύματικῶν
 ἰατρῶν, καὶ πνύματικῶν πατέρων, διελόμεν παρὴ ἡμεῖς ὁποῦ ἀρρώ
 στω ἔ σ βοήθημα τῆς ἐμπλάσφου ἀρμόδιον πρὸς τὴν ἀρρώσταν διὰ
 θεραπείαν τῆς . ὡς δὲ πρῶτον εἶγμα . Ἐκεῖνοι ὁποῦ θέλωσι νὰ εἰσε
 βουθῇ κατὰ τὴν ὀμάδι μετὰ μᾶς εἰς τὴν προκείμενόν μας νοερόν δικαστή
 ριον, ὡς εἰς σῆα δικαστήριον κερμινόν, εἰς τὸ ὅποῖον ἴζεταζόμενοι οἱ
 κἀκωποιοὶ, πένονοὶ τὴν ἀπόφασιν τῆς κριτῆ κατὰ τῆς λόγου τῆς, ἄς εἰσέ
 βουθῇ, καὶ ἄς ἴζεταζοῦσιν ὀμάδι μετὰ κἀκωποῖον ζόπον κρυφόν διὰ τὰς
 ἀπίας ἔ ἀφορμὰς τῶν πρειρημένων παθῶν . καὶ πρῶτον ἄς πααθῇ
 ἐπὶ τὸς ὀθυμὸς ὡς σῆας τύραννος, ὡς δὲ θῆ ἡματα μετὰ τὰ δεισμά
 πῆς πρῶτοπτος, ὡς συρθῆ ἀπὸ τὴν ἀγίαν ἀγάθω ἐμπρῶσιν τῆς βῆ
 ματος τῆς λογικῆς μέρης πῆς ψυχῆς, δεινόμενος ἀπὸ τὴν μακροθυ
 μίαν, καὶ ἄς ἴζεταθῇ κατὰς πρῶτον, ἐρωτῶντας τὸν τοιοῦτο ζόπως καὶ
 λέγωντας του . εἰπέ μας ὡς πρῶτον καὶ ἄσπεμνε καὶ ἀκαθῆσαστε θυμῆ
 δι' ὄνομα τῆς πατρὸς ὅπου σὲ ἐχθύνησε, ἔ πῆς μητρὸς σου ὅπου σὲ ὄυγαλε
 κακῶ, ἔ τῶν ἰῶν σου, ἔ τῶν μιανῶν σου θυγατέρων τὰ ὀνόματα . καὶ ὁ χ
 μένον ἐπὶ τὸ, ἀλλά ἔ πῶμασότερον φανέρωσέ μας τὰ σημάδια, ὡς τὰς
 ὀνομασίαις τῶν ἀρετῶν ὅπου σὲ πολεμοῦσι καὶ ἀποκτείνουσί σε, ἔ ἐκεῖ
 νος ὁ τύραννος θυμὸς ἴζεταζόμενος πῆς λογίς, καὶ ἀποκρινόμενος
 πρὸς ἡμᾶς θῆ λη φανῆ νὰ μᾶς εἰπῇ ἡ τζη καὶ χθύνησέ μου εἶναι πολλὰς

καὶ ὁ πατήρας μου δὲν εἶναι μόνον σῖας. Ὡς αἱ μητέρες μου εἶναι, ἢ κληροδοξία. ἢ φιλαργυρία, ἢ γαστριμαργία, ἢ ἀκρομυδία ἢ ἢ πορνεία. ὁ πατήρας μου ὅπου μὲ ἐγλήνησεν, εἶναι ὁ τύφος Ὡς ἢ ὑπερηφάνεια. αἱ θυγατέρες μου εἶναι, ἢ μνησικακία, ἢ ἐκδίκησις, ἢ ἐχθρα, ἢ φιλονεικία
 ἢ ὅπου τὰ γυρσίγη νὰ δικαζώνεται πινὰς αὐτός του. καὶ τὸ μίθος. οἱ ἀντιδικοίμου εἶναι αἱ ἀρεταῖς ὅπου εἶναι σῖας πῆρας εἰς ὄλα ἐτῆτα τὰ πάθη, καὶ μάλιστα ἐκείνης αἱ δὲ ὅπου μὲ κραζούσι δεμδύον, ἢ πρᾶότης, Ὡς ἢ ἀοργησία. μὰ ἐκείνη ὅπου παντοτινὰ μὲ ἐπιβουλεύεται, ὀνομάζειται πατεινοφροσύνη, τὴν ὅποιαν σοῖος νὰ τὴν ἐγλήνησεν, ἐρωτήσετε τὴν αὐτὴν, καὶ εἰς τὸν τόπον τῆς θέλει σῖας ἐφανερῶσι. εἰς τῆστον δὲν ὄγδρον βαθμῶν, εἶναι βαλιδύον ἐσεφάνη τῆς ἀοργησίας, δὲ ὅπως ὅπου ἐφορεῖ φισίκα, ἴσως δὲν φορεῖ ἄλλο. μὰ ἐκείνος ὅπου δὲ φορεῖται ἀπὸ τοῦ ἰδρωτῆος σου, ἐτῆτος ἐπέραςεν ὀλοτελῶς ἢ τοὺς ὀκτὼ βαθμοὺς τῆς κακίας καὶ ἐνίκησέτω.

ΒΑΘΜΟΣ Ε'ΝΝΑΤΟΣ.

Περὶ μνησικακίας, ἢ γου δια τὴν ἐνθυμησιν ὅπως ἔχει πινὰς εἰς τὸ κακὸν ὅπου τοῦ ἐκαμῆν ἄλλος, καὶ δια τὴν ἐκδίκησιν.

ΤΙ ὅσαις ἀρεταῖς βέβαια προνοιάζονται εἰς τὴν σάλαν ὅπου εἶδεν ὁ ἰακώβ, μὴ ἀπόσας κακίας εἶναι ὁμοίως τῆς ἀλυσίδας ὅπου ἔπεσεν ἀπὸ τὰ χάριτα τῆς πέξου τῆς κρυφαίου τῆς ἀποσῶλων. Γενέ. κ. ε. πρᾶξ. ιβ.
 τί αἱ ἀρεταῖς ἐπιμυδῶν ὁμάδι, πέμπωντας μία εἰς τὴν ἄλλην, συκάνουσι καὶ ὑφώνουσι ἐκείνον ὅπου ἐκ προαφρέσεως σου ταῖς μετέροχεται καὶ ἐργάζεται ταῖς, εἰς τὸν ἔρανον. μὰ αἱ κακίας Ὡς τὰ πάθη ἐχρῶσι ζωήθειαν νὰ γληνοῦσιν σῖα τὸ ἄλλο ὁμάδι καὶ νὰ συσφίγρουνται. πρᾶξ. ιβ.
 ἢ κούστα μὲν τῆ ἀφρονος καὶ ἀζωέτου θυμῆ καὶ ἀνόμασέ μας. πρᾶξ. ιβ.
 ἢ νημα ἐδικόνου τὴν μνησικακίαν. ἐπειδὴ λοιπὸν καὶ ὁ κμοδὸς καὶ ὁ τόπος μᾶς κράζει, ἀς ὀμιλήσωμεν Ὡς δὲ τῆς λόγουτις. ἢ ἐνθυμησις λοιπὸν τῆς κακιῶν ὅπου ἐλάβαμεν ἀπὸ πανσῖα, ἢ γου ἢ μνησικακία, εἶναι σῖα κρύψιμον ἐχωήματα τῆς θυμοῦ. σῖας φυλακίζοας τῆς σφαλμάτων. σῖα μίσος τῆς δικαιοσύνης. σῖας χαλασμός τῆς ἀρετῆς. σαγίτα, καὶ φαρμάκι ὅπου φαρμακεύει τὴν ἀρετὴν τῆς ψυχῆς. Σκώλικας ὅπου παντοτινὰ δ' ἀμάζει. ἢ ταλαιπωρᾷ τὸν νοῦν. ἐξέρονη ἢ ἀίχου.

Ἐαίχμη τῆς προσδοχῆς. ἀφανισμός καὶ ἐκψύχων τῆ πρῆλιαλεμα
 ζου, ξείσις ἔ αλλοξίωσις τῆς ἀγάπης. καρφί πηγμῶν εἰς τὴν ψυ
 χλῷ, ὁποῦ τὴν κρατεῖ διωατὰ πληγωμῶν. μία ἀφθισις χαρῆς ἢ ο
 βλῷ, μὲ πικρὰν γλυκύ πτα ἀγαπημῶν ἀπ' ἐκείνους ὁποῦ χαίρουσται
 ἐὰ κρατῶσι Ἔ νὰ τρέρουσὶ τὴν ἐνθύμῃσιν τῆ κακῷ. μία ἀμαρτία παν
 ἔ
 ἔτιωῆ, μία πῆανομία ὁποῦ δὲν κριμάται. μία κηκία καθημερινὴ
 ὁποῦ κ' ἀθε ὄραν κινᾶται. Ἐ' νὰ πάθος εἶν' Ἔ τῆτο δ' σκοτεινὸν καὶ π.
 κρόταζον πάθος τῆς μνησιμακίας ἀνάμεσα εἰς ἐκείνα ὁποῦ ἔχουσι
 καὶ δὲν ἔχουσι, ἢ Ἔ ὁποῦ ἔχουσι, δ' ἀ ἢ ἢ μνησιμακία ἔχουσται ἀπὸ
 τὸν θυμὸν, ἔ πάλιν τούτη ἔχουσ τὸν φθόνον, καὶ τὸν φόνον. Δ' ἀ τῆτο
 ἔπειδὴ ὑβρίσθῃ καὶ ἢ πμάσθῃ ἀρετῶς, δὲν θέλωμῃ δαιμόνηση πολ
 λὰ Δ' ἀ τῆ λόζουτου. Ἐ' κείνος ὁποῦ ἔ παυσε τὴν ἔργῶν, ἐθανάτω σε
 τὴν μνησιμακίαν, μὰ καθὼς ζῶντας ὁ πατέρας, δὲν παύσ νὰ ἔχουσται
 δία, ἐτ' ἔξη δ' ἀ μῶντας καὶ ἢ ὄργῆ, ἔχουσ τὴν μνησιμακίαν. Ἐ' κείνος ὁποῦ
 ἀπὸ κησεν ἀγάπῶν, ἔδωξεν ἀπὸ λόζουτου τὴν ὄργῶν καὶ τὴν μανί
 ἢ
 ταν, ὡς ἐν ἐχθρούτου θανασίμους. μὰ ἐκείνος ὁποῦ κρατεῖ τὴν ἔχραν,
 μαζώνει εἰς τῆ λόζουτου κίωσις ἀ κηρους καὶ ἀδιαφόρεσις, λοζιάζων
 τας πανἔτιωῆ μὲ ἢ ἔόπον νὰ ἐκδικηθῆ. Ἡ ἔάπεζα τῆς ἀγάπης,
 χαλᾶ δ' μίως. καὶ τὰ δ' ὄρα ὁποῦ χαρίζουσται μὲ καθαρὸν σκοπὸν ἢ
 γνώμῶν καλῶν, ἐμαλᾶξασι καὶ ἐπρᾶύνασι τὴν ψυχλῷ ὁποῦ ὄρίσκει
 κ
 τον μὲ ὄργῶν. ἢ ἔάπεζα ὁποῦ δὲν εἶναι πῶσιςα πῶλυτελής καὶ πλου
 σία, εἶναι μᾶνα καὶ ἔχουσται θάρρους καὶ παρρησίας σιμᾶ εἰς ἐκείνον
 ὁποῦ ὄρίσκειται καλεσιμῶς. Δ' ἀ τὴ πολλᾶς φορᾶς ἀπὸ τὴν πόρταν
 τῆς ἀγάπης ἐμπάνθ εἰς τὴν ἔάπεζαν ὁποῦ μὲ πολλᾶς πῶσιςαίς ἐπ'
 ἢ τοιμαπρῶν, ἢ ἄχορταγία ἔ γαστριμαργία ἐκινᾶ ὁποῦ ἐμαλέθῃσεν.
 κ
 Εἶδα πῶς ἔ μίσις ἐλυσε καὶ ἐκψῆ τὸν δεμὸν τῆ σαρκικῷ ἔ πορνι
 κῷ ἔρωτος, ὁποῦ ἐκῶται πολὺ κηρὸν. καὶ ἢ μνησιμακία τὸν ἐμαμῶν
 ἐκῆθαυμασῶς καὶ ἔξω ἀπὸ καθε ἐλπίδα ἀπ' ἐκεί ἔ μᾶθῃ νὰ ἀπὸ
 μῆνῃ, καὶ νὰ φυλάγεται λυτὸς ἔ ἐλδύθεος, εἰς ἔόπον ὁποῦ δὲν ἦτονε
 πλῆα διωατὸν νὰ ξαναδεθῆ. Ἔ ἢ ἔνε βέβαμα εἰς ὄραμα θαυμασὸν, ἢ
 νὰ θεωρεῖ ἕνας εἰς ἀμμόνιον νὰ ἰαξῶναι ἄλλο δαιμόνιον, καλὰ καὶ
 τῆτο ἴσως νὰ ἢ ἔνε ἔργον τῆς οἰκονομίας τῆ θεᾶ, ἔ ὄχ τῆ δαιμόνων.
 Ἡ μνησιμακία εἶν' πολλὰ μακρὰ ἀπὸ τὴν σερεῶν ἢ φῶνικῶν ἀγάπῶν.
 μὰ ὁ πορνικὸς ἢ ἀφθιτὸς ἔρος σιμῶνθ δὲκλα εἰς αὐτὴν τὴν ἀγάπῶν,
 καὶ τοις ἔξῶς πινᾶται κρυφὰ ἔ φθείρεται ἢ πῶσιςερά ἐμπάντωντας λ
 εἰ
 εἰς τὴν ἀγάπῶν τὴν καλῶν, ὁ σαρκικὸς ἔρος. Ἐ' σὺ ὁποῦ μνησιμακίς
 καὶ

καὶ εὐθυμᾶσαι πάντοτε τὰ κακὰ ὅπου ἔκαμην ὀπλησίον σου, ἔσει-
 ψε τέτοιας λογίς μνησικακίαν εἰς τὴν εὐθυμίαν τὴν παντοτιμὴν τῆς
 κακῶν ὅπου ἔκαμουν οἱ δάμνατες, σύριωντάς σε εἰς τὰ πάθη. ἔτσι
 ἀλαπῶντάς τὴν ἔχθραν καὶ τὸ μῖσος, γίνου πάντοτε ἔχθρὸς εἰς τὸ κωρ-
 μίους ἢ μίσατο εἰς ἐμείνα τὰ πράγματα, ὅπου σου ἐμποδίζει τὴν σω-
 τηρίαν σου. Ἡ σάρκα μας εἶναι εἷας φίλος ἀχάριστος, καὶ ἐπίβελος,
 ἡ ὁποία ὅτι πλεῖα θεραπεύεται, καὶ ξυφᾶ, τόσο πλεῖα μᾶς βλάπτει
 καὶ ἀδικεῖ μας, σύριωντάς μας εἰς τὸν ὕπνον, εἰς τὴν ὀκνηρίαν, καὶ εἰς
 ἄλλα πάθη. Τινὲς ὅπου κρατῶσι μνησικακίαν, ἐρχοῦν ζωηθεῖαν νὰ
 γίνουται διδασκαλοὶ, ἔνα δὲ ποδ' ἐχνοῦσιν ἀπὸ τὴν γραφίῃ, πῶς λέ-
 γει, νὰ ἔχει πνᾶς ἀδ' ἄν νὰ μνησικακεῖ, κατὰ τὸ ποιμῆτις πρᾶβασίς
 εἰσίσπασα, καὶ ἄλλα, ἀλληγορῶντάς κατὰ τὴν δ' ἐθέσιν τῶς καὶ τὴν
 γνώμην τῶς τὴν κακίῃ, τὰ τῆς πνύματος λόγια. ἄς καταρχώσω
 οἱ τοιοῦτο, ἀπὸ τὴν προσόχῃ τῆς ἰού χύ, τὴν ὁποίαν δὲν μποροῦσι νὰ
 πῶ λέγοσι μετ' αὐτὸν φυλάωντάς εἰς τὴν καρδίαν τῶς μνησικακίαν
 κατὰ ἴμενος. Ἀλλὰ π' λέγωντάς εἰς τὴν προσόχῃ τῶς, ἄφες τὰ χεῖρ
 μας. καθὼς καὶ ἡμεῖς ἀρίνοιμεν, καὶ ἔπειτα δὲν ἀρίνωντάς, κατὰ χύ-
 νοῦται, ἐλεγχόμενοι ἀπὸ τὸ ζωηδός τῶς, καὶ ἔξ τῆς οὐδὲ πέρινοισιν
 ἐμείνο τὸ ζήτῃσι. Οἱ πόταν παλεμῶντας πολλὰ, δὲν δ' ἐμνήθῃς νὰ χα-
 λᾶσῃς τελείως τὸ πάθος ἐτοῦτο τῆς μνησικακίας, καὶ τὴν ἀκαθῆαν,
 καὶ ν. μετὰ τὰ λόγια, καὶ μετὰ τὸ ἔξω χῆμα τῆς κωρμίου δ' εἶχνε τῆς ἔχθρῃσι,
 πῶς εἶσαι μετανοημένος, μιλῶντάς σου ὑσερα σιλίμῃ, ἔξ νὰ μπορέ-
 σῃς, ἐλεγχόμενος καὶ νυπόμενος ὅτι ἀπὸ φωτῆαν ἀπὸ τὸ ζωηδός σου,
 ἀπὸ τὴν εὐξοπιῇ τέτοιας λογίς ὑποκρίσεως ὅπου δ' εἶχρεις εἰς αὐτοῖς,
 ἔνα τὸν ἀγαπήσῃς τελείως. Τότε θέλεις γνωρίσῃ πῶς εἶσαι τελείως
 ἐλδ' ἠρωμένος ἀπὸ τὴν σπηδ' ὄνα ἐπομιῶ τῆς θανατιφόρου πάθῃς,
 ὅχι ὅποταν πρᾶκαλέσῃς καὶ προσόχῃς ἔξ ἐμείνον ὅπου σε ἐλύπη-
 σεν, οὐδ' ὅταν τὸν φιλοδ' ὠρήσῃς μετὰ νῆσικια, οὐδ' ὅποταν τὸν σύρι-
 νὰ φάτῃ μετ' ἐσένα εἰς τὴν ἔαπεζαν, μετὰ ὅποταν γνωρίζωντάς ἢ μανθᾶ-
 νωντάς πῶς νὰ ἔπεσεν ἐμείνος εἰς καμίαν ψυχικὴν ἢ σωματικὴν συμ-
 φουρίαν, πικρανθῆς καὶ κλαύσῃς ἐξ ὅλης σου τῆς καρδίας, ὡς νὰ ἦθε-
 λεις ἔχει τὸ αὐτὸ πάθος ἐν ὁ ἴδιος. καὶ κάμωντάς ἐτ' ἐξ, θέλεις γνω-
 ρίσει πῶς τότε ἀληθινὰ ἐλησμόνησῃς καὶ ἐλειώσῃς ἀπὸ τὴν καρδίαν
 σου τὴν εὐθυμίαν τῆς κακῆς, ὅπου σου ἔκαμην ὁ ἔχθρὸς σου. Ὅπου
 λέχασῃς μοναχὸς ὅπου φυλάγῃ τέτοιας λογίς εὐθυμίαν τῆς κακῆς ὅτι
 νὰ τῆς ἔκαμε πνᾶς εἰς τὴν καρδίαν σου, εἶναι πρόμοιος τῆς ἀπίδος
 ὅπου

Ματθ.
 κς'.
 Λουκ. 5.

ὁποῦ φαλοδιώντες εἰς τὰ σκοτεινά, βασιᾶ πανταχοῦ εἰς τὴν λόγου τῆς
 θανατηφόρον φαρμάκι. Ἡ εὐθύμοσι τῶν παθημάτων τῆς χύ, θέλει
 μπαρεῖ νὰ ἰαζομένη τὴν ψυχὴν ἀπὸ τὸ πάθος τῆτο τῆς μνησικηρίας,
 ὅποταν σοχαζομένη τὴν ὑπομένειν σου, ὡς τὴν ἀνέξιστακίαν σου, ἐρχομαι
 νὰ ἐξέεται δ' ὕδατὰ ἕξ τὴν αὐτομνησίαν τῆς. Καθὼς μέσα εἰς
 τὸ ξύλον δ' ἰαθρακιά σμύρον γηροῦνται οἱ σκόλικες, ἐξ ἧς εἰς ἐκεί
 νοιο, ἰαπὸ ἀπὸ ἕξω δ' εἰχνοιοὶ πλάσῃ πῶς νὰ εἶναι πρᾶξι, καὶ ἡσυχρο
 εἰς εὐθύμοσι, εἶν' ἐλληκροῦν ἡ ὀργή, εἰ μνησικηρία. Ἐκεῖνος ὁποῦ τὴν
 διαξῆ ἀπὸ τῆς λόγου του, ἀρίσκει ἐλεημοσύνην ὡς ἀφροσι τῶν ἀμαρ
 τῶν σου. μα ἐκεῖνος ὁποῦ ἀρίσκειται ἐλληκροῦς μετ' αὐτῶν, θέλει σε
 ροῦθῆ τούς οἰκνημοῦ τῆς θεᾶ. Πολλοὶ ἕξ νὰ λαβῶσι τὴν συγχώρησιν
 τῶν ἀμαρτιῶν σου, ἐδ' ὡκασί τοῦ ἑαυτοῦ των εἰς κέποις ὡς εἰς ἰδρωτας,
 γυμναζόμενοι εἰς τὰ ἀπὸ ἕξω ἔργα τῆς μετανοίας. μα ἐκεῖνος ὁποῦ
 ἀπὸ καρδίας ἐλητημονᾷ τὸ κακὸν ὁποῦ νὰ τῆς ἡκαμῆ πνας, ἐπὶ ὁφθα
 σεν ἐτούτω, πόνωντας πρὸς ἕτερα πρὸς ἐκείνοισ τὴν συγχώρησιν τῶν
 ἀμαρτιῶν του. ἐπειδὴ βέβαια εἶναι ἀληθινὸν ἐκεῖνο ὁποῦ λέγει σ' ἡ
 ζός, ἀφήσετε καὶ συγχώρηστε τῶν τῶν ὡς παρῶθι, καὶ δέλεν σὰς
 συγχωρηθῆ εἰς τὰς ἀμαρτήματα τὰς πλουσίας. Ἡ ἐλεησιμονία τῆ
 κακῶ, ὁποῦ ἐπαθε πνας ἀπὸ κακῶ, εἶν' εἰς σημάδι φανερόν τῆς ἀλη
 θινῆς καὶ καλοῦ μετανοίας. μα ἐκεῖνος ὁποῦ ἔχει μέσα εἰς τὴν
 καρδίαν σου ἔχθραν πρὸς κακῶ, καὶ λογαζέι νὰ μετνοῶ, εἶν' ὁμοιος
 ἐκεῖνοῦ ὁποῦ ἀφροῦται, καὶ φαίνεται του εἰς τὸν ὕπνον σου πῶς ἐξέ
 χει. Εἶδα ἕνας ὁποῦ κρατῶντας μέσα εἰς τὴν καρδίαν σου μνησικη
 ρίαν, ἀνάμεσα ὁποῦ ἐπ' ἀκινούσιν ἄλλοις εἰς τούτην τὴν σωτηριώδη
 ἐλεησιμονίαν τῶν κακῶν, οἱ ὁποῖοι ἐξέπομνοι ἀπὸ τὰ λόγια ὁποῦ
 ἐλέγασιν, ἐλευθεραθήκασιν καὶ ἐπαύσαν ἀπὸ τῆτο δ' θανατηφόρον πα
 θος. Μηδὲν λογαζῆ ἕνας πῶς ἐτῆτο δ' σκοτεινὸν πάθος τῆς θυμῶ, εἰ
 τῆς μνησικηρίας, ὁποῦ σκολίζει τὸν νοῦν καὶ τυφλάνει τον, νὰ εἶναι με
 ρὸν ἀμαρτήμα, ἀπὸ τὴν πολλῆς φορᾶς εἶν' ὕδατὸν ἀπὸ τὴν φύσιν σου
 νὰ ξαπλώνεται ὡς καὶ εἰς τὸν ἀνδύμα πικρὸς αἰθρώποις.

κου. 4.

Ἐκεῖνος ὁποῦ ἀπικτήσῃ εἰς τῆς λόγου του τῆτον τὸν εὐ
 ρατον βαθμόν, ἀς ζητᾷ ἀπὸ ἐκεῖ ὡς ἐκεῖθεν λοιπὸν
 μετ' ἀρροσίαν εἰς ἐλπίδα τὴν λύσιν καὶ ἀφρο
 σιν τῶν ἀμαρτιῶν σου ἀπὸ τὸν σω
 τῆρα μας τὸν χριστόν.

Περὶ καταλαλιᾶς, ἢ κατακρίσεως.

ΟΥ δὲ Ἰναὺς λογιάζω ἀπ' ἐκείνους ὅπου φρονουῦσι καλῶ, δυνάται νὰ
 γινώσκωθῃ, καὶ νὰ εἴπῃ, ὡς ἡ καταλαλιὰ νὰ μὴ γινώσκται ἀπὸ
 μίσους, Ἐ ἀπὸ τῆς μνηστικίας. Διὰ τὸ κατὰ τὴν ὑπερα ἀπὸ
 τοῦ προτέρου τῆς ἐβάλθην εἰδῶ. Ἡ καταλαλιὰ εἶναι μία γῆνα
 τῆς μίσους. μετὰ λεπτὴν ἀρρώγια, ὅσον πρὸς τὴν μητέρα του, δ' μίσους, καὶ
 παχεῖα, ὅσον εἰς τὰ πάθη ὅπου γινώσκονται ἀπ' αὐτῶν, ὡς ἡ ἑκφυρ
 μῆ. μία ἀβδέλλα τῆς ἀγάπης, ὅπου καὶ εἰς ἐκείνον, διὰ τὸν ὁποῖον
 ὀμιλεῖ, Ἐ διὰ ἐκείνον διὰ τὸν ὁποῖον ἀκί, πιπιλίζει ἑ δ' ἀπανά ὄλον
 εἶμα τῆς ἀγάπης, εἰς δ' ὁποῖον εἶμα σέκει ὄλη ἡ πνεύματι πῆ ζωῆ.
 Μία ὑπόκρισις τῆς ἀγάπης, ἡ ὅποια δίδει καὶ αὐξάνει εἰς τὴν καρδίαν
 βάρος καὶ ρυπαρισμὸς, ἑ χαλαρὴ τὴν σωφροσύνην ἑ τὴν ἀπομεινωθῆν
 τῆς καρδίας καθαρότητα. Καθὼς δούσκουεται καὶ ποιαὶ νέας γυ
 νῆρες, ὅπου δὲως καμῖαν ἑξοσώω καμνοῖσι τὰ κακὰ εἰς τὰ φανερά,
 καὶ ἀλλοιᾶς, ὅπου καμνοῖσι χειρότερα ἀπ' ἐκείνας, μὰ δὲ τὴν ὑφα καὶ με
 μεγάλην ἀχλύω, ἑ τῆ καὶ εἰς τὰ πάθη τῆς ἀλαμίας ὅπως δούσκουω
 ται εἰς τὴν ψυχὴν ἡπορεῖν ἀ ἑ Ἰναὺς, ὡς καὶ τοια εἶναι ἀνάγκη
 καὶ φανερὰ, ὡς αὐτὴν ἡ γαστριμαργία, ἡ μέθη, ἡ πορνεία, καὶ ἡ κενόδο
 ξία ἡ φανερὰ. καὶ καὶ ποια ἄλλα εἶναι τόσα ἀκρεῖα, ἑ φανερὰ, μὰ
 εἶ) ἐπιμερῶ με μεγαλύτερον πᾶσιμα, καθὼς εἶ) ἡ ὑπόκρισις, ἡ κατα
 λαλιὰ. τὸ μίσους, ὁ φθόνος, ἡ πονηρία, ἡ μνηστικία, ὅπου γινώσκονται
 ἀπὸ τὴν καρδίαν, τὰ ὅποια πάθη ὅσον εἰς ε φανόμενον, καὶ ἀπὸ ἕξω
 δείχνοσι γῆμα ἀρετῆς, ἑ ὁμως ὅσον εἰς τὴν ἀλήθειαν, ἑ ἐκείνον ὅπως
 εἶ), ἀποβλέπουσιν εἰς καιρὸν τέλος. Ἡ κρυφα Ἰναὺς κάποιαν φοράν, ὅπως
 ἐκατακρίνασι τὸν πλησίον τας, καὶ ἐκαταδίκασά τοῦ. καὶ ὁμως ἐκεί
 νοι οἱ ἐργάται τῆς κακῆς διὰ πρέφασιν ἡ ἀπαλόγησαν, καὶ ἀποκρίθηκασι,
 πᾶς τῆς δ' ἐκάμνασι διὰ τὴν ἀγάπην ὅπως εἶχασι πρὸς ἐκείνον τὸν
 καταλαλούμενον, καὶ διὰ ἡ ἐφρονίσασι τῆς σωτηρίας του. καὶ ἐγὰ
 τῶς ἀπεκρίθηκα. πᾶσατε ἀδελφοίμου, πᾶσατε ἀπὸ τέτοιας λογίς
 ἀγάπης, διὰ νὰ μὴ καμῖτε νὰ ψυδῆ εἰς ἑκάς ἐκείνος ὅπου εἶπεν.
 ἐγὰ εἰδωχνα ἐκείνον, ὅπου ἐκαταλάλει κριφὰ τὸν πλησίον του. Ἀν
 λέγης καὶ ἀγαπᾶς τὸν πλησίον, πρὸς ὄχρη διὰ λόγου ἑ κρυφὰ, καὶ
 μὴ τὸν ὑβρίζης, μὴ δὲ λέγης καιρὸν διὰ λόγου του. διὰ ἡ ἐδοῦτες ὁ

Ὁρισμός
 τῆς κατα
 λαλιᾶς.

καλ. ρ.

ζῶπος τῆς ἀγάπης εἶναι διαρέτος καὶ δεκτὸς σιμᾶ εἰς τὸν θ̄. Μίωσε
 λαθρην μηδὲ τ̄το, αὐ ὀπιθυμᾶς νὰ φυλάσσεσαι ἕλας διόλου ἐγκρα-
 τῆς διὰ τὴν ἀποδίσκεπον κατὰ κρισιν ἐμεινοῦ ὁποῦ ἀμαρτάνῃ. ὁ ἕσας
 δὲρίσκετον εἰς τὸν χορὸν τῶν μαθητῶν τ̄ς χυ. Ὁ ἕσας λησῆς εἰς τὸν
 χορὸν τῶν φρονύτων. ὁμως καὶ ὁ ἕσας καὶ ὁ ἄλλος ἀτ' αὐτοὺς εἰς μίαν
 κηροῦ ῥωτῶ ἐπ'ήρασιν τῆτοιαις λογῆς θαιμασίω ἀλλαγῶ, καὶ αὐ-
 τῆδ' ὄσιν, δὲ τὴ ἰούδαιας ἐγένικε φονδὺς τ̄ς χυ, καὶ ὁ λησῆς μετονοῶν-
 τας, ἐλωαριθμήθηκεν εἰς τὸν ἀριθμὸν τῶν ἄποσόλων. Ἀν' ἱνας ὀρε-
 γεται ὁ θέλει νὰ νικήσῃ τὸ πνεῦμα τῆς καταλαλιᾶς, μὴν ἀποδίδη τὴν
 μέμψιν καὶ τὴν κατηγορίαν εἰς ἐκεῖνον ὁποῦ πᾶσι, μα εἰς τὸν δ' αἵμα-
 να ὁποῦ τ̄ς ὑποβάλλει τὸν πειρασμὸν, δὲ τὴ δὲν θέλει οὐδ' ἱνας νὰ
 ἀμαρτίσει εἰς τὸν θ̄, καλὰ ἔ' ὅλοι μας νὰ μὴν ἀνυγκάζωμεθα, μα
 νὰ ἀμαρτάνωμεν θεληματικῶς. Εἶδα ἱνας ὁποῦ ἠμαρτάνεν εἰς
 τὸ φανερόν, ἔ' κρυφὰ ἐλυπᾶτον ἔ' ἐμετανόα, καὶ ὄρηκε, πῶς ἐκεῖνος
 τὸν ὁποῖον ἐστέρηνα ὡς πόρνον καὶ κηκώτατον, ἐλογαριάζετον σιμᾶ
 εἰς τὸν θ̄ σώφρων ἔ' καλὸς. δὲ τὴ μὴ τὴν μετάνοιαν, ἔ' τὴν καλλιῶνα
 φροσύνην, ὁποῦ ἔκαμνε κρυφὰ, ἢ τὸν δευλλαν μῆρος καὶ ἀγαπημῆρος μὴ
 τὸν θ̄, ἔ' σωφρας νὰ τὸν δευλλεῶσῃ ἔ' νὰ τὸν σύρη εἰς ἐλεημερῶν εἰς τ̄ς
 λόγουθου. Μὴ ἔχης ποτὲ εἰς διλάθειαν ἐμείνον ὁποῦ ἐμπροσθ' ἑσου
 καταλαλεῖ τὸν πλησίον του. μάλις πλὴν ὀγλυηρότερα τ̄ς λέγε, καὶ
 παῦσαι ἀδελφέ μου, δὲ τὴ ἔ' ἐγὼ πᾶσι καθημερόν εἰς τὸν θ̄ πλὴν με-
 γαλύτερα, καὶ βαρύτερα, ἔ' πῶς δυνόμαί νὰ τὸν κατακρίνω ἐκεῖνον;
 καὶ μὴ ἔ' ἑσὶν ἔ' ἴδιον ἐμπλάσσει, θέλεις κερδέτη ὄς πράγματα, ἱα-
 ξέωνας ἔ' ἑσὶν τὸν ἴδιον, καὶ τὸν πλησίον σου. Ἀνάμεισα εἰς ταῖς
 ἄλλαις φραταῖς, ὁποῦ ὀδωροῦσιν εἰς τὴν ἀφῆσιν τῶν ἀμαρτιῶν, εἶναι μίαν
 ἔ' τὸν καὶ (ὡτόμος, ἢ ῥου νὰ μὴν κατακρίνη ἱνας, ἐπειδὴ ἔ' ἄλη
 θινῶτατος ἐκεῖνος ὁ λόγος ὁποῦ λέγει, μὴν κρίνετε, καὶ δὲν θέλετε κοι-
 θῆ. Καθὼς ἡ φωτῆ εἶναι παντελῶς ἀλλοθρία ἔ' σὴν τῆς νεοῦ, ἔ' τ̄ς
 πρέψει νὰ εἶναι ἀλλοθρία καὶ μακρὰ ἢ κατὰ κρισιν ἀπ' ἐκεῖνον ὁποῦ θέ-
 λει νὰ μετανόησῃ ταῖς ἀμαρτίας του. Ἀν' ἰδῆς κανεὶν ἄκομι. Ὁ ὅταν
 μέλλῃ ἢ ψυχὴ του νὰ μισῶσῃ διὰ τὸ κωρμίτου, νὰ πᾶν, μὴν θελή-
 σης μηδὲ τότε νὰ τὸν κατακρίνης, δὲ τὴ ἢ κρῖσις τ̄ς θεῶ εἰς τὸν τοιοῦτον
 αὐθροπον, εἶναι ἄδελγος καὶ κρυπτῆ σιμᾶ εἰς τοῦ αὐθροπῶσι. Ἐπᾶ-
 σαι ἱνας μεγάλα πᾶγματα φανερά, οἱ ὁποῖοι κρυπῶς ἐμάμαστικα
 λα ἔ' ὄγα μεγαλύτερα πᾶρ ἐμείνα τὰ κρυφὰ. δὲ τ̄ς τ̄ς ἐμείνοι ὁποῦ ἐγυ-
 ράσαι καὶ ἀγαποῦσαι νὰ ὀνδύζουσι καὶ νὰ κατακρίνουσι τὰ ἔ' ὄγα τῶν
 ἄλλων,

Ματθ.
 κζ.
 Δευκ. κγ.

Ἐν γνησίῳ
 τῆς κακῆ
 φορεσίας.

Ματθ. γ.

BIBLIOTHECA

άλλουαυ, ήπειπηθήκασι, κοατώνας τον κάτωνόν εις τόπον τῆς ήλίου.
 Αϊούσετέμου, αϊούσετέμου ὅλοι ἑσείς ὅπου γίνεθε κακῆ κριταί καί
 λογισαί τῆς ἔργων τῆς άλλουαυ. αὐ εἶναι ἀληθινόν, καθὼς εἶναι ἔ ἀλη
 θινὸν ἐκεῖνον ὅπου λέγει ὁ χῶμας, πῶς εις ἐκεῖνο τὸ κρίμα ὅπε θέλετε
 κρινῆ, θέλετε κρινῆ, δὲχῶς ἄλλο ἡμεῖς οἱ ἴδιοι θέλωμε πέσει εις ὅλα
 ἐκεῖνα τὰ πράγματα, ἢ πνίγῃ, ἢ σωματικῶ ὅπου νὰ εἶν, δὲχῶ τὰ ὅποια
 θέλωμε μέρφει τὸν πλησίον μας καὶ δὲν μπορεῖν ἄ) ἀλέως. Εἰ κεί
 νοι ὅπου εἶναι ὀγλύροροι ἔ πέρθυμοι, καὶ πολλὰ πόδιερροι καὶ ὀπι
 μελ εις θζετατασαι ἔχῶ νὰ θζεταζοῦ) ἔ νὰ κατακρίνοισι τὰ σφάλμα
 τα τῆς πλησίον τως, ὑπομολοῦσιν τῆς το τὸ πάθος, δὲχῶ ἢ ἀκόμι δὲν ἐπῆ
 ραν εις τῆς λόγρου τως σιθύμησιν τελείαν ἔ ἀρέμβασον, ἔ ἄνοιαν τῆς
 σφαλμάτων τῆς ἐδικῶν τως. Δὲχῶ ἢ αὐ εἶαμ ἔ ἰνας ξεσκεπίζοντας
 θ σέπασμα τῆς ἀγάπης ὅπου ἔχει εις τῆς λόγρου του, σοχαδῆ με ὀπι
 μέλφαν τὰ κακῶ ζου, δὲν θέλει εἰνοιαδῆ πλέον δὲχῶ κανεῖα ἄλλο πρῶ
 γμα ἐτουῦ τῆς ζωῆς, λογαριάζοντας πῶς δὲν θέλῃ εἶσαι ἀνετὸς
 ὀλος ὁ χῶνος τῆς ζωῆς του Δὲχῶ νὰ κλαίει τὰ ἐδικῶ του ἀμαρτήματα,
 αὐ ἔ αὐ ἢ θέλε ζῆση καὶ ἕκατον χῶνοισ. καὶ αὐ ἢ θέλε χυῖν καὶ δὲπὸ τὰ
 ὀμμάπαζου πλῆα δ ἀκρυα, πρῶ ὅπου εἶ) τὸ νερόν τῆς ἰορδάνου πετα
 μου. Βαῖωντας ἐγὼ εις τὸν νοῦ μου τῶ φύσι, καὶ τὰ ἔρρα τῆς ἀλι
 θινῆ πένθοισ τῆς μετανοίας, δὲν ἔρημα εις ἐκεῖνο καὶ ἢ μικρὸν σημάδι
 καταλαλιῆς, ἢ κατακρίσεως τῆς πλησίον, μὰ μένον τῆς μετανοουῖ
 τος. Οἱ δ ἀμόνες ἢ ἀναλῶ ζουσι μας νὰ ἀμαρτήσωμε, ἢ μὴ ἀμαρ
 τάνωντας, νὰ κατακρίνωμε ἐκεῖνο ὅπου ἀμαρτάνοῦ). δὲχῶ νὰ μᾶς κῆ
 μνοῦσιν ἐτουῦτοι οἱ φορεῖς τῆς ψυχῆς μας καὶ ἢ μὲ τῆς τον τὸν δ ὄτερον
 ἔ ὄπον νὰ μολυῶμε τὸ πρῶτον, ἢ ζου ἐκεῖνῶ τῶ δὲθεσίον μας, ὅπε
 δὲν εἶχαμε εις τῶ ἀμαρτίαν. Ἐχῶ, ἔ γνώριζε πῶς εἶ) τῆς το ἔ ση
 μάδι καὶ θ γνώρισμα τῆς μνησιμείκων, ἔ φθορεῶν, δὲχῶ πῆ ἔςωντας νὰ
 ἔρῖσκοῦται ἐλεεινῶς δὲπὸ θ πνεῦμα τῆς μίθω κρεμισμείνοι, καὶ βυ
 θισμείνοι, εὐχλα καὶ μετὰ χαρᾶς εὐρίσκοῦσιν ἀφορμῶ ἔ ἔ ὄπον νὰ
 φέρουσι τῆς διδάχῆς, ἢ τὰ πράγματα, ἢ τὰ κατορθάματα, καὶ τῆς
 ἀρετῆς τῆς πλησίον τως. Εἶδα ἰνας ὅπου κρυφᾶ καὶ ὀχρῆς ἔ κοινὸν
 ἐκείνα σφάλματα καὶ ἀμαρτήματα χαλεπάτατα. ἔ ἔπειτα Δὲχῶ
 νὰ φαῖνοῦται καὶ νὰ λογιᾶζοῦται πῶς εἶ) δῆμοι καὶ καθαρῶταῖς,
 ἐκαπαδικῶ ζασι πολλὰ σκληρᾶ ἔ χαλεπὰ ἐκείνοῖ ὅπου ἐπῆμασι μι
 λῶ κρᾶ ἰνα σφάλματα, καὶ ἐφανερῶνασιν ζῶς. Νὰ κρινῆ πῶς, εἶ) ἕνας
 διωκῶς καὶ ἀδικῶς ἀρπαγμὸς τῆς ἀξίας τῆς θεῆ, καὶ τῆς ἔργου

τῆ ἐδικού του, τῆ ὁποῖα μόνον πρέπει νὰ κρίνη. μὰ νὰ κατακρίνη ἕνας ἄλλον, ἐπὶ εἰας χαλασμός τῆς ψυχῆς τῆς ἐδικῆς σου. καθὼς ἐπά-
 θος τῆς ὑπερηφανίας, ἐπὶ νὰ λογιᾶς ἕνας μεγάλα πρᾶγματα δεξ τῆ
 λόγου σου, δὲνεται μοναχόν σου ἐ χωρὶς ἄλλο πάθος νὰ χαλάσῃ ἐκεῖ-
 νον ὅπου δ' ἔχει, τέτοιας λογῆς ἀκομί ἐ τὸ πάθος τῆς κατακρίσεως μο-
 ναχόντου, δὲνεται νὰ μᾶς χαλάσῃ τελείως. ἐπειδὴ ὁ φαρισαῖος
 ἐκεῖνος δεξ τῆ το μόνον ἐκατακρίθη ἀπὸ τὸν χριστόν. Ἐκεῖνος ὅπου ὅπι-
 δεξ δὲνεται καλὰ νὰ μαζώνῃ τᾶς ῥόγαις τῆ σαφυλίω, ξώροντας
 τᾶς κακομύριαις ὡς ῥιμαῖς ῥόγαις, δὲν ῥαζολογᾷ τᾶς ἀγκουρίδαις.
 ἔτ ζῆ καὶ ὁ νοῦς ὁ δὲν γινώμων τῆ αὐτοῦ καὶ φρόνιμος, ὅσαις ἀρεταῖς σοχα
 δῆ εἰς κανένα, θέλει τᾶς σημειώνει εἰς τῆ λόγου του μὲ μεγάλω
 απουδίαν. μὰ ὁ ἀνόητος καὶ λωλὸς θέλει γυρδύει καὶ δερδύνα μόνον
 τᾶς κατηγορίας ὡς τὰ λήψιματα. δεξ τὸν ὅποιον εἶπεν ὁ προφήτης.
 ἐζητήσασι καὶ ἐροδυνήσασι τὴν αἰσῆμιν, καὶ ἔτ ζῆ γυρδύοντας, ἐλε-
 ψασι καὶ ἐχαθύνωσι. Μηδὲ βλέπωντας μὲ τὰ ὀμμάπασου, κατα-
 κρίνε, δὲν πρέσφ δεξ τῆ το νὰ κατακρίνης ἐκεῖνον ὅπου τὸ κέ μνει, μηδὲ
 πικρῶς μηδὲ τῆ ὀμμαλίω σου, δεξ τὴ πολλὰς φορᾶς πλανουῦται ὡ
 σφανώσι ἐ αὐτὰ. ἐκεῖνος ὅπου ἐπίκησε ἐ ἐπήδησεν εἰς τῆτον τὸν δὲ
 κατὸν βαθμόν, ἐγένηκεν ἐργάτης τῆ πένθου, ἢ τῆς ἀγάωης.

Δουκ. κ η.

Φαλ. λ β.

ΒΑΘΜΟΣ ΕΝΔΕΚΑΤΟΣ.

Περὶ πολυλογίας.

ἘΓὶ πᾶσι εἰς τὰ περασμένα πρᾶπάνω εἰς ὀλίγα λόγια, πὼς εἶναι κα
 πολλὰ ὀπκίνδ' ὡον ὡ σφαλερόν πρᾶγμα, νὰ κατακρίνει ἕνας τὸν
 πλησίον του, ἐ μάλιστα εἰσεβαίνοντας εἰς ἐκείνω ὅπου φαίνουται
 πάντομα ἰκοί, μᾶλλον δὲ, πὼς ἢ κατακρίσις, εἶν τῆ το, νὰ κατακρίνε
 ἕνας, καὶ νὰ κολάζεται ἀπὸ τὴν γλώσσῆς αὐτοῦ. ἐδ' ἄλοιπὸν ἀκλουθῶ,
 καὶ εἶν χρεῖα ζῶμνον νὰ ὀμιλήσωμεν εἰς ὀλίγα λόγια, ὡ νὰ τίξωμεν
 ἐδ' ὡ τὴν ἀπάν, καὶ τὴν πόρταν, ἀπὸ τὴν ὅποιαν εὐχρῆι ἐ ἐμπίνει τῆ
 το τὸ πάθος εἰς τὴν ψυχῆν. Ἡ πολυλογία εἶναι, μία καθεδρα τῆς
 κενοδοξίας, μὲ τὴν ὅποιαν ἔχει ζωήθειαν νὰ φανεράνει τὴν ἐαυτῆν
 τῆς, ἐ νὰ ἔρχεται εἰς δ' μέσον μὲ πόμπαν καὶ ἀποφάνισιν. Ἡ πολυλο-
 γία εἶν εἰς ἀ σημάδι φανερόν ἀγνωσίας, ἐπειδὴ ἀφίνει ὁ αὐθροπος τὰ
 ἐδικά του, καὶ σοχάζεται τὰ τῆ ἄλλων, πόρτα τῆς καταλαλιᾶς, ὅδη-
 γός

Ὁρισμός
τῆς πολυ-
λογίας.

κ.

ρος τῆ ἀτάκτου Ἐ ἀπρεπὺς γέλωτος . ψυδω ὑπουργός, δῆλυσίς
 καὶ χαλασμός τῆς κατανύξεως . δμμιρρός, Ἐ κελεσῆς τῆς ἀκηδίας .
 πρόσδρομος τῆ ὕπνου μάλισα εἰς τὸν κρηρὸν τῆς ψαλμαδίας, ἢ τῆς πε
 σούχης . σκορπισμός τῆς λεπτότητος τῆ νοός, Ἐ τῆ ἐκτενοῦς καὶ προ
 σπλωμάριου λογιμοῦ πρὸς δν . Ἀφανισμός τῆς φύλαξις τῆς ψυχῆς .
 ψυχασμός τῆς θέρμης τῆς πρὸς δν δπλαβείας . σοφθνιασμός τῆς πε
 σούχης . καὶ ἐκ τῆ σιωνίου . Ἡ σιωπὴ ἢ ἀληθινή, ὅπου κρατίζεται με
 γνώτιν καὶ δῆκροισιν, εἶν μιτέρα τῆς προσούχης, ἀνακρασμός καὶ ἴζε
 ρρία τῆ νοός δπὸ τῷ ἀίχμαλωσίαν τῆς πολυλογίας . φύλαξις τῆς
 φώλιας τῆς πρὸς δν δπλαβείας, Ἐ ἀγάπης . σοχασμός καὶ ἄπμιελῆς
 Τήρησις τῆς λογισμῶν, δχεκρίνω ζωὶ καλῆς δπὸ τοῦ κελω . φύλαξις
 καὶ βλέπσις δπὸ τοῦ ἐχθρούς, δέν τοῦ ἀφίναντας νὰ σμψόσει μία
 φυλακὴ ζυκλαύμαζος, δὲ ὅποῖον, ὡχὰν παύση ἢ σιωπῆ, χαλῆται . φί
 λος τῆς δακρύων . ἐργάπης τῆς τῆ θανάζου ἐνθυμήσεως . ζωγράφος τῆς
 ἀγώνιου κλάσεως . συζητητῆς ἴζετασικῆς τῆς μελλούσης κρίσεως .
 ὑπουροός τῆς κατὰ δν λύτης . ἐχθρός τῆς πόλιαρου θάρρου ὅπου ἔχει
 πνὰς εἰς τῆ λόγου του . σύζυγος Ἐ ζυξοφος τῆς μακαρίας ἰσυχίας .
 ἐχθρός τῆς διδασκῆς τῷ φιλόπμον διδασκαλίαν . αὔξησις τῆς γνώ
 σεως, θεϊκῶν θεωριῶν δημιουργός . κροφῆ προσητῆ καὶ αὔξησις εἰς
 τὸν δν . χωσὴ ἀνάβασις τῆ νοός εἰς τὸν δν . Ἐ κείνος ὅπου γνωρίζει τὰ
 πῆρα πῶματάζου, κρατεῖ Ἐ χαλιῶναι τῷ γλωῶσανζου, μὰ ἐκεῖνος
 ὅπου ὀμιλεῖ πολλά, δέν ἐγνώρισεν ἀκριβῶς τὸν ἐαυτόνζου καθὼς πρέπει .
 Ἐ κείνος ὅπου ἀγαπᾷ τῷ σιωπῶν, ἐξίζει πρὸς τὸν δν, Ἐ ζωμιλιῶ . τας
 χωσὰ εἰς τῷ κερδίαν του ἢ με τῷ προσούχῳ, ἢ με τῷ μελέτην τῆς
 κῆ θείων πραγμάτων, φώλιζεται δπὸ τὸν δν . Ἡ σιωπὴ τῆ χυ, ἐπῆρακίνη
 σε τὸν πλάτον εἰς ἐδλάθειαν, καὶ συμπάθειαν πρὸς τῆ λόγου του . Ἐ
 ἢ ἡ συζος φωνὴ καὶ ταψῆ τῆ ἀνθρώπου καταρτῆ τῷ κροδ οξία, ἢ
 ὅποῖα πάντοτε με τῷ δπὸ φάησι τῆς οὐιλίας ὑψώει τῷ φωνιότης .
 Δια σῖα λόγον ὅπου εἶπεν ὁ πέξος ὁ δπὸ σολος, ἀννούμμος τὸν χρεῖον, φελ. 10.
 λῆ ἐκλασεν ἐσφῆτα πικρῶς, Δῆ. ἢ δέν ἐνθυμήθηκεν ἐκενοῦ ὅπου εἶπεν,
 εἶπα νὰ φυλάξω τὰς σεράταις μου, Δῆ. νὰ μὴ σφάλω με τῷ γλωῶσ
 σαν μου, Ἐ ἐκφνοῦ τῆ ἄλλου, ὅπου εἶπεν . Κάλλιον εἶν νὰ πῆση ἱνάς Ε' κελ. κ.
 δπὸ ὑψηλὰ χάμα εἰς τῷ γλωῶ, πῆρὰ ὀμιλιῶντας κακῶ, νὰ πῆση με τῷ
 γλωῶσανζου . Δὲν θέλω νὰ γράφω πολλά δῆ. τῆ τα τὰ πράγματα τῆς
 λῆ πολυλογίας, καλῶ καὶ ἀπανουργία ἰτσινοῦ τῆ πῆσοῦ, καὶ ἐκείνου
 ὅπου ἴχνοῦται δπὸ τῆς, νὰ με πῆρακινούσιν εἰς τούτην τῷ ὀμιλίαν

Ὁρος τῆς
συνέκ...

Ἰνά. 10.

φελ. 10.

Ε' κελ. κ.

Ο'μως η'κυσσα κάποιαν φοραὶ εἶνα μναχόν, ὅπου μὲ ἐρώτα μὲ φι-
 λικὸν ζόπον διὰ τὴν ἡσυχίαν, καὶ τὴν φυλακὴν τῆς γλώσσης. ὁ ὁποῖος
 ἔλεγε, πῶς ἡ πολυλογία κατὰ πᾶσαν ἀπάντησιν ἐκτὸς εἶνα ἀπὸ τῆ-
 τα, ἢ ἀπὸ τῆς κακῆς ἀναστροφῆς, καὶ πονηραὶ εἰς ἀκρατῆ εἰς ἀχαλίνωσιν
 (ωὴθειαν, διὰ τὴν ἔλεγχον, ἔσωντας νὰ εἶ) καὶ ἡ γλώσσα εἶνα μέλος τῆ
 καρμίου, καθὼς θέλει παρὰ δὲ τῆς (ωὴθίσις ἢ μὲ ἀρετῆς, ἢ μὲ πάθος,
 ἔτσι φυλάσσεται, εἰς τὴν τῆς (ωὴθίσις) τῆς. ἢ γυνάται ἀπὸ τὸν δαί-
 μονα τῆς κλοδοξίας, μάλιστα σιμᾶ εἰς ἐκείνοισ ὅπου ἀγωνίζονται
 πνδματικῶς, σύνωνται τὸς εἰς πολλὰ λόγια, εἰς δὲ νὰ ἐπαινοῦ-
 νται, καὶ νὰ δοξάζονται εἰς ζωὴν πολέμου ὅπου παθενοῖσι. εἰς τὰς
 νίκαις τῶν. Καὶ κάποιαν φοραὶ πάλιν γυνάται ἀπὸ τῆς γαστριμαργίας,
 εἰς τὴν ἐπιπόνησον φαγητόν. διὰ τῆς πολλῆς φορῆς πολλοὶ χαλινό-
 νωνται τὴν κοιλιάντων, εἰς δὲ τῆς δίδωντας τὰς ὀρεξίας τῆς μὲ κά-
 ποιον ζόπον διωστικόν, καὶ μὲ τὴν ἀχαμνο (αἰώτως) ἐσφαλίσασιν εἰς
 τὴν γλώσσαν, καὶ τὴν πολυλογίαν ὅπου γυνάται ἀπὸ αὐτῆς. Ἐκεῖνος
 ὁποῦ ἐννοιάζεται καὶ φρονίζει διὰ τὴν ὄραν τῆς θανάτου ζου, κοντένει
 εἰς κέπει τὸς λόγους του. καὶ ἐκεῖνος ὁποῦ ἀπέκτησε εἰς κλοπερόν πέν-
 θος καὶ μετανόηκόν τῆς ψυχῆς, φοβῆται ὡς ἀπὸ φαίαν, ἀπὸ τὴν πο-
 λυλογίαν. Ἐκεῖνος ὁποῦ ἡσυχίαν τῆς μναχίας, ἐσφά-
 λισε δὲ σώματι. μὰ ὁποῖος ἀγαπᾷ νὰ ἐσχη νὰ παρῆ ἡ ξιγύρου, εἰς
 νὰ βλέπεται ἀπὸ τὸν αἰθῶπος, ζυώνεται εἰς ἕξέχεται ἀπὸ τῆς
 πάθος τῆς πολυλογίας, ἀπὸ εἰς κελίον ζου. Ἐκεῖνος ὁποῦ ἐφάρισε τὴν
 μωροφάν, καὶ τὴν θερμότητα τῆς ὑψίσου καὶ θεϊκοῦ πυρός, τῆς ἀγίου
 πνδματος, ἔτσι τὸς ὅσον ὅπου φέρει δολόγως τὴν ἐσμίξιν καὶ τὴν
 (ωομιλία) τῆς ἀγίων, ὡς ἡμέλιασα τὸν καπνόν. διὰ τὴν καθὼς ὁ κα-
 πνός διωχθῆν ἐξύπην ἀπὸ τὴν γυφελίτης, ἔτσι εἰς ἐκείνον ἡ (ωομιλία)
 εἰς ἡσυχίαν τῆς ἀγίων τῆς πολυλόγων κάμνει δὲ εἶνα πόν. κάμνον-
 τας νὰ εἰς πᾶσι μετὰ τῆς λόγουτος, καὶ νὰ γίνεταί ἐμπαθῆς, καθὼς
 εἰς αὐτοῖ. Πολλὰ ὀλίγοι εἶναι καὶ ἀλήθως ἐκεῖνοι, ὅπου νὰ μπορούν
 νὰ κρατῆξουν καὶ νὰ ἐμποδίσουν εἶνα κερὸν ὅπου νὰ μὲν ἔχη κανεῖα
 φράκτιν, νὰ μὲν ἔχη κατὰ, μὰ πλεον ὀλιγώτεροι εἶναι ἐκεῖνοι, ὅπου
 νὰ ἐμποροῦν νὰ κρατῆξουν καὶ νὰ χαλινώδουν, καὶ νὰ δαμάσσουν
 εἶνα σώμα ἀκρατῆς εἰς πολύλογον. Ὅποῖος λοιπὸν ἐπιθυμᾷ, καὶ ὀρέ-
 γεται νὰ περὶ εἰς τὴν πνδματικῶς ζωῆς ἀς πάχη μὲ πᾶσαν λο-
 γίαν ἐπιμέλῃαν νὰ γυμνάζεται εἰς τὴν ἡσυχίαν, εἰς τὴν σιωπῆν τῆς
 γλώσσης. διὰ τὴν ὅποῖος νικήσῃ τὴν πολυλογίαν τῆς γλώσσης μὲ τῆς
 τῶ